2002 şiir yıllığı

Hazırlayan Veysel Çolak

2002 şiir yıllığı

E

2002 Şiir Yıllığı

E Aylık Kültür ve Edebiyat Dergisi
2002 Şiir Yıllığı
Hazırlayan: Veysel Çolak
Kapak Tasarım: Nevruz Kıran
Düzelti: Özlem İşbilir

© Türkçe'deki Yayın Hakları GENDAŞ A.Ş., İstanbul 2002

Birinci Baskı: Ocak 2003
ISBN 975-308-488-9

KAPAK, İÇ BASKI VE CİLT Kaya Matbacılık o 212 (656 62 20)

Gendaş A.Ş.
Çatalçeşme Sk. No: 19 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 512 33 86 - 512 94 67 (Pbx) Faks: 520 82 12
e posta: gendas@ixir.com

2002

Şiir Yıllığı

Hazırlayan:
VEYSEL ÇOLAK

E

Sunu

Bir şiir yıllığı hazırlamanın birçok nedeni olabilir. Örneğin, seçeceğiniz sınırlı sayıdaki şairlerden ve onların poetikalarından yola çıkarak ülke şiirini yönlendirmek isteyebilirsiniz. Bunu yaparken, dışarıda bıraktığınız şairlerle de yaptığınız çalışmayı tanımlayabilirsiniz. Elbette zamanı doğruysa, böylesine köktenci girişimlere de gereksinme olacaktır. Sosyolojik bir aranış adına, yazılagelen şiiri tanımak ve tanımlamak da amaç edinilmiş olabilir. Şimdilerde, bilinçle nesne arasında bir yerde duran şiirin bütünüyle görünür kılınması gerekiyor. Bu da, estetik ve ideolojik ölçütlerle bir ayıklamaya girişmekten daha çok, olanı sergilemeyi önceliyor. Çünkü, Türkçe şiirin bütünlük içerisinde değerlendirilmesi artık zorunlu gibi. Bu çalışma, böylesine bir içtenliğin, şiirden yana oluşun bir ürünü. Kesinlikle bazı şairleri ve onların şiirlerini onaylamak gibi bir derdi yok. Ama her eylemlilikte olduğu gibi geliştiren bir yanı da var elbette. Şiir kılgısını (pratiğini) görüyor ve gösteriyorsunuz. Ayrıca bu, kendi şiirinizi kavrama olanağı veriyor size. Bu çalışmayla bunun anlaşılması bile şiir adına büyük bir kazanım olabilir. Çünkü, kabul edilemez bir uzlaşma içinde, durmadan şiirden ödün veriliyor. Oysa şiir, bir iklim gereksinir kendine. Yaşaması buna bağlıdır. Her şair özneden aşkın ürünler bekler; gelişmesini sağlaya-

cak olan budur çünkü. Çirkin şiirlerin yazıldığı bir ortamda; başarılı, değerler skalasını değiştirecek şiirler yazmak olanaksızdır. Yetenek de çürür böyle durumlarda.

Bu çalışmada bir araya getirilen şiirler, ülke şiirini ve şairlerin şiir serüvenini özetlemektedir, denilebilir. Yanlış da olmaz bu. Bütüne bakıldığında, rahatça, bir ortalamanın alınabileceği de görülebilmektedir. Kendini yineleyen bir şiirin fotoğrafıdır bu toplam. Şiire yer veren dergilerin kendi renklerini üreteceklerı yerde, benzeşmeyi önceledikleri gözlenirse; daha bir anlaşılır olacaktır bu sorun. Dergilerin şairleri yok ama dergilerin bütünü, aynı şairler için çıkıyor sanki. Herhangi bir derginin poetikadan yoksun oluşu, şairinkiyle örtüşerek; açıklaması zor ve kabul edilmez bir liberalleşmeye dönüşmüş durumda. 1950'li yıllardaki, *Mavi* ve *Hisar* dergisinin tutarlılığı bile unutulmuş. Görülen bu.

Oysa dergiler, şiirlerin karşılaştırıldığı ortamlardır. Kimse kimseyi okumuyor; ya da düşülen yanılgıdan kimse hiç rahatsız değil. Her yeni şiirin bir öncekine ihtilal olması gerektiği doğrusu da anlamını yitirmiş gibi. İzlediğim onca dergide yayımlanan şiirlerin bende uyandırdığı kanı bu. Artık Türkçede büyük şiirler yazılamaz dedirten bir noktaya varılmış gibi. Türkçenin dokunulmamışlığını, içerdiği olanakların çok azının şiirde kullanıldığını bilerek, karamsar olmamak gerektiğini de belirtmeliyim.

2003 yılı, Türkçe şiirin akademik düzeyde tartışıldığı bir yıl olsun. Şiire ilişkin açılımların kuramsal dayanakları konsun ortaya. Bu yıllıkta bir araya getirilen şiirler ve şairlerin poetikaları da düşüncenin nesnesi olsun.

Bu yıl da ölümün gölgesi düştü şiirin üstüne. Ece Ayhan, şiire ilişkin kocaman bir sorunsal koydu ortaya ve yaşayan ölüleri bırakıp gitti. Sonra Adnan Yücel ve hep bir dava adamı olarak

yaşamayı sürdüren Muştak Erenus. Derken, Seyfettin Başçılar ve şiirimizin devlerinden Melih Cevdet Anday çekip gittiler. Zafer Ekin Karabay da bir yanılgıyla intihar etti. "İntihar bir ölüm biçimi değil, bir yaşam seçimidir" denebilir. Ama buna katılmak olanaksız gibi. Çünkü kimse kendinde intihar hakkını bulacak kadar özgür olamaz.

Aşkın şiirlerde buluşmak üzere, 'gelin hayata çıkalım'

Bu arada, onca dergiyi ve kitabı edinmemde bana büyük katkıları olan Kazım Şahin'e, Tülay Güzeler'e, Arif Madanoğlu'na, E. Bülent Yardımcı'ya, Mehmet Yatar'a, Kadir Aydemir'e, Suat Çelebi'ye kucak dolusu teşekkür ederim.

Veysel ÇOLAK
Karşıyaka 2002

Yıl İçinde İzlenen Dergiler

Adam Sanat, Adı Yok, Agora, Ağır Ol Bay Düzyazı, Akşamk-lık, Akatalpa, Ardıç Kuşu, Ay, Akköy, Simav Anadolu, Aries, Amik, Akrapol, Bahçe, B(aşk)a, Daktilo, Budala, Beşparmak, Beyaz Manto, Eğitimde Biz, Çağdaş Türk Dili, Cumhuriyet Kitap, Damar, Defter, Dize, 4. Kat, E, Hece, Edebiyat ve Eleştiri, Eski, Gösteri, Güzel Yazılar, Gediz, Islık, Istranca Rüzgarı Sanat ve Edebiyat Pınarı, Kavram-Karmaşa, Kıyı, Kaşgar. Kuşluk, Kanat. Kuvayı Milliye, Kitap-lık, Kuzey Yıldızı, Kül, Kum Yazıları, Kum, Lül, Melez (Almanya), *Nikbinlik, Nar, Öykü-Şiir, Ötekisiz, Pencere, Radikal Kitap, Son Kişot, Şiirli Çıkın, Şiirkent, Şiir Oku, Şarapya, Sanat ve Hayat. (S)imge, Uzak, Üç Nokta, Ücra, Varlık, Virgül, Vesvese, Yom Sanat, Yenibinyıl Şiir, Yitik Düşler.*

Dergilerde Şiire İlişkin Dosyalar, Özel Sayılar

***Akköy*:**
Halil Kocagöz özel sayısı 13, Temmuz-Ağustos 2002
Arzu K. Ayçiçek özel sayısı 14, Eylül-Ekim 2002
***Amik*:**
Ali Yüce Özel Sayısı, Ekim 2002
***Ay Şiir Seçkisi*:**
Ece Ayhan Özel Sayısı, Eylül 2002
***Beşparmak*:**
Şiir kitapları özel sayısı, Mart-Haziran 2002
Beyaz Manto
Somut şiir özel sayısı, Mayıs 2002
Cumhuriyet Kitap:
Nâzım Hikmet dosyası, 17 Ocak 2002
Cevat Çapan dosyası, 07 Şubat 2002
Erdal Alova dosyası, 21 Mart 2002
Bedrettin Aykın dosyası, 25 Nisan 2002
Damar:
Timuçin Özyürekli dosyası, Şubat 2002
Osman Bolulu dosyası, Mart 2002
Nâzım Hikmet dosyası, Nisan 2002
Adnan Yücel dosyası, Eylül 2002

Dize:
Arif Damar özel sayısı, Eylül 2002
Kemal Özer özel sayısı, Aralık 2002
E:
Nazım Hikmet özel sayısı, Ocak 2002
Orhan Alkaya dosyası, Mayıs 2002
Hürriyet Gösteri:
Ahmed Arif dosyası, Haziran 2002
Nazım Hikmet dosyası, Mayıs 2002
Hece:
Ahmet Hamdi Tanpınar özel sayısı, Ocak 2002
Kavram Karmaşa:
Kadın duyarlılığının şiirdeki karşılığı (dosya), Ekim 2002
Kıyı:
Şiire Bakma Durağı (söyleşi-dosya), Ocak 2002, Şubat 2002
Kitap-lık:
Yahya Kemal dosyası
Nikbinlik:
Putları Yıkıyoruz (Edebiyatta Zorunlu Emeklilik, Apolitizmin Kaderi, Mücadele ve Aydın, Modernizm ve Burjuvazi) Nisan 2002
Üç Nokta:
Edebiyat ve Erk (Dosya), Mart-Nisan 2002
Eleştiri ve Eleştirmen (Dosya), Haziran-Temmuz 2002
Kitapsızlar (Kitapsız şairlerle söyleşiler-Dosya), Kasım-Aralık 2002
Yitik Düşler:
Necip Fazıl Kısakürek özel sayısı, Mayıs 2002

GENEL DEĞERLENDİRME

70'li yıllardan bu yana, hep, çok şiir yazıldığı, zaman zaman bunun eflasyona dönüştüğü söylenmiş; şairde ve genelde Türkçe şiirde oluşan aşınmaya işaret edilmiştir. Bu uyarıların şiirin gereksindiği bir disipline dönüşemediği de görülmüştür. Durum bu olunca, eleştirisiz bir edebiyatın, şiirin olabileceği; olması gerektiği bile düşünülmüştür. Böylesine bir yaklaşıma karşı çıkılsa bile, pratikte, bunun uygulanmakta olduğunu rahatça söyleyebiliriz. Onca yıldır şiire ilişkin derinliğine incelenmelerin yapılmayışı; gene şiir cumhuriyetine katılan onca yeni şairin değerlendirilmeyişi, şiirdeki değerler skalasında hiçbir değişikliğe gidilmeyişi oldukça açıklayıcıdır. Bugün onca genç yeteneği görmezden gelip Rüştü Onur'u, Muzaffer Tayyip Uslu'yu antolojilerin değişmez adları arasında görenlerin, Türkçe şiire zarar verdiği düşünülebilir. Öyledir de. Oysa şiir, günü gününe değerlendirilmeyi gereksinir. Bu, şiirin tarihsel süreç içerisinde eskiyen ve aşkınlaşan yanlarının saptanmasını sağlar. Böylece, bazı şiir değerleri yerini korurken, bazılarının yeri değişir; bazıları da bir değer olmaktan çıkar. Artık şiirimiz bu işlerliğin sonucunda yeniden tanımlanabilecek ve tarihi daha doğru yazılabilecektir. Nedense unutuluyor bu, görmezden geliniyor. Eleştiri olmayınca şairlerin getirdikleri yenilikler fark edilemez oluyor. Bu aç-

maza bir önlem olarak dergi editörlerinin, şairlerle söyleşilere yöneldiği görülüyor. Son birkaç yıl içerisinde yapılan söyleşiler, 1923'ten bu yana yapılan söyleşilerin toplamından oldukça fazladır. Ama bu da, şiir adına düşüncenin nesnesi olacak malzeme biriktirmekten öteye geçememiştir. Elbette bu sözlerden, bir Molla Kasım'ın arandığı çıkartılmamalıdır. Özlenen, birikip gelen ve yeni olan şiir değerlerinin günü gününe kotlanmasıdır. Çünkü şiiri geliştirecek olan, bu değerler skalasının sürekli gündemde tutulması olsa gerek. Bu olamayınca, şiir iklimini yitiriyor. Şimdilerde olduğu gibi değişmez bir kaosa dönüşüyor ortam. Şiir, şiiri göremez oluyor. Değerler, buluşamadığı gibi ayrışamıyor da.

Dergiler, bu olumsuzlukların sergi yeri gibi. Bugün, şairin şiire oturduğunda duyduğu heyecanın hiçbir yeniliği yok. Bu, yayımlanan şiirlerde oldukça somut olarak gözlenebiliyor. Şiirlerin çoğu bir teknisyenlik ürünü, yaşamasız. Herkes şiiri kendiyle sınırlıyor ve tanımlıyor. Bu nedenle olsa gerek, kendini yineleyen bir şiir kuşatmış ortalığı. Genelde ve özelde bir yinelenme bu. Adını kaldırdığınızda, şiirin kime ait olduğunun bilinmesi anlayışı da beslemekte bu yinelenmeyi. Yıllarca böylesine yanılgılı bir görüşle şiire, şairin gelişimine değer biçenlerin şiire kurdukları bu tuzak, sanırım, aşılacaktır artık. O zaman, her şiirin öncekine ihtilal olması gerektiği benimsenecektir. Şiirin yapısal ve biçimsel açıdan önünün açılması, şimdilerdeki açmazından kurtulması biraz da bunun anlaşılmasına bağlı görünüyor.

Öte yandan şiir, yaşamın, kültürel birikimlerin, dünya görüşünün, doğal çerçevenin bir ürünü olmaktan özellikle uzak tutulmak isteniyor sanki. Şiirin karşı çıktığı 'şey'lerle açıklanabileceği ve tanımlanabileceği bütün bütüne unutulmuşa benziyor. Böylece, derinliğini yitirmeye başlayan şiirin, görünmeyeni içermesi de olanaksızlaşıyor ister istemez. Yani, felsefe ve dünya görüşü disiplinlerinden bağımsızlaştırılan şiir, güncel ideolo-

jilere sonuna kadar açık bir yapılanmayla belirleniyor ve yazılıyor. Bu, şiirin kirlenmeye aralıklar bırakması, "olmazsa olmaz" değerlerinden ödün vermesinden başka bir şey değil. Tam bu noktada şairin yaşadığı görece bağımsızlık, onu yanılgılara sürükleyebiliyor. Yakın geçmişte mekanik determinizmin, pozitivizmin, uvriyerizmin, oportünizmin ve popülizmin sol ideoloji adına şiiri kirletmesi; şimdilerde yerini oryantalizme, liberalizme, olumsuz romantizme, sentimentalizme, dinsel olana ve kitabiliğe bırakmış durumda. 'Şiirdeki gerçek, oldum olası gerçek dışıdır.' İşte bu önermeyi yok sayan şair, nesnel gerçekliği; iç dünyasından, kültürel yapılanmasından, dünya görüşünden yola çıkarak yeniden biçimleyememekte, şiir kılamamaktadır. Bu nedenle, yazılan şiirler kendi farkını üretememekte, bir itiraza dönüşememekte, bir estetik öneremmekte ve bir yaşam tasarımı olamamaktadır. Oysa şiirin, kendi iktidarına bile karşı olması gerekir. Bu, onun bir yaratı olarak üretim ilişkilerine karşı çıkması anlamına gelir. Dile, dilin verili kullanımına; doğanın sunduğu biçimlere itiraz için yazılır şiir. Var olan biçimlerle yetinemez çünkü. Bu yapılmadığı için, Eflatun haklı çıkacak, şiirin yansılamanın ötesine geçemediği söylenecektir elbette. Eğer gerçeklik; 'insanla, insandan bağımsız nesneler ilişkisinde' aranırsa yeni bir şiire varılabilir. Yaşamın diyalektik birliği, yani bir öğenin diğerini açıklaması, şiirin gereksindiği biricik olanak gibi görünüyor. Buradan eylemle; 'şiir, varla yok arasındaki çelişmedir,' önermesine varılabilir. Bu da doğru bir yönelme getirebilir şaire. En azından dünyada hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı; daha doğrusu göründüğünden fazla olduğu kavranır. Böylece, nesnelerin de bir bilinci içerdiği ve bunu insanlara önerdiği kavranmış olur. Tam bu noktada şiir, bu gizemin peşine düşer ve bir derinlik kazanır. Yaşanana, olana, yapılana, tarihe, dile, dilin kullanılışına şiirin kuşkuyla yaklaşmasının nedeni

olur bu. Yoksa, artık 'Türkçede büyük şiir yazılamaz' (Adnan Özer) yargısına varmak kaçınılmaz olur.

Şair, şimdilerde şiirin gereksindiklerini atlamış durumda görünüyor. Doğayla, onun sunduğu biçimlerle, medyayla, yanlış, donuk okuyucuyla uzlaşmıştır şair. Şiirin metalaşmasına karşı duracağı yerde, benimsemiştir kaymayı. Bu da imge anlayışının yaratıcı olmaktan çıkmasına, şiirin anlamının oluştuğu sözcüklerin anlamına; şiirin biçiminin, sözcüklerin biçimine indirgenmesine neden olmuştur. Böylece şiir içrekliğini yitirmiştir denilebilir. Belleksiz ve unutkan bir şair tipi egemen olmuştur Türkçe şiire. Bu kategoriye girenlerin dil üzerinden politika yaptığı söylenecektir. Bu açıdan bakıldığında da kullanılan dilin; önceki kullanımlarına bir ihtilal olmadığı görülecektir. Burada unutulan, şairin yazdığı şeyin şiir değil, kendisi (insan) olduğudur. İşte bunun kavranmayışıdır sorun. Çünkü yazılan şiirin insandan bir kıyısı yok şimdilerde. Şairde kuşkunun bitmesi, sezginin atlanması, şiirin karşı çıktıklarıyla tanımlanışının unutulması; şairi, bütün anlamlarda budamıştır. Şiir, şairin elinde bir indirgemeye uğratılmış; Freud'un oyun tanımı içine sokulmuştur. Bu açmazı savunan anlayış, liberal şair tipinin yerini ve konumunu da sağlamlaştırmıştır iyice. Bu şair tipi, kimsenin tarafında değildir. Öyle görünmeye çalışmasına karşın şiirin tarafında da olamamaktadır bu şair tipi. Ülke insanını derinden sarsan üretim ilişkileri, politik yapılanmalar, demokratik erozyonlar onu hiç ilgilendirmemektedir. Nefes nefese, çıkmakta olan onlarca dergiye şiir yetiştirme telaşındadır. Küçük burjuva kariyerist duygularının tatmini ona yetmektedir çünkü. Yazdığı şiirin de o duygularla sınırlı olması elbette anlaşılırdır ama kabul edilir değildir. Şiirin yazılış ve varlık nedeninin unutulduğu noktada duruyor günümüz şairi. Nedense, yanılgısını savunurken 70'li yılların şiirini eleştirmekle işe koyuluyor ve yetiniyor bununla. Oysa her şiir yayımlandıktan sonra düşüncenin nesnesidir ve kendi

üzerinden tartışarak, getirdikleri ve götürdükleri saptanmalıdır. Günümüz şiiri 1980'den bu yana, anlatacağı 'şey'in dilsel-biçimsel olanaklarını aramak ve oluşturmakla uğraşmış; bulduklarını yaşama uygulayamadığı için de körelmiştir, denilebilir. Kısaca yapılan şey kırılmış, oyuncak bozulmuştur.

Bugün Türkiye'de bine yakın şair, ele gelir şiirler yazıyor. Bunları tek tek okuduğunuzda beğenip önemseyebilirsiniz. Ama onca dergiyi, yayımlanan kitapları peş peşe okuyunca büyünün bozulduğunu görürsünüz. Çünkü pek çok şair bir diğerini eskitmekten (yinelemekten) öte bir şiir yazmıyor. Bunun nedeni; kültürel üst yapıların, şiirin biricik dayanağı sayılmasıdır. Oysa bu olanak, şaire yapılmayanı göstermekle sınırlı olmalıdır. Bir de, başka şiir pratiklerinin şaire, kendi şiir pratiğini kavratması önemsenmeli elbette. Bu olabilse, ayrışma başlayacak, herkes kendi rengini üretmenin peşine düşecek o zaman. Ne yazık ki hiç gündemde değil bu. Şiirin yaşamdan çıkıp, gene ona dönmesi zorunluluğu da iyice unutulmuş gibi. Sonuçta, onca yıldır biriktirilen şiir bilgisi ve kazanımlar; dönüşmüş, aşkınlaşmış bir şiir getirememiştir. Şiir adına kazanımların yağmalandığını söylemek hiç de yanlış olmaz bu noktada. Şimdilerde kendini yağmalayan ve durmadan eskiten bir şiir yazılıyor. Artık bu malzemeden yola çıkarak büyük şiirler yazmak olanaksız görünüyor. Çünkü sözcükler bile kullanılmaz durumda. Onların uğradığı eprimeyi onaracak kocaman bir zamana gereksinme var. Yazılan şiirin oluşturduğu beğeniyi aşmak için, yaşamın sunduklarını şiire taşıyıp yeni anlamlar yüklemek ve şiiri o noktada yeniden kurmak gerekiyor. Bu da tüm bağımlılıkların dışına çıkmakla olur. Kariyerizmin, modalaşmanın, ünlenmenin, şiiri pragmatik bir anlayışla kullanmanın, bilgisizliğin, içten davranamamanın... oluşturduğu bir bağımlılık bu. Sorun bu açmazlardadır.

Görülen o ki, şairler şiir yazmak için yeterince özgür değil.

Dergilerde Şiir Aranışları

Dergilerde şiire ilişkin gündem yapacak aranışlara girildiği söylenemez 2002'de. Şairlerle uzunca söyleşiler yapıldı gene. Bu söyleşilerde, az da olsa, önemli düşünce uçları olmasına karşın hiçbiri tartışılmadı. Bu, herkesin yerini korumaya çalıştığının bir göstergesidir. Yazılan şiiri yüzleştirmekten korkmaktır bir anlamda. Öte yandan, şiire zarar bir uzlaşma içinde, onlarca, yüzlerce kitap tanıtma yazısı da yayınlandı bu yıl. Bu yazıların çoğu bir paslaşma olmanın ötesine geçemedi. Oldukça genişlediği için bir eleştirmen bulma şansını iyice yitiren şiir, reklam mantığıyla okuyucuya tanıtılmak istendi. Birikiminin büyüklüğü nedeniyle şiir, eleştirmeni aşsa da, bir şairin kendi için yazı yazmaya koyulmasının etik hiçbir açıklaması da olamaz.

Dergilerin şairleri de aynı kişilerdi. Adı öne çıkmış şairlerin tümü, bu uzlaşmış ortamda, dergilere şiir yetiştirme yarışına girdiler. Başardılar da bunu. Yıl içinde en az altı dergide göründüler. Bunu gören okuyucunun bir dergiyle yetinip, diğerlerini merak etmemesi kadar doğal bir sonuç olamazdı, öyle de oldu. Bu, dergilerin rengini yitirmesinden ve bir poetikayı önemsemesinden başka bir şey değildi. 1940'lı, 50'li yılların dergicilik anlayışı gitmiş; şair ve yönetmenlerde bir liberalleşmeye dönüşmüştü.

Bu yapılanma içerisinde, şiirin ideolojik eklemlenmelere uğ-

rayacak oluşunun, bir kavram olarak bile şairlerin us'una gelmemesi, tartışılmayı gereksiniyor. Kurum ve holding dergilerinin geneli kucaklama çabası: konumları ve amaçları nedeniyle anlaşılırdır; ama bağımsız dergilerin, fanzinlerin benzer işleyiş içinde olmaları, şiir ortamının ne denli yalama olduğunu gösteriyor olmalı. Oysa şiir, yer altı dergiciliğinde hazırlanır yaşamı karşılamaya; şiirin, toplumların tarih burcu oluşunun nedenidir bu.

Ucundan da olsa; bu saptanan rahatsızlıkları duyanlar, cılız da olsa, seslendirmek isteyenler oldu elbette. Bu bağlamda sanatın topluma, insana dönük yüzü araştırılmaya başlandı. *Adam Sanat* dergisinde, konuya ilişkin peş peşe gelen yazılar, yeniden Toplumcu Gerçekçiliği işaretlemenin ötesine geçemedi. Oysa bu sanat formülasyonu dünyada ve bizde yeterince tartışılmış ve tarihteki yeri işaretlenmişti. *Dize* dergisinin hazırladığı Arif Damar özel sayısında, ilgili şairin "Toplumcu Gerçekçilikten kendini neden bağımsızlaştırdığı" tartışmaya açılmış, şiir adına yeni olanakların aranışına girilmişti. Gene Süreyya Berfe'nin İkinci Yeni'ye haksızlık yapıldığını düşünmesi ve şiirini ona göre yeniden kurması, atlanmamalıydı. Eğer bu noktalardan yola çıkılabilseydi; hazır, eskimiş sanat anlayışlarının yeniden gündeme getirilmesinin şiire hiçbir katkısının olmayacağı görülecekti. Bu noktaya varılmışken *Damar* dergisinin "Toplumcu Gerçekci Edebiyat Sempozyumu" yapmaya kalkışmasıyla, şiire estetik bir katkı getirmeyeceği oldukça açık. Böylesine geç kalmış aranışlara bir tepki olarak görünse de; öncesi de olan bir öneri çerçevesi içinde; *Edebiyat ve Eleştiri* dergisi, Toplumcu Gerçekçiliğin geliştirici bir sanat düşüncesi olamayacağını kanıtlama çabasına girişti. Bu aranışta, doğru bir davranışla, bir öneri de getirmeye koyuldu. Çağın koşullarına uygun olarak yeniden yorumlanmak istenen modern refleks, sanatın, şiirin önünü açabilir görüşü ileri sürüldü. Bütün bunlar sanat, şiir adına bir sancı-

nın yaşanmaya başladığını gösteriyor olmalı. Yakın gelecekte duyarlı davranılır ve bu konu uçları tartışılmaya açılırsa, bundan şiirin kazançlı çıkacağı söylenebilir. Bu bağlamda yapılacak her girişim, bir ufuk oluşturacaktır şiire. Bir yanda yaşama ideolojik bir donanımla müdahale etmenin sanatsal olanaklarını araştıranlar; diğer yanda oldukça farklı düşünenler bulunmakta. *Kitap-lık* dergisinde, Tuğrul Tanyol'un yönetiminde gerçekleştirilen bir açık oturumda, ideolojinin bütün bütüne sanatın dışında tutulması görüşü öne çıkartılmak istendi. Bir yapıtın estetik yetkinlik içerisinde olmasının koşulu olarak görüldü bu. Tanyol'un bu dayatması karşısında, şiir ortamından hiçbir tepki gelmedi nedense. Ama en iyi yanıtın, duruşu nedeniyle, *Hece* dergisinden geldiğini düşünüyor ve önemsiyorum bunu. Önemsenmesi gerektiğini düşünüyorum. *Hece* dergisi İslami bir kimlikle tanımlıyor kendini. Sanatı amaç edindikleri kadar, amaç için de sanat yapma telaşındalar. Başarıyorlar da bunu. İktidar karşıtı ve antiemperyalist tutumlarıyla, muhalifliğin tutarlı örneklerini koyuyorlar ortaya. Özellikle şiirde, sol demokratlardan çok daha başarılı bir noktada olduklarını görmek ve haklarını teslim etmek gerekiyor. Cahit Koytak'ın, Ali Emre'nin, Hüseyin Atlansoy'un şiirlerinin, içerdikleri ideolojik ve estetik tutarlılık bakımından oldukça öğretici olduklarını anlamak gerek. Bu, taraflı şiirin de başarılı olabileceğinin bir kanıtı olsa gerek.

Dergilerin poetik dayatmaları da olmadı 2002'de. Bunun getirdiği esneklik içinde, insanı bıktıracak kadar çok şiir yayımladılar. Şiir adına bir ölçüsüzlük de gözlendi bu tutumda. Şiir sayılacak bir metinle, şiirle hiç ilgisi olmayan bir metni yan yana görmek kimseyi rahatsız etmedi nedense. Bu durum, "ne yazılırsa şiir saymak gerekir" anlayışını yerleştirdi topluma. Çıta iyice aşağıya çekildi. Hiç kimsenin hakkı olmamasına karşın şiirden ödün vermek genel geçer kural haline geldi. Şiire yakın ve şiir-

den yana olanların beklentileri dikkate alınmadı pek. Bu aşamada şiire ilişkin yazıların, kitapların önem kazanması bir rastlantı değil. *Varlık*'ta Ustaların Seçtikleri; şimdilerde Enver Ercan'ın yazdığı Okuyucu Köşesine; *E*'de, Orhan Alkaya'ın yönlendirici yazılar yazdığı Şiir Noktası'na; benim *E*'deki İm köşesinde yayımladığım şiire ilişkin sınırlı yazılara gösterilen ilgi; şiir bağlamında bir çıkışa duyulan özlemin göstergesi olsa gerek. Gene, şiire ilişkin yazılardan oluşan kitapların, şiir kitaplarından daha çok sattığı düşünülürse; sorun daha iyi anlaşılır. Buradan hareketle, hâlâ şiirin peşinde olan birkaç on kişinin kaldığını söyleyebiliriz. Hiç değilse bu şiir ankalarını korumak, onlardan yana şiiri savunmak gerekiyor. Bunu yapabilmek için dergi yönetmenleri bir sekreterya gibi çalışmaktan vazgeçmeli öncelikle. Şairler de anlamalı bunu. O zaman daha bir disiplin gelecek şiir ortamına. Bunu gören çevreler de, bilmem kaçıncı sınıf dergiler çıkartıp kendi şiir beğenilerini çevrelerinden yaygınlaştırmaktan geri duracaklar belki de. Önemli bunun gerçekleştirilmesi. Bugün şiiri kirleten onca dergi, yerel ve ulusal boyutlarda etkin olmaya devam ediyor. Bu çıkışlarda, belli başlı dergileri ve onların şiir anlayışlarını yadsıma söz konusu. Cemal Süreya'yı, Ece Ayhan'ı... yadsıma da bu karşıtlığın içinde; ama onları aşma düşüncesi hiç yok. Oysa böylesine özenci (amatör) çıkışlar şiirin öbür yakası olmalı. Şaşırtıcı yenilikler içermeli. Kısacası, bütün şiir bilgisini ve aramşları kapsamalı öncelikle. Ancak o zaman yurdun her yerinden şiirin fışkırmaya başladığı düşünülebilir. Görünün o ki, bunun büyük bir özlem olarak yaşanması daha uzunca bir zaman alacak.

KİTAPLAR VE İZLENİMLER

Gene çok şiir kitabı yayımlandı 2002'de. Ustaların kitapları yeni baskılar yaptı. Toplu şiirler sunuldu okuyucuya. Tek tek şairlere yönelmeyi engellese de, antolojiler de birbirini izledi bu yıl. Tematik seçkiler hazırlandı. Okuyucu, oluşturulan yeni şiir alanlarına yönlendirilmek istendi. Şiirin kullanım değerini oluşturmak; değişim değerini de beraberinde getirecekti çünkü. Kasetler, CD'ler evresini yaşamakta olan şiirin, podyuma çıkartılması gerekiyordu kimilerine göre. Şiirin metalaştırılamayacağı ne kadar söylenirse söylensin, kapitalizmin bunu kıracağı nedense us'a getirilmedi hiç. İşte, buz gibi metalaştırıldı şiir. Şairin ideolojik erozyonu da katkı koydu buna. Küçük burjuva eğilimler, popülizmi getirdi beraberinde. Şiir, günübirlik üretilip tüketilen bir 'şey' oldu geniş bir çevrede. Bu yapılanma içerisinde şiirden yana birçok şair, kitabını ya yayımlamadı ya da yayımlama olanağı bulamadı. İyi şiir, gene yeraltında kaldı 2002'de. Bu iklimde yaşayan şairler bir iki şiirle geçirdiler yılı. Bir uyarı gibiydi böylesine yayımlanan birkaç şiir. Onca kitap da bu bağlam içerisinde değerlendirilebilir. Tam bu noktada, her şiirini bir önceki şiiriyle hesaplaşmak için yazan İlhan Berk'in *Şeyler Kitabı*'nı önemsemek ve anlamak gerekiyor. Buna bağlı olarak, İlhan Berk'in onca şiiri; kalma olasılığı olan birkaç şiir

için yazdığını söylemesi de unutulmamalı. Bu alçak gönüllü söylemin poetik önerisi ölçüt alınabilir. Bir şiiri, bir şiir anlayışını önemli kılan, aranışları ve içerdiği sorunsal olsa gerek. Buradan bakıldığında, aranışları ve sorunsalı olan çok az şiir yayımlandı 2002'de.

Bunlardan Hasan Öztoprak ın *Kırklar Kitabı*'ndaki şiirler onca söyleşiye ve tanıtma yazılarına karşın doğru tanımlanamadı. Önemliydi bu kitaptaki şiirler. Çünkü bir sorunsalın ve poetikanın izi sürülmek isteniyor bu ürünlerde. Öncelikle; kullanılan sözcüklerin tarihsel içeriklerine yaslanılmadan kurgulanmaları Türkçe şiir için bir açılım sayılmalı. Daha önemlisi, bir sorunsal olarak insanı vicdanıyla yüzleştirmesi, şiir izleğine bir katkıdır. Öte yandan bu izleğin pratik yaşantı ile doldurulabilecek oluşu, yaşananlar ve yaşatılanlarla bir hesaplaşmaya girişilmesi gerektiğini imler. Elbette bu aranışta bireyin kendiyle yüzleşmesi öncelenir. Bu önerilirken, yitirilen merhamet duygusu da anımsatılmak istenir. Bu çerçevede geliştirilen şiirler, poetik açıdan söze önem verilmesi gerektiğini vurgular durumdadır. Sözün gücünün anımsatılmasıdır bu. Görülen o ki, yazı ve yapının önemsenmesine eş değerde görülmektedir söz. Hasan Öztoprak, bu kıtabıyla şiirin gücüne, sözün gücü oranında inanmaktadır, denilebilir. Türkçe şiir için yeni bir alandır bu. Tartışıldığında şiirimize yeni kazanımlar getireceği oldukça açık.

Yıl içinde dikkati çeken, şiire yeniden dönen İzzet Yasar'ın *Dil Oyunları* adlı yapıtı olsa gerek. İzzet Yasar, şiir geçmişinden ve Ece Ayhan'dan kopmadan sürdürüyor şiirini. Aykırılığının aranışlarını koyuyor ortaya. Okuyucuyla arasındaki mızrağı biraz daha sivrileştiriyor bu şiirlerinde. Kitabın adı, şiirlerin yoğun bir tanımı gibi. Gerçekten dil oyunlarına giriyor İzzet Yasar. Bağdaştırmalarında, olası bütün anlamları yakalamaya çalışıyor. Sonsuz çağrışımlar peşine düşülmüş gibi. Elbette, bir katkıdır şi-

ir için bu.

Enis Akın da fark edilmesi gereken şiirler yazıyor. Başlangıçtan bu yana, onun şiiri ivmesini hiç yitirmedi. *Pişt Ahali* adlı kitabında sorunsalı ve poetikası olan bir şiir yazdığını kanıtlıyor Enis Akın. Her şiiri bir manifesto içeriği taşıyor. Yadsımanın şiirleri her biri. Aykırılığın dilsel, yapısal tadını çıkartıyor. Bu yapılırken, yaşamla hesaplaşmaktan da geri kalınmıyor hiç.

Birhan Keskin, yerine (alegorik) olanın şiirlerini yazıyor *Yeryüzü Halleri* adlı kitabında. Bu da bir yenilik sayılmalı Türkçe şiir için. Doğa'nın gizli dilini kullanıyor. Nesnenin bilincine yöneliyor. Nesnenin insana yükleyeceği bilince yöneliyor daha doğrusu. Evrenin sesiyle yazmak istiyor şiirlerini. Başarıyor da bunu. Bu noktada İlhan Berk'le buluşuyor gibi. Ama dilsel aranışlar olarak ayrılıyor ondan.

Bir de yazdıkları şiiri eskitenler oldu 2002 yılında. Başlangıçta "yaşam kadar dağınık, yaşam kadar örgütlü" şiirler yazan Betül Tarıman; izleklerini iyice daraltarak, bir kalıp şiirine yöneldi *Güle Gece Yorumları* adlı kitabında. Geç kalmış etkiler alarak, kendi olmaktan iyice uzaklaştı nedense.

Bejan Matur yazdığı şiirin oldukça gerisine düştü, *Onun Çölünde* ve *Ayın Büyüttüğü Oğullar* adlı kitaplarında. Didem Madak ise öykülemenin gücüne kandı ve bu, yazdığı şiirin yenilmesine neden oldu. Didem Madak, *"Ah"lar Ağacı*'nda dini terminolojiyi bire bir anlamda kullanarak; onların toplumsal ve mitolojik çağrışımlarından yola çıkarak yakalamak istedi şiiri. Bu da, şiirinin dışına düşmesine neden oldu. Bunların dışında, kendi şiirini yineleyenler çoğunluktaydı.

Belki de umut; Ertan Yılmaz, Gonca Özmen, Serap Erdoğan, Bilal Kolbüken, Kadir Aydemir, Soner Demirbaş, Selami Karabulut, Gökçenur Ç., Deniz Durukan, Tuğrul Ediz, Nilay Özer, Derya Önder, Sinan Oruçoğlu gibi genç arkadaşlarda saklıdır.

2002 Yılında Yayımlanmış Şiir Kitapları

Abacı, Tahir, *Sevdavi,* Varlık Yay.
Akfırat, Sadık, *Bozuk Şiirler*, Öteki-siz Yay.
Akın, Enis, *Puşt Ahali*, Öteki-siz Yay.
Akova, Akgün, *Sevdiğim Kadın Adları Gibi*, Çınar Yay.
Akyol, Sina, *Olmanın Halleri*, Everest Yay.
Atabaş, Hüseyin, *Düşe Yazdım*, Ümit Yay.
Aydemir, Kadir, *Sessizliğin Bahçesi*, Hera/şiir
Aydemir, Salih, *Meriç Hanım*, Öteki-siz Yay.
Ağıl, Nazmi, *Aşk Küçücük, Kırılgan,* Adam Yay.
Alp, Aydın, *Amed'in Dolunayı*, Si Yay.
Avram, Ventura, *Gözleri Yüreğimin*, Ercan Kitabevi Yay.
Aygün, Ömer, *Taş Gün*, YKY
Behramoğlu, Ataol, *Yeni Aşka Gazel*, Adam Yay.
Batur, Enis; *Papirüs, Mürekkep, Tüy*, YKY Yay.
Balcı, Bayram, *Yerdibi*, Virtüel Yay.
Başat, Sencer, *Beyaz Gül Belirsizliğinde*, Hera/şiir
Başak, Veli, *Hala Islağım*, Etki Yay.
Başaran, Mehmet, *Pir Sultan Ölür Ölür Dirilir*, Evrensel Basın
Berfe, Süreyya, *Seni Seviyorum*, Adam Yay.
Berk, İlhan, *Şeyler Kitabı*, YKY.
Bektaş, Cengiz, *Su Gölgesi*, Evrensel Basın Yayın

Budak, Abdülkadir, *Ev Zamanı*, Can Yay.
Burgaz, Özer, *Buzdağında Arınma*, Kalan Yay.
Bozkurt, Ayhan, *Al Sana Aşk*, Okka Yay.
Demirbaş, Soner, *Dinginlirik*. Hera/şiir
Deniz, İhsan, *Hurûfî Melâl*, Hece Yay.
Delihasan, İsmail, *Ateşle Top Oynamak*, Gerçek Sanat Yay.
Durbaş, Refik, *Yol Uzundur Günden Ama Ölümden Kısa*, Adan
Doğan, M. Mahzun, *Annelerin Sesi Mavi*, Altın Portakal Kültür ve Sanat Yay.
Çelebi, Asaf Halet, *Mevlana'nın Rubaileri*, Hece Yay.
Çelik, Müslim, *Nâzım Hikmet Yahşi Güzel*, Adam Yay.
Çetin, Ergül, *Teneşirde Ten*, Suteni Yayıncılık
Ekin, Nesimi, *Geleceğin Boyutu*, Ercan Kitabevi Yay.
Ekiner, Erdoğan, *Zamanın Örselenmiş Aynasında*, Damar Yay.
Ekiner, Erdoğan, *Sıradaki*, Karşı Yay
Erdem, Ömer, *Yarım Ağaçlar*, Kitabevi Yay.
Erkekli, Osman Serhat, *Gitmemiştim ki*, C Yay.
Erhan, Ahmet, *Ne Balık Ne de Kuş*, Everest Yay.
Fişekçi, Turgay, *Kumral Gökkuşağı*, Adam Yay.
Günvar, Ali, *Nisyan Rapsodi*, İstanbul Yay.
Güneş, Hasan, *İspinoz*, Yenibinyıl Şiir Yay.
Göksel, Gökçen, *İkilem*, Broy Yay.
Gönenç, Tekin, *Aşk Konuşur Bütün Dilleri*, Varlık Cep Kit.
Haşal, Hilmi, *Yanık Söz*, Hera/şiir
Hızıroğlu, Aziz Kemal, *Usulca*, Tümzamanlar Yay.
Hızıroğlu, Aziz Kemal, *Beyaz Bitti*, Tümzamanlar Yay.
Hikmet, Ali, *Şeytan Uçurtması*, Can Yay.
İrteş, Atila, *Beklemedeyim*, Sal Yay.
İnce, Özdemir, *Ot Hızı*, Adam Yay.
Karabay, Zafer Ekin, *Şubatta Saklambaç*, Mayıs Yay.
Karabulut, Mehmet, *Tohumlar At Zamanlara*, Cem Yay.

Karabulut, Mahmet, *Mavi Gülüyorum*, Piya Kitaplığı.
Kaymak, Bahtiyar. *Duman Kulübü*, Mayıs Yay.
Keskin, Birhan, *Yeryüzü Halleri*, YKY
Kısa, Sedat. *Aklımın Fesleğen Dalı*, Safranbolu Hizmet Birliği.
Kocagöz. Fadıl, *İs Kandilin Uçurtması*, Öteki-siz Yay.
küçük, İskender, *Bir Nedeni Yok Yalnızca Öptüm*, Om Yay.
küçük, İskender, *Eski Kral Deposu*, Adam Yay.
Kural, Hüsnü, *Üçleme*, Can Yay.
Kurt, Seyhan, *El İlanı*, Çizgı Kitabevi Yay.
Kırımlı, M. Sadık, *Göz Kuşatması*, Etki Yay.
Matur, Bejan, *Ayın Büyüttüğü Oğullar*, Metis Yay.
Matur, Bejan, *Onun Çölünde*, Metis Yay.
Madak, Didem, *"Ah" lar Ağacı*, Everest Yay.
Mutlu, Ayten, *Taş Ayna*, Öteki-siz Yay.
Mert, Özkan, *Nehir*, Boyut Yay.
Odyakmaz, A. Nevzat, *Zaman Ey Düş*, Kendi Yay.
Odabaşı, Yılmaz, *Buğulu Atlas*, Afa Yay.
Onamay, Leyla, *Üşür Ve Ağlar Hep Mutlu Sandığımız Uçurtmalar*, Om Yay.
Önder, Derya, *Ceza Defteri*, Öteki-siz Yay.
Özcan, Bülent, *Gelincik Tozları*, Hera/şiir.
Özdem, Oğuz, *Cesur Acı*, Öteki-siz Yay.
Özdemir, Muzaffer, *Sesin Aşk Diyor*, Era Yay.
Öztoprak, Hasan, *Kırklar Kitabı*, Can Yay.
Peker, Hüseyin, *Ses Salkımları*, Hera/şiir.
Şimşek, Aydın, *Aşk ve Akşam*, Kum Yay.
Şirin, Mustafa Ruhi, *Yıldız Sayan Ağaç*, İz Yay.
Şefki, Abdullah, *İlk Sessizlik*, Sal Yay.
Tarıman, Betül, *Güle Gece Yorumları*, Can Yay.
Taner, Mehmet, *Veda Vezinleri*, YKY.
Telli, Ozan, *Aşka Amin*, El Yay.

Tümbaş, Oğuz, *Bellek Pazarı*, Etki Yay.
Turgut, Engin, *Mucize Tozları*, Benseno Yay.
Tunç, İlyas, *Fetüs Günlüğü*, Pervaz Yay.
Uçar, Yılmaz, *Artçı Sarsıntılar*, Bumerang Yay.
Uğurlu, Mehmet, *Dipnot*, Çizgi Kitabevi Yay.
Uşaklıgil, Halit Ziya, *Mezardan Sesler*, Özgür Yay.
Utkan, Gün A., *Aleph Şiirleri*, Öteki-siz Yay.
Ünal, Haydar, *Gelseydin O Günü*, Ürün Yay.
Yağmur, Kemal, *Gri Önlüklü Adam*, Kendi Yay.
Yasar, İzzet, *Dil Oyunları*, Sel Yay.
Yaşin, Mehmet, *Adı Kayıplar Listesinde*, Adam Yay.
Yardımcı, E. Bülent, *Sen de Beni Getir*, Dize Yay.
Yaşar, Sadık, *Tarçın At*, Mayıs Yay.
Yavaşlı, Aydoğan, *Arka Bağçe*, Etki Yay.
Yazgıç, Suavi Kemal, *Sebebsiz Serçe*, Birey Yay.
Yavuz, Atakan, *Kunduz Dersleri*, Şule Yay.
Yılmaz, Ercan, *Aherli Zamanlar*, Can Yay.
Yıldız, Tolga, *Sevgi/sizlikten*, Senfoni/şiir Yay.
Yıldız, Mustafa, *Fotoğraflarda Ölü Kuşlar*, Damar Yay.
Yıldırım, Yavuz, *Su, Ölen Bir Yağmur*, Avesta Yay.

ANTOLOJİLER

Alkan, Erdoğan, *Hapishane Şiirleri*, Kaynak Yay.
Bezirci, Asım- Özer Kemal, *Dünden Bugüne Türk Şiiri*, Evrensel Basın Yayın.
Doğan, Erdal, *Her Güne Bir Şiir*, Afa Yay.
Ercan, Enver, *İstanbul Şiirleri*, Afa Yay.
Öktem, Altay, *Şehrin Kötü Çocukları –Fanzin Şiir Antolojisi*, İthaki Yay.
Bir Dünya Şiir (Seçki) Dünya Şiir Günü, İzmir Platformu Etkin-

lik Kitabı.
Düş Yolcuları (Öğrenci şiirleri seçkisi.), Söke Hilmi Fırat Anadolu Lisesi Yay.
Yardımcı, E. Bülent-Köse, Ayten, *Şiirli Resimler*, Toplumsal Dönüşüm Yay.

2002 YILINDA YAYIMLANMIŞ ŞİİRE İLİŞKİN KİTAPLAR

Ayhan, Ece, *Bir Şiirin Bakır Çağı*, YKY
Ataöv, Türkkaya, *Nâzım Hikmet'in Hasreti*, Literatür Yay.
Başat, İsmail Mert, *İtiraz Yazıları*, Telos Yay.
Dinçer, Sezgin. *Kemanıma Güvercin Konsa*, Etki Yay.
Doğan, Muhammet Nur, *Eski Şiirin Bahçesinde*, Ötüken Yay.
Doğan, Muhammet Nur, *Fuzuli'nin Poetikası*, Ötüken Yay.
Ferhat, Hüseyin, *Cennet Diye Bir Yer*, Ekin Yay.
Özdemir, Emin, *Dilin Öte Yakası*, YKY.
Gürsel, Nedim, *Dünya Şairi Nâzım Hikmet*, Can Yay.
İnce, Özdemir, *Mevsimsiz Yazılar*, Doğan Kitap Yay.
Kabaklı, Ahmet, *Nâzım Hikmet*, Türk Edebiyatı Vakfı Yay.
Kolcu, Ali İhsan, *Albatros'un Gölgesi (Baudelaire'in Türk Şiirine Tesiri Üzerine Bir Bir İnceleme)*, Akçağ Yay.
Kurdakul, Şükran – Sezer Sennur, *Nâzım, Dünya ve Biz*, Evrensel Basın Yayın.
Tulyakova, Hikmet Vera, *Nâzım'la Son Söyleşimiz*, Everest Yay.
Matilde, Urrutia, *Aşkım Neruda*, Gendaş Yay.
Yardımcı, E. Bülent, *Anlamı Okumak*, Toplumsal Dönüşüm Yay.
Bir Şiirin Söylediği, (Arkadaş Z. Özger Şiiri Ödülü almış, yedi inceleme yazısı) Mayıs Yay.
Tuncer, Kadir, *Şeyh Dede Şair Torun Devrekli Rüştü Onur*, Tusak Yay.

Tarım, Rahim; *Kültür, Dil, Kimlik-Behçet Necatigil'in Şiir Dünyası*, Özgür Yay.
İşli, Emin Nedret (Haz.), *Şevket Rado'ya Mektuplar*, YKY.
Şair Tezkireleri (Haluk İpekten, Mustafa İsen, Filiz Kılıç, İ. Hakkı, Aksoyak, Aysun Erduran), Grafiker Yay.

ÖDÜLLER 2002

Behçet Necatigil Şiir Ödülü
Süreyya Berfe, *Nabiga*
Ahmed Arif Şiir Ödülü
Şükrü Erbaş, *Üç Nokta Beş Harf* (kitap)
Salih Bolat, *Açılmış Kanat*, (dosya)
Yunus Nadi Şiir Ödülü
Ahmet Necdet, *Ey Aşk*
Roni Margulies, *Saat Farkı*
Arkadaş Z. Özger Şiir Ödülü
Bahtiyar Kaymak, *Duman Kulübü* (dosya, birincilik)
Ozan Çılgın, *Kötü Zamanlar Tragedyası* (dosya, Juri Özel ödülü)
Burak Acar, *Ateş Akvaryumu*, (dosya, övgüye değer)
Ceyhun Atuf Kansu Şiir Ödülü
Ahmet Özer, *Sözümüz Vardı*
Akdeniz Altın Portakal Şiir Ödülü
Ahmet Oktay, *Hayalete Övgü*
Rıfat Ilgaz Şiir Ödülü
Betül Esener, övgüye değer.
Ataman Avdan, övgüye değer.
Onan Günöz, övgüye değer.
Polat Onat, övgüye değer.

Bilgi Üniversitesi Şiir Ödülü
Ödül verilmedi. Umut verici, övgüye değer görülen adlar şunlar:
Hatice Çakır, Ozan Sungur, Ezgi İçöz, D. Deniz Nergiz
Hatay Şiir Ödülü
Mahmut Karadağ, birinci
Nurcan Satı, ikinci
Onur Akbaba, mansiyon
Önder Birol Bıyık, mansıyon,
DEÜ Nâzım Hikmet l. Gençlik Şiir Yarışması
Semra Balcı, mansiyon
Ali Selçuk, mansıyon
Mehmet Başaran Şiir Ödülü
Hasan Mirsal, Birinci
Hayrettin Gergin, İkinci
Yılmaz Yeşildağ, üçüncü
M. Mazhar Alphan, övgüye değer
Ayten ozansoyu, övgüye değer.
Beşparmak Dergisi Şiir Ödülleri
Bilge Öngöre, (birincilik)
Funda Aytüre, (ikincilik)
Durmuş Ali Özkale, (üçüncülük)
Necmettin Çakır, Jüri Özel Ödülü
Yenibinyıl Şiir Ödülleri
Hasan Mırsal, *Külden Kalan* (yayımlanmış kitap) birincilik
Tarık Aslan, *Deniz* (yayımlanmış kitap), mansiyon
Hasan Güneş, *İspinoz* (yayımlanmamış kitap) ikincilik
Veysel Dinler, (dosya), mansiyon
Alper Akdeniz, (dosya), özel ödül
Cenk Koyuncu, Nâzım Hikmet Yılı Özel Ödülü
Ferit Serdar, mansiyon
Sedat Umran, onur ödülü.

Orhan Murat Arıburnu Şiir Ödülleri
Süreyya Berfe, *Seni Seviyorum* (yayımlanmış kitap)
Yılmaz Arslan, *Zamfir* (yayımlanmamış kitap)
Enver Topaloğlu, *Pervaneler Kadar* (yayımlanmamış kitap) Juri Özel Ödülü
Metin Üstündağ, *Apartman Haikuları* (dosya)
Sezai Sarıalioğlu, *Kuş Kırıntıları* (dosya)
Aykırı Sanat Dergisi 2. Şiir Yarışması
Bilsen Başaran, Nilüfer Altunkaya (birincilik)
Yunus Yaşar (ikincilik)
Şaban Aktaş (üçüncülük)
Özgür Zeybek, Cüneyt Tandoğan, Olcay Özmen, Ahmet Tolu
Veysel Gültaş, Necdet Tezcan (Jüri Özendirme Ödülü)
Yaşar Nabi Nayır Gençlik Şiir Ödülü
Ali Özgür Özkarcı (dosya)
Dünya Kitap Şiir Ödülü
Alper Akdeniz (dosya)
2002 İstanbul Kitap Fuarı Onur Ödülü
İlhan Berk
2002 İstanbul Kitap Fuarı Eleştirmen Ödülü
Ahmet Oktay

ŞAİRLER VE ŞİİRLERİ

Ertan Yılmaz (1986)

Kanara

sevişmeyi unutacaklar, terleye terleye
bir çiçeğin pasıdır insan. Yüzünde
gür ormanların biçilişi ve sineğinden
öğrendi barutun söndürerek yandığını.

bir kuş öksürürken bu kadar kan kusabilirdi
düşçe edilmiş haram yeri. Zarı yontulan
kemik değil, kemiği yontulan zar
su çıplaktı göz yaşlandırılalı beri.

sokakta çıkmaz bir düş. Kır
çiçekli evcil arıdan sütümüz
pas bıçağın yarası oldu gire gire koynumuza
kilidin içinde miydi çilingir sofra?

Kül dergisi, Ağustos 2002

Gonca Özmen (1982)

Bulantı

Yağmurla aktı yüzün camın iğreti teninde
Dönüp dolaşıp kaybolmalar gibiydin
Nasıl da direngen bir denizdin ellerimde
Gelinciğin boynu eskiden ince, kırılgan
Şimdi bir çınarla değiştir gövdeni

Kimin krallığına kar yağmadı ki
çingenelerden sonra?
imlasız yazılıyor artık bütün sözcükler
Ve unutuşun o dağınık nostaljisi
Ne tuhaf seni boşluğa söyledim de
Deştim tenimin buğday artıklarını
Boynumun ikliminde açmadı hiçbir çiçek
yeryüzü: çığlık çığlığa bir ceninsin
Hadi kıpırda içimde, yar gövdenin gizini
En çığırtkan çağ bu aşk bunaldı gürültüden
Caddeler, vapurlar, otobüsler koşar adım
Serçelerin başı dönmüş saçaklarında
Bir orman ürküsü verir kentin uğultusu
İçe kapanık yatak odalarında Freud'su kokular
Ve her an düşmek korkusu gölgenin zindanına
Düşmek ve ağırlaştırmak göğün dibini
Kalbimde Sartre biraz sancı, F tipi bir sıkıntı
Ölü zambaklar topluyorum
Yeniden açılmak için sabaha
Bilmiyorsunuz rutubetimi kusuyorum yıllardır

Dize dergisi, Mart 2002

Zeynep Köylü (1978)

Ay'daki Rüya

Tanrılar bakıyordu akıp giden ırmağa
ağaçların gölgesini üşüttüm
beni sevin, Uykumu vereyim Endimion'a

üfledim ağzımda biriken zamanları
bir çocuğun çıplakken dokunduğu boşluğa
içimdeki peygamber kılıcını sapladı
ışıltıyla kayboldum bir çöl ağzında
sırrıyla gömülen herkes gibi zavallı
–karnımda koşan atlar
burnumdan gelen deniz-
lanetlediler beni ilk kez gören aynayı

susmuştum
bir sözle bağladılar dilimi
kumun yakarışını duymadı kulaklarım
zehirse ince belli, suratsızdı anladım
gövdemden çıkarmayın yanlış ayetlerimi
öptüğüm her firavun taşa dönüşüyordu
toprağa hiç değmemiş ayaklarımdı katil

hiçbir yüze inanma dıyordu huma
hiçbir yüzde perileri anlamaz tanrı
kokusuz kaldığımı görmüştü rüzgar
son defa koklayın bacaklarımı
Araf'ta düş gören ayışığını
uyandırdı kör kuşlar

bakıyordum akıp giden ırmağa

F dergisi, Kasım 2002

Onur Caymaz (1977)

Çoktan Bir Aşk Şiiri

en çocuk sesini anımsadığımda şimdi
sen çoktan bir bahar sabahıydın hiç uyanmadığım
nasıl da okşardın üzülmüş perdeleri
denizsiz bir şehirde balık kızartırken annen
biliyorum şaşkın gözlerinde yeni taşınılmış bir ev vardı

ben o evin balkonunda yazdan kalan
bir rakı şişesiydim

bir harf olduğunu sezdiğimde yüzünün
sen çoktan söyleyemediğim bir aşk sözcüğüydün
kahveyi getirene kadar uyuduğunu hatırlıyorum
uyuduğunu -yüzüne düşen kar aydınlığını gecede
mavi hırkamla üstünü örttüğümü biliyorum anıların

ben o anıların soğuğunda ampulü patlak
bir sokak lambasıydım

biliyorum bitmesi beklenmedi hiç radyodaki masalın
oysa sen çoktan bir aşk şiiriydin henüz yazmadığım
ağlaman beklenmedi hiç savurman boynundaki kuşları
temmuzdu evden kaçmıştım yağmurlar yağmıştı yalnızca
beraber gittiğimiz meyhanenin hüzünlü bir garsonu vardı

ben o garsonun önlüğünde koptu kopacak
bir sarı düğmeydim

en eski lise defterinin arasında şimdi çerçeveli
sen hep kaldığım bir derstin hiçbir notun kurtaramadığı
parasızlıktan değil bir yaz sabahı erkenden
otobüs duraklarına küskün biriydim hep yürürdüm
okul bahçesinde diz altı gri eteğinle bir fotoğraf

ben o fotoğrafla arkada duran ağaçtan düşmüş
bir savruk yapraktım

Şiirli Çıkın şiir seçkisi, Mayıs 2002

KADİR AYDEMİR (1977)

Görme Denemeleri

Tren yarı aydınlık yolda gölgelerin arasından geçiyor.

Kirli sarı sokak ışıkları, başıboş dolaşan köpekler,
Balkonda unutulmuş sandalyeler.

Kör bir güvercin hatırlıyor geçmişi.

Sabahçı bir dere yabanincirlerini suluyor bilmeden

-Kurbağalar en iyi dostu olmuş onun.

Bu ağır metal yığın, savatlı tren, dev köprüden
Geçtiğinde bütün sesler birbirine karışıyor

Işığın bileğini kesiyor geçiş.

Boşluklar bir ağaç kökü gibi yayılıyor ovaya
–Paslı raylar, kuyruğu bekleyen ovanın.

Sürgün bir kavak ağacı, havada uçuşan tohumcuklar...

Ölü bir pars: gözetleme kulesi.
Asılı uçurtmalar, kolları kopmuş kuyu,
Örümceğin yayvan ağındaki arı...

Sivri taşlara çarpan yüzler:
Güneşin sararttığı elektrik direkleri!

Budala dergisi, Ocak-Şubat 2002

UĞUR AKTAŞ (1976)

çinko yahut ağzımda toz

Ensar Yetkin için

ey taşlara mahrem bir yüz çizen
hiç kimsenin ziyneti yok
biri dahi uyanmaz kanının kokusuna
bir diyorsam bindir hakkı sözün
bir soymuşsam seni
bil
kulağımdaki sonsuz çağrı uğruna

biri dahi, hiç kimse, ziyneti yok,
yüz çevirmez çağrına...

ey zaman oldu
ey sunak bildiğim mağara
çağır beni bir el
sır dolanıp duruyor
çözünüp eriyor sır
be ey andıkça uzayan
sır oynaşıp büyüyor aklımda!

esrar
durduğum bu yerde yok bakındığım âlem
çıktığım âlemde yok benden zerre toz ama
ne ki sırrın sahibi orda
esrar!
döküldükçe kabuk
sıyrıldıkça ten gibi ağzımdan
çağır beni bir el
çağır ki kopsun düşsün bu sır
çağır ki, ziyneti olmayanlar, ovmasın çinkoyla!
bak bağrımı eziyorlar kubbeleşsin diye bu kambur
ses et, bi bağır!

gördüm evvel yuvanda
elmastan nasipli, dilden ariydi kayalar
bildim çöktükçe gırtlağıma suyun matemi
sana taşıdığım aklın közle diriltildiğini
bildim ateşin suda, suyun ateşteki aczini
kandır beni bir mabet kapısıyla ya da
ko gözüme haritanı el ver bi
esrar
sırtımda koskoca bir dağ var

çinko yahut ağzımda toz
dini yok bu şüphedar sefilin
bir seni bildim
çinko yahut toz
esrar
anla!

görmez misin saklısında ayan olduğum
bilmez misin nasıl sancır
nasıl kabarır kalbim
beni çıkar buradan
esrar
beni buradan

(çağrıldıkça gidebilen ben
sırtımdaki dağı erittim
benle kalan yüzünüze üflediğim tozdur ağzımda
ey ziyneti olmayanlar ve ey âlem
müminleşen çinkolaştıkça)

Defter dergisi. Kış 2002

Nilay Özer (1976)

Muhacirin evi

ben orada oralı gibi kaldım
dere otları ve uzun arklar boyunca
bir suskunluğu aktım eylül suları
kaçıp kurtulsam dedim vakitler çok yaralı

gide gide bir yol yapana vardım
bozuk bir lehçeyle onu sevişim
yürüdü meşelerin altında dalgın
kaçıp kurtulsam dedim güz esrimeden
sarası tutmadan incecik yaprakların

aşk alıkoyar ya alınıp kaldım
kaldım ve mizaçlar aradım aşka
narın çekirdeğinden incirin sütüne dek
yerliyle yabanın farkına vardım
anladım saçları rahvan bir şarkı
ve okşadıkça ağaracak dizlerimin üstünde
dağların gecesinden kara sicili
ah! gülleri kaçışsız bırakan elleriyle
çaldı tenimdeki berrak maviyi
derisi yüzülmüş bir deniz gibi kaldım

baharatlar vardı perdeler ve bulantı
alnım arsız dururdu evinin şafağında
hâlâ aklımdadır batık defineleri
yelkenini sularıma açmadı açsa
görmenin penceresi bir çift göz onda
bir çift göz deliliğin o korkunç mimarisi
meryem'in kucağında sarı cılız bir oğlan
kundağına sabahlar işlerdim ama
ışığı kısılmış tasvirler gibi kaldım

neleri karşılamaz kutsanmış bir ikindi
ağır çanlar cevşenler gümüş şamdanlar orada
asıldı da boynuma manastır ahalisi
ölüm dedim bağışladım geçmişi

bir gövde bir gövdeyi hür kanatlarla
uçtuğunda başlarmış meğer gurbet ezgisi
her yer orası şimdi sesim uzağa yakın
bir ömrün imha vakti
şaşırdığımla kaldım...

Varlık dergisi, Mart 2002

SERAP ERDOĞAN (1975)

Gömleksiz

kalman var yalancı yazlardan yapılma
bir çırıl öpüş sandım; durağım, tuzağımmış oysa
güzeldim hem; delilik yetişemezdi boyuma
burada kibir, sessiz bir bela.
ve zulmün tüm cesareti,
içinden övgü geçen cümleler kadar kara.

ağında buluşan mırıltım sislendi kıyıda
bir erken uyku gibi boncuklanan ateşi ve isi
git... kayada sıkışmış yazgın
durmasın inceltsin gitmekteki yerini
korkunç o sabahta selamın,
aransın vedaların biriktirdiğini.
git... kendine zarar bir akıl bu;
bataklığı olalım birbirimizin...

uykuma değmeden dokurdun rüyanı
bir damarla zehri konuşturmuş olurdun

üzünç şurubu olup sıvansaydık akşama
öpüşürdü bizde şehir, yarım, saklı ne varsa

solardım ya,
gül yetişemezdi huyuma...

Edebiyat ve Eleştiri, Temmuz-Ağustos 2002

Zafer Ekin Karabay (1975–09 09 2002)

Üzüntü

h. ergülen'e ve dedeme

üzülürdüm dedemin adında belirlemesine
üzüntüsünün. Ve şarabın üzgün haline

üzülürmüş ipi kopan tesbih de
dedeme göre

adı kara'ydı dedemin. Şarap içmezdi
ama anlardı karaüzümün hüznünden

evet, "üzgün şarap olur karaüzümden"
ama üzülme sen.

Kül dergisi. Temmuz 2002

Bilal Kolbüken (1975)

Örümcek

(saati durmuştu zamanın
siz saate bakıyordunuz
ağzınızın kenarında bir kız çocuğu
saçlarınızdaki gecekonduları okşuyordu)
babaların ağladığı saatlerde biterdiniz yanımda
kendi kendine konuşan saatlerde
fosforlu saatlerde ahşap saatlerde
kendine geç kalmış saatlerde
(zamanı durmuştu saatin
siz zamana bakıyordunuz
örümcek ağını örüyordu)
babaların ağladığı saatlerde biterdiniz yanımda
kendi kendine konuşan babaların
fosforlu babaların ahşap babaların

kendine geç kalmış babaların--

Kül dergisi, Temmuz 2002

Sinan Oruçoğlu (1974)

Hayat Bilgisi

Bırak düşsün yaprak
Bunun bizimle bir ilgisi yok

önceleri bahçeye mi inerdik
konuşmak zor susup karartalım tenimizi

buraya neden gelmiştim
buraya neden getirmişler beni

unuttum kimin gittiğinde kalmıştım
önümde çalışacak binlerce ölüm izleği

inceldim, yarın deyince rüzgar esiyor
yarın;zor bir soru, insanı üzen bir ses

yar tuttum yere ve göğe inandım
suyu geçmişim meğer, utandım

şiir, abartmasıymış kendini şairin
bunu duy diye yazdım, yazdım

bende günler biraz tenha
sizde kaç kişi?

Biz dergisi, Haziran-Temmuz-Ağustos 2002

Emel Güz (1974)

Östrojen

Anne! Ben sende kötü bir başlangıçtım.
Hayatın kanlı duvarına sancıyla tutunan taş.
Sevmediler beni, ben bir anne ölüsüydüm.

Anlamadığın bir dille beni yalanladılar!
Şiir yazdım... O da yazdı... Okumadık birbirimizi.

Anne! Duvardan anneleri silmek istiyorum.
Ölmeliyim anne olmamak için bir daha.
İlaç boşaldıkça beynim çürüyor!
Neyi bekliyoruz gömülmek için ilaç kutusuna!
Çürüyen beyin kokusuna anneler dayanamaz.

Anne! Şiirleri cam vazolar gibi...
Salonun, yüzümün, kağıdın orta yerinde!
Yeniden ezberleyip duvardaki biçimini,
Aklımı senin "ilk göz ağrımsın" dediğin
Yere bırakıp şöyle senin gibi büyümeyi.

Anne! Duvarımı yıkma yüzüme bak!
Çıkar gözlerini ağrından kurtul!
Ben iyiyim, kendi halinde bir ceza...
Kutsal olan şeyler kolay yıkılır
Beni sevme kendinden kurtul!

Anne! Beni sana benzetiyorlar
Korkuyorum anne olmaktan!

Varlık dergisi, Mart 2002

DERYA ÖNDER (1973)

Eleni Karaindrou İçin Tek Seferlik Ölüm Müziği

ağır ağır sürüklenen zaman yol alıyor parmak uçlarında
hırpalanmış gecenin üzerinden geçiyor ayaklar
artık genç değil yalnızlık, biliniyor
yeri değişmeyen her şey delili bunun

oysa öğrendim yangın çıkarmayı
biliyorum: ne zaman kanın artığıdır kızıl
ne zaman bordoya dönüşür cesaretsiz kırmızı
renksiz bir yaprak olabilir mi düşürdüğüm
işte başlıyor kandans:
-bu dansı bana lütfeder misiniz?
(yoksa vaz mı geçmeliyim gökcismi olmaktan)

tavandan sarkan ağlarıyla gurur duyuyor örümcekler
kandans başladı:
söküğünü dikemeyen terzi
provada sabırsızlanan müşteri aynı zamanda
geleceği biçiyor hazır kalıplarla
-kim teyellemiş sizi bana
hep kanatan iğne olmuş acı

kandans başlayınca
ne'yi yazacağını bilmiyor tarih

Kül dergisi, Ocak 2002

Alper Çeker (1972)

Kıyam

ruhum dün gibi hatırlıyor daha olmamış bir kıyameti
ben Tanrı'ya iki defa karşı geldim
birincide mutlu olmaya, ikincide ölmeye yeltendim
ölüm aldattı beni
İntihar mektubumu yırttım, yanmış bir bilet gibi
siz
akıllı görünmek için bana deli diyebilirsiniz
benimle sevişip başkasıyla evlenebilir,

filozoflardan hakikati, hemşirelerden yaşadığımı
öğrenebilirsiniz.

bir haftadır her gün pazartesi
ben artık ne ölüyüm ne diri
pıhtılaşmış kana vuruldu mührüm
güzelim ben seni
gözlerimle sevdim, ellerimle gördüm
şimdi ölüm bile istemiyor beni
intihar mektubumu yırttım, yanmış bir bilet gibi.

Kitap-lık dergisi, Eylül-Ekim 2002

Özlem Tezcan Dertsiz (1972)

Yanılma Payı

acemiliği seçiyorum, üzgünüm usta
yok oluyor kenar süsleri defterlerimin
Yusuf bekliyor bak kör kuyularda
basamakları çürüyor, tahta merdivenimin

sezdirmeden kim dönecek yağmurdan kara,
pirinç bir havanda kim dövecek hüznünü
boş bulduğunda ayrıntı terzisini,
kim kesecek korkmadan ipeklileri.

içim hop etsin, ay yol gösterince,
yalınayak koşturayım definenin ardından.
varsın boncuk kolyeler çıksın,
sedef kakmalı bir sandıktan.

ödevlerimi unutmak istiyorum arada
çantamda taze bir yanılma payı
hokkamı devirmişim imgelerin üstüne
mürekkep lekesi içimden kolay çıkmaz

öyle bir yürek ki bendeki,
avcısı vurulsa, ceylanım mutlu olmaz...

Akatalpa dergisi, Nisan 2002

C. Hakkı Zariç (1972)

Kâbustaki çığlıklardan geldim, sessizlikten
Buğulu aynalarda kanıyordu tükürdüğüm yüzüm
Gözlerim jiletin ağzında bir çift parıltıydı
Teşhisim: Arter kesesi

S>f>r>n Güneyi

Rakı bu, başka bir şey değil
Onlara; Güney'in güney gülüşlü insanlarına
Kumral bir şelalenin döküldüğü boşluğun köpüğü
Gece; o gidiş gelişlerin seyrindeki sarhoş soluğum
Akdeniz'deyim, portakal kokulu sokakların uykusuzluğunda
Arayışla dalgınlık arası bir adam geziniyor adımlarımda

Oysaki kendi ucumu arıyorum çıldırasıya
Geri çeviriyorum mutlu olmanın kösnül anılarını
Kayaların ömründeki elması merak ediyorum
Dalgalarla sevişen kumsalın yetmezliğini aşka

Kaptırıp gidiyorum silik zamanın loş tünellerinde
Bir kadının aklımdaki adını, acılarını ve imzasını yırtıyorum
Beyazlara bürünmüş yörük kadını
Kilim gibi bakıyor alnıma vuran rüzgâra

Sesi düşünmeli ve iskele verilmeden atlamalıyım
Mükemmel olan hiçbir şey yok bu dünyada
Uzakları çağrıştırıyor nicedir deniz ve evler
Ahşap duvarlara çarpıp darmadağınık oluyorum!..

Öteki-siz dergisi, Mart-Nisan, 2002

Soner Demirbaş (1971)

Su Büken

Veysel Çolak'a...

yağmura kardeş olduğu saatlerde
düşürür ay/arsız gümişi sözünü
gecenin ıslattığı göldeki nilüfer
yazı hanesinde koşulan imlasız bir aşk
taşın tarihi kadar eskidir çetelesi

sudaki yüzünde bulur en geniş halkasını
bir yaranın kanadığı yerde
nereden nereye sorusu
suda çözülür aşkın taşlaşan dokusu
şaraba çalan zamanda nemlenir iç sesi

yağmur yağdıkça yağsın için
de/ki bulutlara meyledince sağanak
taşırır ceplerinde biriken bekleyişleri
bu göl bu taş ve bu nilüferli gecede esinti
çetelesiz bir tarihin ah su büken bilinci

genişler yüzünde büyüyen ayın
esrik düşlerdeki yağmura teğet hecesi

Varlık dergisi, Haziran 2002

Selami Karabulut (1970)

Labirent

bendim vebali fiyakalı sonunun... başka ne
beklenirdi ah! sahteydim... kırıldım, sırça
yalanımın ortasında. yüzümün yarısı maktul
yarısı katil... bilemedim meramımı... kimdi,
avuçlarını soluğumla ısıttığım. isterdim ki
uzak durayım, ömrüm oldukça şüphe ve kemden.
sonra... sonrası yok işte... gördüm, göğsümden
emdirdiğim yılanın geçirdiği evrimi. iki söz
arası hazla ovsaydım yaralarımı, kalmazdım
böyle çamaçar, uslanmazlığımla başbaşa.
kalbim dağıtsın alnımdaki ar'ı... çıkaramadım
kendimi, beynimin bu yoksul labirentinden.

anımsayamadım, sahi neydi aradığım?
hükmü geçse de dinmedi, içimdeki heves.

Dize dergisi, Mart 2002

Altay Ömer Erdoğan (1970)

Kardan Kına Yakılmaz

her şeye gidilir ama kendine gidilmez Hüseyin Abi.
her yere uzanır eli ama bir şeye uzanmaz
poyrazın bıyıklarıyla tutunulan yaşamda.
sanma ki kandan kına yakılmaz

her yer bir başka yere de benzer
her yaşam bir başkasınınkine
ve tutunduğun her dalın öfkesi
uzanır toprağın ana kucağı köklerine

her anlamın bir babası vardır
kitaplar yetimdir okuyanın elinde
anlatamaz içindeki çocuk özlemini
her baba kendi dilinin evreninde

kar eriyip süzülürken saçaklardan
götürürken seni de bir başka mevsime
bil ki kardan da kına yakılmaz
eriyen anlamdır senin içinde

Agora dergisi, Ocak-Şubat 2002

Baki Ayhan T. (1969)

Aynadaki Görüntüye Tepki

bütün savaşlardan yenik çıktık ve yorgun

yolculuk gibi sürdürdük ömrü: günden geceye
bir sarmaşığa sarılıp kaldık sonunda: tutkun

yangınına su taşıdığımız gergin üçgenler
boşluğa eklenen aceleci ve tedirgin bedenler
sığdırıldı iki düş arasındaki keskin nefeslere
biriktikçe birikti lekeler: yenilgi ve yanılgılar

ateşe sığınmanın modası geçti, su zaten eski
bir tepkiydi yaşamak aynadaki görüntümüze
sesler uğultulu uçurumlarda birbirini kesti

hayat: çocukluktaki oyunları unutma süreci
kötülük ve iyilik, aşk ve nefret, dost ve düşman
hepsi aynı bu savaşta: aldatanla aldanan

silinmeyecek ne kadar çabalasak da boşluktan
kalbimize yakıştırdığımız bu derin sessizlik
bütün savaşlardan yorgun çıkacağız ve yenik

Budala dergisi, Ocak-Şubat 2002

Bejan Matur (1968)

Her Kadın Kendi Ağacını Tanır

Sana geldiğimde
Kanatlarımı,
Siyah taşlarla örülmüş
O ıssız şehrin üzerinde açacak,
Bulduğum bir ağacın dallarına tüneyecek
Ve acıyla bağıracaktım.

Her kadın kendi ağacını tanır.

Uçtum o gece.
Karanlığın girmeye korktuğu şehri geçtim.
Gölge olmayınca ruh yalnızdı. Uludum.

E dergisi, Mayıs 2002

Ali Emre (1968)

Cennetler Biriktiren Söz

O duadaki yırtığı belki İdris Nebî dikmiştir
kim bilir
belki sırf bu yüzden
iffetin özüne ince ve sonsuz bir Meryem teyellenmiştir!

Ey sokaklarda taşlanmış
hoyrat satırlarda yoldan çıkarılmış olan söz
İsmail'in anası gibi sağır çöllerde koşuşturup durdum.
Acı pınarlar, Tayfunla dövülmüş kumlar bıraktı şerha şerha topukların toprağa. Ye-nildikçe doğurdun, doğurdukça özenle boğdular çocuklarını. /Ve Şuayb'ın kapısında artık, ucuz bir banka reklamı... /Seni şimdi bir Hulâgu besliyor kucağında, usulca. Üç aylarda kirletilmiş bitli ve sümsük komşuların yüzünden Doğu'nun şehrayin göğsü talan edildi nicedir. Amin Maalouf pazarlıyor Batı'da küllerini. Onunun alımlı gürzüne eringen baykuşlar türedi. Kalk!

Belki bu yüzden
ağulu bir beşikte boyadılar o baygın gözlerini senin
devletle ve kirli dullarla oynaşınca
çürüyüverdi Kaab'ın soluğuyla beslenen
içinde cennetleri biriktiren o gümrah dilin!

Hece dergisi, Şubat 2002

GÖKÇENUR Ç. (1967)

Mür İle Geçti Ömür

I. SAFİR SAĞANAK

Uzun ve atlanarak okunan
bir düzyazıdır belki zaman

Sağanak dindi, kırmızı yoncalar
topladım kanyondan, ve ellerimde
bir at yüreğiyle geliyorum sana

Mür ile geçti ömür
otama yaralarımı, beni öp
sonra kalan erkemi sömür.

Uzun ve nerde kaldığını unutup
hep başa dönerek okunan...

Üç Nokta dergisi, Ocak-Şubat 2002

DENİZ DURUKAN (1966)

Ölümde Hiç Risk Yok

orman koca bir yalnızlıktır
karanlık ışık sızar gibi aşklara
kalabalık evlerin can sıkıcı telaşıyla
gece hep tersten düşer kasıklarıma

yanıldım! hiçbir şey yok aramızda
tenha bir masadan başka

kısa saçlı sürtüğün tek başına
çiftleşmesidir zaman, bileylemesidir kendini;
hiçbir şeydir.

kırık bir aynayı taşıyoruz hep
beraber daldığımız sokaklarda

kanayan yerlerimizi ovuyoruz
ayakta, kırmızı kapının tam ortasında
ayaklanıyor askerlerim, muhteşem zilleri
parlak iri gözleriyle bozguna uğruyor aşk

düşüyor esmer bukleleriyle hayat
döne döne aşağıya

Bııdala dergisi, Ocak-Şubat 2002

KAZIM ŞAHİN (1966)

Furuğ'un Saati

bu gece furuğ'u okudum
yıldız sayıyordu kör çocuklar
seksek oynayarak fırat'ın üzerinde
saatler kendini kuruyordu acemice
"bir şey söyle bana" diyordu furuğ
bir rüzgar göğsümdeki neden çıplağım
unutkan bir mevsim aynayı dolduruyor

neden yalnızız neden kör çocuklar bilir

şu dünya kocaman bir öpücük olmalıymış
ben koca bir merak bir yıldız soluğu
nasıl taşıyor fırat kör çocukları düşündüm
uyuyacaktım saat dört saat çaldı furuğ'un saati

Öteki-siz dergisi, sayı: 14-15, 2002

TUĞRUL EDİZ (1965)

Susma Anı

Ağına geri dönmüyor, giderek insansız yarlardan
Okun hızına erişebilirken daha sözler
Yalancı uykusunda taşlar kaplan gözü

Dev kayaların akıp yıkanmayan susma anı
Küçük kuzuların annelerini arayışında kış soğuğu
Dal saklasa da güvercinin solmakta rengi,
İnce ağrılar şiddetini artırmış kıvrılmakta bedeni
Alevine yumuşaklığına yaklaşamamışken hiçbir kadın
Rüzgar alan yangınları unutuldu kalplerimizin
Az dalgalanan açık deniz, üşürdü ayak uçlarından
Kabuğu kırılmış taşların gördüğü yeniden doğu

Ağını nereye örüyor örümcek?
Belli ki uzaklardan da gidecek,
Çocukluğunun takım yıldızlar parlatan ağına hayran

Güneşin üstüne batmadığı ufuklar var onda;
Kendi salgısıyla, tutunarak hiçbir şeye, çölden
Kum tepelerini yağmalayan delilikle geçmeye

Dize dergisi, Ocak 2002

HAYDAR ÜNAL (1965)

Güz Çığlığı

Günlerin üzerinden kalkmayın
Güz'ün çığlığı
Kulaklarımızı ince çınlatan
Seyyar yaralar aslında
Kesitlerde sesimizi bırakan
Dargın bir akasyanın dalı belki
Yaprağında sürekli yol aradığımız

Endişeli anlamın dilinde
Çözülmeyen sorular
Kararan defterin ağaca susamışlığı
Ormandan gelen hızar sesleri
İçimizin bozkırına yayılan
susayıp kaldığımız dumanlarda
Eğilip baktığımız
Yüzümüzün bahçesidir bizi yoran

Esmeyen rüzgârın üzerinde unuttuğumuz
Kalbimiz
Dinleyerek kırlangıçları

Bir karanfilin açmasını uzunca
Gözlerimize buğular sindirerek
Durmadan beklediğimiz
Boş bırakılmış evlerin
Balkonlarına küserek sustuğumuz

Usta hekimlerden dinlemeli
Kanımızın nerede pıhtılaştığını
Damarlarımıza inen perdelerin
Acısını avuntu yapıp ucuz akşamlara
Modern vizeler aldığımız
Sardunya dolu saksılara gözyaşlarımızı
İplik iplik döktüğümüzdür aslında

Damar dergisi, Ocak 2002

M. Mahzun Doğan (1964)

Bin Yılın Balkonunda

4.
Bir sözcük arıyorum
seni özetleyecek
içerek sonsuzluğu

ürperti, diyor
çimenler, savrularak rüzgârda
koşan bir atın yeleleri
gelip yakışıyor kitaplara
Kuşlarla okuyorum ırmakları
denizleri kuşlarla

Unutulmuş bir kentin
ruhuyla yıkıyorum yarınları
ve bakışlarıyla annemin

duruyorum avlularda
iğde gölgeleri serpiyorum
tarihin ders aralarına

Ağır Ol Bay Düzyazı dergisi, Ocak-Şubat 2002

Enis Akın (1964)

Dünyanın En Çok Satış Yapan Tezgâhtarı

dağların aşağısında oralarda güvendesindir
yapılmış ve yapılmasına yardım ettiğim tanrıların,
haksızlıkların ve bütün bunların yanında;
dünyanın en çok satış yapılan tezgâhlarında

bazıları açıkgöz olmalıdır ki onlar hayatta hiç
yer ayırtmamışlardı, buldukları yere oturdular,
emanet ve kocaman popolarıyla;
dünyanın en çok satış yapılan tezgâhlarında

ambalajlardan kaçınan bir yanı gene de insanın vardır dersin
vardır onlardan,
yani insanlardan ve telefon tellerinden çok vardır;
dünyanın en çok satış yapılan tezgâhlarında

lokmasına ve karısına sahip olmayanların
söylediklerini duyuramayanların, odaların hep köşelerine oturanların,
hayat ve dünya üzerine söyleyeceği bir çift söz yakında;
dünyanın en çok satış yapılan tezgâhlarında

geldiğimizde dünya ayak kokuyordu
bütün sokaklar, rıhtımlar, kadınlar, düğünler,
kimsenin kimseyi duymadığı çalgılı lokantada;
kimse bilmiyordu, tezgâhtarın ayakları peynir gibi kokuyordu

Kavram-Karmaşa dergisi, Mayıs-Haziran 2002

Ali Asker Barut (1964)

Çünkü Artık Mümkün Değil Aşk

Bu şehrin yağmurları mısra mısra ezberimde
Sisten bir kılıç kuşanmış şovalye yalnızlıkları
Aralıksız sonbahar, akşamın solgun dolunayında
Gecikmiş bir tren
Tek yolcusuyla giriyor İstanbul'a

Bu şehrin yağmurları mısra mısra ezberimde
Garda Attila İlhan'a benzeyen bir adam
Kendi mi içiyor rüzgâr mı
Belli değil sigarasını
Yakasında üşümüş zifiri bir karanfil
ne düşündüğü seçilmiyor

"Belki de rüya bütün umutlar"
Yasaklı bir şarkıcıdan
Kız Adil söylüyor gözyaşlarıyla
Karşılıksız hisler sokağında
Yanlış bir yağmurun iplerine dolaşmış
Kirpiklerinde kırılmış küçük yağmurlar, karanlıkta
Islığını kıssa çocukluğu ıpıssız kalıyor

Bu şehrin yağmurları mısra mısra ezberimde
Üzerinde zarif bir gökkuşağı
Yuttuğu denizi kusuyor boğulmuş bir martı
Düşürüp boynunu bir çöpçünün sıcak avucunda
Hayat affet! Kalbim hoş gör beni
Çünkü artık mümkün değil aşk
Çünkü artık mümkün değil şiir

Adam Sanat dergisi, Mart 2002

Nazmi Ağıl (1964)

Yap-Boz

Hatalı bir açıklık politikasıydı,
yanlış yorumlanmış bir "hayat müşterek"
ya da. Çıkartıp ceplerimizden
ortaya koyduk yanımızda ne var ne yok
bunca yıllık ayrı yaşantılardan.
her şeyin gözü kapalı bulunabileceği,
kanıksanmış ve son derece özel
bir yeri vardı oysa. Ve hayatın

hiç dinmeyen telaşları yüzünden
kim neyi eline geçirdiyse bir kenara
kaldırdı, ortalığı toplamak adına.
Ev kocaman oyun alanı şimdi,
hareketli bir yap-boz, "Her yana
dağılan parçalarını bul kendini
tamamla. " Bir sorun hep süregeliyor
yalnız:Ne ilk resmi anımsıyoruz
ne yerine oturuyor bulunan hiçbir parça.

Kitap-lık dergisi, Eylül-Ekim 2002

KÜÇÜK İSKENDER (1964)

Azrailin Meslek Hayatı

Bu bir teşebbüstür intihara. Kanla
haplanırken herhangi bir lisanın
bütün kelimeleri: Sebebini kaybetmiş
bedenlerin su üstünde cansız yüzdüğü
denizlerden çıkagelen lacivert mana görüntüsü.
Sen, nefretimin bilincine son çiçeğini uzatan
kirli şehir süprüntüsü! Bu
bir teşebbüstür intihara. Bu
Simurg'u geri çağırmaktır ölçüye.
Ölçüye ve karara.
Oysa tedaviye cevap vermez elem
çatır çatırdır hüzün, beton yaylalarında!
delikanlı çocuklar aletlerini çıkartır
delikanlı çocuklar Bizans'ın kapısını tutar

delikanlı çocuklar sevdada katildir artık
intihara yön sorar tehlikeli teşebbüs
yol uzun metal yorgun yüz karanlık
hazmı zor bir seyahat olacak aşk,
sen yalnızca kendi hayallerinde lüzumsuz bir seyyah
gibi dolan dur çaresizliğine, benim çaresizliğimi ise
azrailin meslek hayatına bırak!

Üç Nokta dergisi, Mart-Nisan 2002

YÜCEL KAYIRAN (1964)

Nemli Yer

sözcükler neden bende karakış
konuşmasam dilim kuruya kuruya taş
belleğin buğusu vurdu yüzümdeki cama
anımsaya anımsaya ben buza kestikçe

suda uyurmuş taş, taşta gece
çürür yaş dibe doğru damla damla
bakmayın böyle ağırlaştığıma
ben değilim büyüyen içimdeki taş

kırıldıkça dağlanan gün: tende kün!
gökyüzü kararmış işliyorken içime
rakibin gözlerinde uluyan kurt
moral buluyor kusurlarımdan kendine

soğuma dibe doğru hissedilmiyor ama
gözlerim taşın altındaki nemli yer
bir şey var dilimde sürekli içimi yer
ben kesik kesik böyle konuştukça

Edebiyat ve Eleştiri dergisi, Ocak-Şubat 2002

ALTAY ÖKTEM (1964)

Açık Kalp Ameliyatı

hepimize yeter bu aşk aralık tut kalbini
üşürsen temmuz tut, kar tanesinin
yumuşacık süzülüşü gibidir sevişmek bu kalabalıkta
her aşk biraz yaklaşmaktır kansız bir cinayete
her aşk taslaktır, tasadır belki de
yalnızca 5'i olan bir saate bakıp bakıp
ağlamamaktır, tutmaktır kendini boşalırken bile
kaybolan ya da ne bileyim güpegündüz çalınan
kum saatidir, çingene sesidir, hepsidir.

neşter girdi mi kalp guguklu saatin
ötmesini öğretir zamana; hasrettir zaman
kırılan aynaya. hepimize yeter bu aşk
neşter yetmez ama; tahta bir kazık, kızgın yağ
bir poşet tiner, yeni çekilmiş
ayak tırnağını yalamaktır
kapana uzatmaktır dilini
işlenmemiş suçları itiraf etmektir aşk

herkes birbirine fazla narkoz versin lütfen
rica ederim zorluk çıkarmayın baltaya
korkuluklara saygılı olun mesela, tırmanmayın
direklere neye yarar bu; neye yarar ısıtmak
dün ölen bir kadavrayı mor bir aşk uğruna

açık bırakıp bu kalbi ameliyat masasında
resim yapmalı, deli gibi resim yapmalı
kayıp bir turuncu kokusu var havada

Budala dergisi, Ocak-Şubat 2002

Enver Topaloğlu (1963)

Maça Beyi

I/Aç>k Söz Aç>k S>z>
yok yapacağı bir şey meleklerin bile
söyleyeceğim
söylemesem
şüpheliler arasında soluyan her şey

yabancı gider
yalnızlık buruşur
renkler üşür
değil ortancalar
kuşlar bile iftiraya uğrar
yağmur diner fakat
akıp giden ömür alaycıdır

bana de ki bulvarları ansızın bastıran tipilerde harcanan sendin
yoktun çokuluslu dillerin üşüdüğü nice akşamüstüydü yokluğun

bana de ki ceketimin omzunda bıraktığı izleri soluktun
bir lekeyi gösteren parmağın heyecanlanmaması ne demek
bilmeyecektim belki de
hiç ne demek

kösnül sırların avuçlarımda yağmura dönüşmesi değil
işte gerçek diye ittiğin uçuruma dökülenin sesiydim
karıncalandı uzattığın el
yüzümde yuvarlanan nar paramparça

şimdi direnen
dövüşen sözlerin barikatlarını
kanatlarımı istiyorlar

aynayı silince gerçek
ölümüdür gerçeğin

sönmüş yıldızların yasını
kalabalık sokakların sessizliğini istiyorlar

rüzgâr köşe bucak iskeletini sürüklüyor tanrının
bu uğultu bu gürültü ondan

bana de ki yanılıyorsun
de ki akıp giden ölüm alaycı olamaz
şüpheliler arasında değil hiç kimse

Islık Şiir Seçkisi, Mayıs-Haziran 2002

BAYRAM BALCI (1963)

Belki Dostlar Anlar

şehrin gündüzü mermer gecesi toprak renginde
kerpetene kıstırılmış bir çivi gibi söktüm ihaneti
açlığın kokacak nefesi olmaz. boğazıma yapışmış
Satıcı'ların hayasını tekmeliyorum yaşamak adına

hiçbir okun hedefine varamadığı bu çağda
silinir erdemli bencilliklerde hayatın resmi
varlık boşluğu doldurursa düzelir mi dünya
yılanların korkusu kalmamış artık şimşekten

hesabını yalansız sürsün ortaya hısım akraba
gün olur kovulur berduş Satıcı'lar asil burçlarından
insan işidir şiir bazen onu hayat bile anlamaz
polis kayıtlarına geçer eve bir şişe süt götürdüğüm

tanrının evi bizim ebedi mezarımızdır
ölümdür yener elbet hepimizi ve kendini
ah... ne yazık bu dünyada beni sadece hayat anladı(!)
eksiğiz işte insan insandan büyük değil ki

toprağın sesi çoğalıyorken karakollarda
aynada tırnağını kemiriyor diyarbekir kedisi
saçlarım dağınık diye üzülme anne. bu dünyada
beni belki dilcambazı olmayan dostlar da anlar

Şubat 2002/Kavaklıdere

Şiirli Çıkın dergisi, Mart 2002

CİHAN OĞUZ (1963)

Sana Dair Düş Ötesi Şeyler

XIV.
Akşama neşter vurma doktor
Yıldızlar duasız bırakılmıştır
Yapayalnız bir ay ağlar sonra
Kalbi neştersiz kanatılmıştır

XV.
Gün onu çok sevdi
Dünya, ay, geride enkaz bırakan fırtına
Ama o hiç sevmedi, ısınmadı hayata
Günü, dünyayı, fırtınayı sevdi de
Hayat hep bir adım geride...

XVI.
Seni özlemek
Bir kuyrukluyıldızın
dünyayı teğet geçmesine benziyor
her hafta yüreği ağzında martıların

XVII.
Ne güzel şey
rüya görüyorsunuz
kabuslar bile hayata hazırlıyor sizi

Benim bir rüyam da yok
Olsa bile oltanın ucundan kaçıyor
Depdeniz oluyorum her gece

Kendi kırıklarını toplaması zordur insanın
Her hikayede mutlaka kalır bir parçası
Yeni kalbin yoktur ki sıfırlansın aşklar

Üç Nokta dergisi, Ocak-Şubat 2002

Necmi Zeka (1963)

Hikâye ve şiir

bir rüzgâr var öküzün boynuzlarını tersine çevirip
geri geri gitmesine yol açar bu rüzgâra karşı
çelimsizlik saçma bir özürdür bazı özürler ruhuna
geleceğim der -evine geleceğim der gibi- muhabbete
canım sıkar dudaklarındaki tereddüt daha neler
olacak korkusu -bu korku acaba neyin namusu-
belki de ruhumuzun daha çok hikâyeye ihtiyacı var
adamın içinden iki iskelet çıkmış iki iskeletlik kemik
çıkarmışlar adamın içinden boş bomboş levhalar
birbirinden bağımsız levhalar taşırmış içinde
ruhumuzun böyle daha çok hikâyeye ihtiyacı var

gece bildiğin bütün korku hikayelerine uyar böylece
gündüzün yükü hafifler bir namus nasırı oluşur bazı
iç organlarında anlaşılsın ya da anlaşılmasın bir kıyıda
uykusuzluk çeken kuşların boş boş bakışını kıskanır
üstlerindeki gökyüzünün daha üstü var mı sorusuyla
birlikte günaha sapılmaz levhasına benzer bir gecenin
bütün boşlukları birdenbire dolar incecik bir damarın
boşalmasıyla aşağı doğru bütün ağırlığıyla bir şeyler

taptaze akar liğme liğmedir geride kalan -buna kıyı
ağartısı mı denir- rüzgâr durur bakar bakarsın gece de
sereserpe en ruhsuz duruşuyla sana geri geri bakar

Kitap-lık dergisi, Mayıs-Haziran 2002

Birhan Keskin (1963)

Zümrüdüanka

serin bir rüyanın hatırınadır
çektiğim dünya ağrısı.

bir hayalden geldim ben,
bir hayal verdim sana
mavi-yeşil bir hatıra:işte dünya
ruhum!ovada sert ese, yamaçta sus,
ırmakta ağla.

İşte dünya kapısı, işte dünya kederi
ister dağının gölgesinde dur,
ister incirin neşesine vur
ağrı kendine ve tamamla.

"*Yeryüzü Halleri*" adlı kitabından, YKY, 2002

SUNAY AKIN (1962)

... 'ye Sevgiyle

Sürgüne gönderildiği Cezayir'de
konuverdi Hezarfen'in masasına
üst üste
iki kelebek

Yeni bir düşü vardı;
uçarken sevişmek!..

Üç Nokta dergisi, Mart-Nisan 2002

AKGÜN AKOVA (1962)

Sevdiğim Kadın Adları Gibi -28

Arzu
kumdan kaleler yapıyorsun deniz kıyısında
diz çökmüş, çırılçıplak
teninde birikiyor yitip giden güneş
yaşam geri çekilmeyecek bir dalga gibi
yükseliyor bacaklarında
gri bir martı ayak bileğine kayığını bağlıyor
senin için aşk Arzu
aşk
fırtına kopunca söylenen şarkı

gözlerini kapıyorsun deniz fenerinin ışığında
saçların rüzgârda, geceyle buluşarak
ışık demeti parlayan bir sarmaşık gibi
dolanıyor boynuna
gemilerin yıldızları seyrediyor
senin için aşk Arzu
aşk
istiridyede saklanan inci

samanyoluna bakıyorsun, bu şiire alıştığında
elinde kırık denizkabuğu
çantanda sabaha alınmış bir bilet
dönmek istemediğini söylüyorsun ağlayarak
senin için aşk Arzu
aşk
yalnızlık adasında kurulmuş tuzak

kimi şairlere göre aşk
kumdan bir kaledir Arzu
kumdan bir kaledir
dalgaların gözüne kestirdiği
ve
yaşlandıkça şairler
güzelleşir nedense
şiirlere âşık
bütün kadınlar

Varlık dergisi, Ocak 2002

HÜSEYİN ATLANSOY (1962)

I. İlmihaber

Kahkahalar birden sıkıştırınca
Çokça şuh epeyce de kaba
Deliniverir yarı delilerin gözlerinde
Hükmünü yitirmiş devlet

İliştirilince şakaklarımıza
Hızla ve acemi bir işkence
Tüküremedik dişlerimizi
Ne de yutabildik içimize

Yüreğimizde çember çeviremiyor
Uçurtması kuyruksuz gülüşlerimiz
Astarı yoktu zaten çoktandır
Toprağa basmakla biçimlenen aslımızın

Çocuklar ki kırıştırılmış güllerdir
Anne otellerinde uyuduklarından beri
Ne ağlamaları ne gülmeleri yerleşik
Bir tek yere düşmeleri... İyi ki!

Milletimizi mi kaybettik yoksa hükümsüzdür
Varsa kıyamete kadar elbet hükümlü
Bulacağız yeniden pırıl pırıl bir dille
Toprağa basarak bakışlarımızla asaleti

Kalacak kalabalık bir istasyonda
İçimizin kılsız köpeği

Alacağız canımızı aşktan canı çıkmış gövdemize
Unutmayacak tarih ellerimizle su içişimizi

–Ya evet ilmihaberde yazılmayanı yani;

Hece dergisi, Şubat 2002

BETÜL TARIMAN (1962)

Kapı ve Mesel

Baba bu kapı derin
Çilingir kilidi nasıl açsın
Eşikleri gitmeye kurulu
Sözler incinmiş ve aç
Baba bana bu kapıyı aç

Yüzeyi menteşe tutmaz
Konuksuzluğu erken öğrenmiş
Ne geleni var ne gideni
Cebinde sonsuza anahtarlar
Buyurgan ve odalardan taşan

Taşan eski yerinden gecenin
Sonsuz yaz serinliği
Huzursuz ve içime sızan

Anla yetmezliğini güne
Baba bu kapıyı güle yaz
Eline bir bardak su

Bir çift terlik ayağına
Esintili dağ resmi
Ve dargın ve kederli ve sahici
Kapı açılmak değilse nedir

Ne zarf ne mektup ne de efkâr

Eski dergisi, Nisan 2002

Adnan Satıcı (1962)

Büyük Taarruz

Sevgilim karakol menekşesi
bıçkın İsmetpaşaya dik dik bakan
joplu sopalı
Anafartalar pervazında

Görülsün diye içim dışım
yalın giyineceğime dair
ona söz verdiğimi unutur muyum hiç
gerçeküstü olan ben değilim ama, inanın
benim bile akıl erdiremediğim bir Dadaizm var
menekşemin işinde uğraşında

Orda ne mi yapıyor; çocuklara bakıyor
belinde parabellum
bir sürü kaba saba numara
ve buz gibi kodun arasından

Çocuklar otoparkta
sonradan anlaşılmış, babaları unutmuş
görsen demişti, nasıl nasıl güzeller
biri kız biri oğlan

Beni de böyle bulmuştu dikdörtgen bir bahçede
lakin ruhu yamuk bir masada unutulmuşken
o gün daha kimler vardı, unuttum
sen söyle şükranım
sen söyle Emel Abla

Sevgilim karakol menekşesi
hayta İsmetpaşaya dik dik bakan
joplu sopalı
Anafartalar pervazında
iyi de nerden çıktı şimdi bu parodi
gözünü sevdiğim hey gidinin
nerde Mustafa Kemal

Hakkımız yok ama yine de helal edin
az kaldı Büyük Taarruz'a...

Kum dergisi, Mayıs 2002

Seyhan Erözçelik (1962)

Zeytindağı

Zeytin mi, Filistin'in dağında, ah,
vah, teyzemi öldürür müsün ? Dağın

dağmış, suluyor, sarıştı, esmerin
zeytin mi? Dağın kırık, sular mısın,
söndün mü, söner misin Davud, kırık
zeytin mi, kırıldı, öldü, dağ mısın?
Yah! Yah! Ya... Yağın gözünde. Zeytinin
varmış, ye. Dağın, gözünde. Zeytinin
zeytin mi çıkardı? Nay donay, donay,
vah vah! Ve ehad... Dağın kırık. Habil-
sin. Zeytini yut. Çekirdeğin kırık...

Mef'ûlü mefâilün mefâilün...

E dergisi, Mayıs 2002

HÜSEYİN ALEMDAR (1962)

İçki Vakti

Şarap içersem ölürüm diyorsun:
İçsen de öleceksin, içmesen de!
Ömer Hayyam

Olmayın bu kadar öbür dünyalı insan kardeşlerim
bu dünya çiğnenmiş inanç kiri, öbür'sü kir denizi
bu dünyada içki var, içkide hayat, ötesi bayat
öbür dünya ki haki, büsbütün melek kıyameti
ne varsa bu dünyada var, varla yokun kardeşliği
içkide ölüm ölümde içki var, sonumuz ölüm madem ki
şişeler boşalsın, kadehler dolsun, varsın olsun ne olacaksa
meleklerin masalara meze dağıtması günah mı!
Doldur bi daha! Melek daha bir melektir günaha batarsa

Allah hiç kimseden hiç memnun değil nasılsa
içki içene aidattır, içki içene ölümsüzlük verir
o halde daha çok içelim, daha çok içelim, daha çok!
ölüm daha çok dokunur daha az içene, az içmek aşk değil ki!
kim ki insanca çoğaltır içkisini -ki içki insandır-
odur herkesten daha öbür dünyalı bilin ki
-Sen ey hayat, ince kanatlı mor meleği gözlerimin
bundan böyle bana ölümden söz etme! Bi'güzel öldü ölüm
bende!
Ne güzel, bak tanrılardan biri alkolle arkadaş
Şuarâ sûresini mi dökmüş ne, bize kolonya tutuyor
aman Allahım, ömrümde böyle bir cennet görmedim ki hiç
insan içince hercaî yaz da içmeyince mi Muhammedî kış
Numara doğru da, adam yanlış!* GSM'im mi çalıyor! Evet, ben
Hüs!

*Ahmet Erhan

Öteki-siz dergisi, Mart-Nisan 2002

Bahtiyar Kaymak (1962)

Derya

ağzında yemyeşil bir dilek
toprağın yüzünden uzanır
gökyüzüne dalardı

manası muammasında gizli
geniş çayırlar gibi
alfabesiz bir güzelliği vardı

damağında hiçbir kez öpülememiş
sevgilinin yağmur tadı

derin
ahşap
teknelerde
şarap damıtırdı

işte öyle baygın bir bulut
dokunsan aşk sanacak tabiatı
işte öyle naif bir sağanaktı

Öteki-siz dergisi, Mart-Nisan 2002

Oktay Taftalı (1961)

Demiri Eriten Yara

hayır bitti
beklenenden önce geldi şer zamanı
lağım attı birileri, sular yükseliyor hendekte
tarihte, kutsal toprak
bir kez daha düştü
ve gürültü
yalnız habercisinin yüreğini titretti
farkına varmadılar

iyi oldu bize, an'ı kaçırıp geçmişte kaldık
veya geleceği düşlüyorduk, an'ı kaçırdık
o kötüydü
kötüydü onun bilgesi

kısaca, biz yoktuk ortalıkta
ve hayır bitti
görünür oldu
belanın kendini sevdirdiği nice yalan
sırası geldi
işkence mesaisinden sonra şeytan
dine döner gibi,
hain de döndüğü rüzgârda resmediyor iyi halini
artık kiliseler mülteci alabilir,
dolabilir gemiler, vagonlar
ölebilir yılan eski gömleği içinde

soğuyor
iyi ki soğuyor, bizim elimizde bıçağın yüzü
dilersek felaket olabiliriz şer zamanına
ikiz kardeşimize rağmen, bilmezler onlar
tek gelenlerdeniz ya dünyaya

ölüm de tek bulur bizi
bu nedenle sıradan değil parmaklarımızda savrulan tesbih
adalet duygumuz
eski zaman komünistleri gibi
sıradan değil eve dönüşümüz
ve sıyrılıp çıkışımız doğadan...
biz yoktuk, şimdi de yokuz an'da
atın lağımları atın
yükselsin sular hendekte
söylemesin
lal olsun habercinin dili
bu düşen son toprak
dağlandığı demiri eriten son yara

Varlık dergisi, Haziran 2002

Metin Celâl (1961)

Becayiş

taşlar üst üste dizilip sessizliği keşfederken
öldürür arzuları kayıtsızlık
aşka bulaşır şefkat duygusu, rahatsız eder
suyun soğukluğunu hissedersin günün ilk ışığıyla

tanrıya sığınan tüm insanlar gibi
ağlayıp iç çekerek ararsın huzuru
yazarak dileklerini küçük kâğıtlara
yalvararak ikonlara

yön verir ışığa yüzündeki değişim
masumiyetine saklanır su
iki mum yakarsın; hayat ve ölüm için
katılıp kendi kendini kandırma oyununa

erken dökülmüş yapraklar serilir yola
bozulur yazın dengesi
çözmek istersin sırrımızı konuşarak
anlatmak, söylemek istemediklerinin hepsini

aşınır yorgunluğumuzda anlam, yol uzar

Varlık dergisi, Mayıs 2002

Yılmaz Odabaşı (1961)

Züleyha

geçmişi bir yana bırak, ömre zarardır
yaranı yumuşak, yeni bir aşkla sardır
insan yüreğinde geçen zamana karşı
her zaman diri, parlak bir köz vardır
-metin altıok-

yalnızlığını memelerinle emzir
hüznümü tut, hüznümü aşkın yamaçlarında gezdir

ben kaçağım, bunlar da yollara dağılmış gülüşlerim
yağmuruna sahip çık züleyha içinden bir şarkı gibi geçerim

bir denizdim züleyha, boğuldu sahillerim
bunlar da çok dövülmüş, çok sövülmüş günlerim
bunlar defolu sevinçlerim, bunlar sözlerim

ben kaçağım, bunlar da yollara dağılmış gülüşlerim
yağmurunu sahip çık züleyha içinden bir şarkı gibi geçerim...

"*Buğulu Atlas*" adlı kitabından, 2002

Zeynep Uzunbay (1961)

Abla

birden özledim
yağmur da başladı
yeşeriversem ya şimdi yanında
yine yüzüğüme iplik sarsan
parmağımdan düşmese

keşke kedilerden korkmasaydın
ellerin acıklı olmazdı bu kadar
mırıldanacak bir kuytun bile yok
hepten unutmuş gibisin iyi kalpli suçları
gamzenle de gıdıklanmıyor albümler

gözlerin yağmur açıyor sonra uçurum
kuşlar gitmiş gökyüzü gibi kaldın öyle
sağlarında hep kısa hep kısa
bir kere savursan diyorum
ömrün belki anlayacak hatasını

sen bana bakma

Eğitimde Biz dergisi, Haziran-Temmuz –Ağustos 2002

Tuğrul Keskin (1960)

Hınzır

bak şimdi bu dağ başında
midem dilim gözüm kulağım
sonsuz güzel olanım, kalbimsin

doy istiyorum tat istiyorum, gör...
aşk ol, dalgaların gümbürtüsünü duy
usul usul içine akayım ben

bak şimdi bu dağ başında sen
var ya sen, inceciksin hınzırsın
yalnızım sanma ha! sevgilimsin
sevgilimsin
sevgilim!

Gediz dergisi. Haziran 2002

Aydın Şimşek (1960)

Kış

Aşk da tükendi içimizde
Uysal bir komşu bekliyor gözlerimizi
Biraz başkalarıyla üşüyen kalbimizden
Dilimiz değip geçecek son kuşlara da. Öylesine bir mevsim
Kış. Beni ısıt ısıt beni ölülerin yüzüyle

Zamanı eskiten bir uçurumla büyüdüm
Aşk, uzun sevişmelerin sıcaklığı
Tenin tende çürümesi/ mi
Tenin tinde tükenmesi/ mi. Kış geldi
Acılarla açılan yaramı ancak aşk sarar

Soğuk, solgun ve suskun bir orman içimde
içimde ida'nın inançsız dikeni
Bir parçam daha yenildi bir parçam
Daha yaşlandı. Kış evimizdir, dostlar
Erken kalkan konuklarımız

Aşk da tükendi. Sadece kış ve
Kan. Kirleniyor/ uz.

Agora dergisi, Ocak-Şubat 2002

Safa Fersal (1960)

Kaç Gün Aç Yattım

nasıl bir savaştı komutansız, açbilaç
akajuların kovuklarında konaklamıştım

güzün kırağısını emmişti dudakların
ne kadar istesek tutamıyorduk baharı
ödünç vermiştik mutluluğumuzu kışa

günlerce karda kaldım güney cephende
alnımdan vurdu soğuğun askerleri gül vakti

bir dolu kısrağa yem oldum arpalıklarda
kırıldı toynakları hayallerimin

orandaki yanardağı sevdim, yoruldum
ateşinde ormanlar ve yabani büzülmeler
gözlerini kapayarak hercai kelimelerle
kelebekler doğurduk seviştikçe, iniltiler
aç kurtların mehtaba gölge olan dişleriyle

yorgun bir kedere özeniyorum, avcumda düş.

Eski dergisi, Nisan 2002

Çiğdem Sezer (1960)

Dur, Gitme

geldiğim yol ateş ve taştan
harcı yeryüzü bir yaşamak yalanı
geldiğim yol, sil baştan

al bu kızıllığı bir kuş uçuşu
al bu kızıllığı bir dağ geçişi
al ve sına kalbinde
bir derenin çağıl çağıl akışı

ben bunları kendime
söyledim, dilimde bir kesiğin
yıllardır kanayışı

dur, gitme! bir tek kurşun
sekip duruyor kalbimde
yarım, diyorum. yaşamak diyorum
orman ağlar mı, gördüm diyorum
ölü bir balerin ağaçların dibinde
dur, gitme! bir tek kurşun
sekip duruyor kalbimde

buzlar çözülüyor ve suyun kiri
tenimizde. kaygan, soğuk
bir yılan süzülüyor, susuyoruz
nicedir yanmayan bir madenci feneri
gibi eksiliyoruz

şimdi gece açık bir yara, ya da
ıssız bir lunapark hüznünde
ölü bir balerin süzülüyor yeryüzünün kalbine
dur, gitme!

Varlık dergisi, Mart 2002

Mehmet Hameş (1959)

Tiner

kaçkın güneşin yakın tazeliğinde
seni de aldatır bu mevsimin yağmuru
çakan şimşeğin ruhu yanıyor pencerede
göğsüme dökmediğin saçlarındı sanki

iksiri sunmadan kırılıyor incisi dudağının
çıkıyorum bu çıplak odaya soyarak sevinci
nehri turuncuya boyayan şafağın duvağını
öperek uzaklaşıyorum başlarken ninnin

dişiliğin hendekler çoğaltan gecemin yolları
o günden kalan sözlerin çınlıyor beynimde
ısırganların dikenlerine yatırıyor hafızam
dilim yaralı kekre sözcüklerin istilasında

hazırlıksız bir bahardım kelebek ölülerine
gene sildin papirüsteki mürekkebin izini
zehiri uygarlık kılan cübbe zamanlarda
sokaklarda tinerli bir çocuğum şimdi

ipeğe deri örtünüyor emiyor tineri

Kum dergisi, Mayıs 2002

Mehmet Atilla (1959)

Labirent Köprü

Şimdi aşk da iyi gelmez bu bahçeye
Kurur ağaçlarda yaranın izi. Başını
Öne düşüren silaha dönüşür yapraklar
Düşman gibi dokunup birbirimize...

Parlar arada bir sözcükler
Kendini yineler arı

Akşamdır ağır ağır yaklaşan gemi
Uçar rengi denizimizin.

Bilinmez ki kimin yenileceği önceden
Çabuk biter bize doğru yüzenlerin suyu
Artık istesek de koşup geçemeyiz
Yalnızca tanımlarla ördüğümüz
Bu labirent köprüyü!

Dize dergisi, Mart 2002

Sadık Yaşar (1959)

Hacmi Bellidir İnsanın

konuşmaya başlıyorum

içi bilgiyle yoğrulmuş minik
topaklar var aklımda

bana sunulan hedef
önümde dizili öğrenciler
özü topraktan hepsinin
kalaylanmış anne sütüyle içleri

atmaya başlıyorum

at bana diyor doldukça daha
istiyor ağzı varil olanlar
bazılarının ağzı dar vazo

çarpıp düşüyor dışına
sağdan soldan toplayıp
atıyorum tekrar tekrar
hem ben hem onlar yoruluyor
atmaktan çatlıyor ağız kenarları

kırılıp dağılıyor genişlemek isteyenler
hacmi bellidir insanın yazıyor karatahtada

ölümü ve aşkı tarif ediyor
ağzı geniş olanlar dar olanlara

Akatalpa dergisi, Şubat 2002

MUSTAFA KÖZ (1959)

Ne Anladık

Bazı zulümler bir tayın doğrulması kuru otlardan
bir samanlık yangını bazı zulümler
su sesini yolcu sanan Adilcevazlı çoban kızın
masmavi kirpiğidir bazı zulümler, gizli bir ovayı
dağılan bir suskunluk olarak takmış göğsüne,
kör bir istasyon şefinin öğle uykusudur bazı zulümler
çağlayanlar, gözeler, ırmak boyları, yıkık bir sanatoryum

tipide donmuş bir köy öğretmeni, terekesi yalnızlık ve keder
yaprakla dolar kapılar önü, üç kişi çıkar sabahla evden
bir tabut, bir takunya, bir sarık
ayaklarına mayınlar giyinmiş köylüler

tanrıdan çok gökyüzüne inanan, sütle boğulmuş bebe
Gediz pazarında çocuklarını yitirmiş bir kadın
gözleri kıyıya vurmuş iki gemi iskeleti

evler dağılır, karteller, üniversiteler, pazar yerleri
her yerde alışıldık bir korsan baskını
her şenlik, bir yas günü doğuda ve batıda
fenerler, hamayıllar, kınaçiçekleri, vurulmuş üç jandarma, üç kaçak
boynuzlarında göller büyüten bir geyik
durur eski bir çarşı izni gibi ıc lirgin
mektuplara pul diye yapıştırılan kardeş ölüleriyle

seviyorum seni dersiniz, aşk, o bizim yaralı, küçük hayvanımız
seviyorum seni, nasıl söylerse şimşekler şarkısını
nasıl taşırsa kırlangıç, yavrusunu hırçın bir alışkanlıkla
nasıl girerse odalara gün ışığı, karıştırmak için kitaplarımızı
ışıtmak için kararıp duran küskün kalpleri
aşklar ki yemyeşil bir aydır, pencereye pervaz ruha merdiven
zulümdür onlar da hiçbir şey bizim değil

şimdi bazı zulümlerdir herkese kalan
onlar ki bir saat gibi işler şuracıkta
içimizde, derimizin altında, bir akşam yemeğinde,
bir garson gelir incelikli, tepsiler dolusu zulüm
birden kararır ortalık masalar, vazolar, umarsızlık gülleri
ne anladık kimleyiz bir kadın, köylüler, öğretmen, istasyon şefi
bebek, garson, sığırtmaç, üç jandarma, üç kaçak
ne anladık zulümden başka dünyadan.

Varlık dergisi, Ocak 2002

Osman Hakan A. (1959)

Tekvin

Beni öldür!..
Beni öldür!..

Akşam, uykuya dönüktür,
Vücud, dalgalanır, kahır...
Doğrudur, hatırlama...
Pencereler... tenim,
Uzakta... Sokaklara çıkmalı!.
Balık suya, ağaç toprağa,
insan aşka, üzülür,
Yağmurla... gece çocukları.

Beni öldür!..

Beni öldür!..

Gün, akşama dönüktür.

Zaman, akar kitaba
İnsandan harfler, boşalır...
Çifter çifter, girerler kağıda
Her yandan mürekkep, dökülür
Siyah bir gözyaşı gibi...
Ölmek... gölgelenir, yazla
Hatıralar, ihtiyaç... açılır
Uzakta... Çivili!.. Pencereler, kapılar
Endaze, ağaç, katran... Üzülür,

Yağmurla... gece çocukları

Beni öldür!..
Beni öldür!..

Ben, bana dönüktür.

Gösteri dergisi, Haziran 2002

ORHAN ALKAYA (1958)

Birler Meclisi XXVI

Süreyya
en fazla babasını gördü rü'yasında
saklanan bütün sevgisiyle hayat bilgisi
ikisi eksiltilmişti, biri Cemal'di adıyla
geç kalmış mesajcı, ince ruhlu nobran
kanını bulandırmış organik kimyayla
orta yerde çıplak duran bir dişin yalnızlığı
yalnızlığı orta odada çıplak bir adamın
eşek bir tıraştan geri kalan aydınlık
erken kırmızı bir tokattan sızan hatıra
limon mürekkebiyle koşan yüz metreci
ve en güleci çocukluğunda katılmış her ruhun
Baudelaire'den suçlu kürek mahkümu
Voolga Vooolgaaa
Süreyya

10 Haziran 2002, Foça

Ay Şiir Seçkisi, Kasım 2002

Ergül Çetin (1958)

Kanatları Bağlı Kör Kuşlar ve Gri

güneşin uzak çağrısına uyup çekip gidince kuşlar
bir ben kaldım kuzeyde yabanıl, yalnız ve gri.
otağ kurdum güneşin terk ettiği tepelerde
eski bir dağın eteklerinde yayıldım kumrularla bir süre.

güneş kırıntılarıyla besledim kavrulan göğsümü
dipte derin, ağır kütlesiyle akıp giderken sular,
girdabın üstünde hep yerinde sayan bir köpük gibi
akan suların tersine yüzmeyi erdem bildim.

yoksulca günlerimi çizme yapıp ayaklarıma
yürüdüm otları yolunmuş güzü bir uçtan bir uca, kuzeye doğru.
kuzeye, en kuzeye, tüyleri dökülmüş güzü gördüm
iri, çıplak kemikleriyle tortul kayaların orda.

görkemli bir ölüme hazırlanıyordu kollarını açarak.

kırılmış kalkanı ve mızraklarıyla bulsunlar diye
geri dönüp geldiği zaman yeni güz, yeni kuşlarla,
kararmış kaburga kemiğini, paslanmış miğferini,
otların arasına atılıvermiş çene kemiğini.

sevişilmiş kasıklarını yağmalasın diye gökyüzü
kanatları bağlı kör kuşlar, yağmur ve hüzün,
parçalanmış ettir cesettir deşilmiş dere yatağında
ağarmış taşlardır akar sonsuza

çığlığımı göğsünde sakla yeryüzü.

Kavram Karmaşa dergisi, Mayıs-Haziran 2002

Ahmet Erhan (1958)

Yaşlılık

Ben sudan çıkmış bir Ankaralı
Sen doğma büyüme güzeldin
Sapsarı sılam, masmavi gurbetimdin
Bu hayat sıktı beni, gel yürüyelim

Baldır bacak bir acıyla bakıştım dün gece
Ayna eski ayna, ben sanki eski ben
Saçlarımı cürufla yıkayarak genceldim
incitmesin gözlerini sonsuz yaşlılığım

Ölümseyerek bakıyor dünya, biz gülümseyelim
Beşikle teneşirin sevişmesi neyse ne

Ama sen doğma büyüme güzeldin...

Şiirli Çıkın Şiir Seçkisi, Nisan 2002

Adnan Özer (1957)

Yol Şarkıları III

Geçiyor Balkan günlerim
bir elmanın nazik soyuluşunda.
Kalp de yaradır, diyor ayazda türküm,
kanıyor her yola koyuluşumda.
Ölümün dişlediği bir meyveymiş geçmiş özlemi,

çocukluğun çürüyüp yapışması deriye.
Ah, o kar fısıltılı bahçeler
dedemi, amcamı, hele de babamı
çağırırlar mı geriye...

Trakya, nasıl ayrıldım senden
sıvalı kerpiç bacalardan duman tüterken.
Nasıl da camlarda kaldı süzgün gözlerin, akraba hayat.
Dur durak yok, bir daha siliyor evimi her seyahat.
Evsizin evini özlerim şimdi, eşikte gölgesiyle.
Ah o inatçı, gürlek meşeler
kökümü, omcamı, hele de ilk sevdamı
tutarlar mı biteviye...

Balkan içleri, bodur, kavi meşeler;
kuru bir öksürük içimde keder.
Bir karaduygundum ya, vereme kardım sonunda.
Canımın içini özlerim şimdi, üşüyen nefesiyle;
İstanbul dönmesem sana,
dönmesem çirkin ekmek kavgasına,
annemi aldın, süründürüp hastane kapılarında,
bir karım vardı, dağ arpası saçlı, onu da aldın.
Dökülür şimdi ıslığım, ayazın ırmağına.
Ah, Trakya, kumru cumalar, üveyik cumartesiler ülkesi,
cesedim dönecek elbet sana, göçmenliğe hatıra...

Gösteri dergisi, Ocak 2002

MUZAFFER KALE (1957)

Yalpa

Şu köşeye varabilsem her şey bitecek.

Tapınağın içini dolduran bulutları
gördüm. Çamurun gözleriyle
bakıyordu zaman, inanmadım böyle başladığına
yeryüzünün. Çalışırken geçtim
belleğin tükenmez çığlığı.

Epeydir iklim yaratan parlama görülmemişti.
Cesetlerden bir bahara çıkılacak.
Sonsuz Orgazm; timsahın gözyaşlarındaki alkol.
New York'un arka sokaklarında ıslık
çalan zenci birdenbire gündüz olacak.

Pazartesi yok.
Hiçbir şey demeye gelmiyor salı.
çarşamba günü öğleden sonra güneş sızıntıları olacak.
Sırası gelmişken haberlerden söz açıyor
televizyonlar. Boyalı
kavimlerin en eskisinde
buluyorum sevdiğim akıtmaları.

Atlar
yıpranmış toprağın
tarifsiz
dikitleridir.

Yol veriyorum
sıkışmış milenyuma. Altın
Ağacı'nın köklerine
rahatlasın bilici.

Gerekli Yön Bilgisi bitti sayılır.
eski yurdum olan Güney'den koptum.
bütün geleneklerinden ayrıldım
yorgun tanrıların. Söndürdüm
göksel ayinleri. Bildiğimiz bu
kaç köşeli geometri, dökülen pas.
çürüyen et, demirdeki yüzsüz genişlik...

Şu köşeye varabilsem her şey bitecek.
çekip gidecek dilimin içindeki büyü.
tek insanlı adalar.
halkın içine işlemiş uçuk düş. Duvarlarda
bilinmedik bir dil
çıkarması aynaların.
toprağın altında uzamış bulunan deri.
gündüz körlüğü, hafif aksayan resim...

Ay çakar
bazı
sert kayaların üstüne.

Evlerin maskeleri daha yumuşak. Esniyor
dünkü yüz. Odaların sessizliği gibi bir kadın.
üşüyorsun, diyor, gir içeri,
bu gece yıldızlar tehlikeli olacak. Yeni yaşını
bizim ülkelerde kutlayacak ölüm. Bodrumlara

inelim, masmavi sularına, beyaza geçelim,
palmiyelere, güneşin batısına, Cenevizliler'e,
mendirekte kollarımızı açalım, ortaçağlara gidelim
çıkalım ortaçağlardan, düşünelim
aşkın yakışıklı sayılan ilk gençliğini,
yüzümüzün yarısı rüzgar,
Zenci Çocuk'un gözyaşları bugün iri.

Ve bundan böyle
yalnızca akılla yapılacak işlerin
olmadığını anladım. Gürültü aklımda.

Agora dergisi, Mart-Nisan 2002

YUNUS KORAY (1957)

Şiirli Dağa Çıkabilmek

sanki uzak bir noktaya gitmiş her şey
anlaşılmaz şiir adına suyu yalayıp
budala dizeler, güneşimden çekiliniz
çelme çelme üstüne atsanız da, lütfen!

çalaptır, yalap yalap gösteriptür
uzamdaki anlaşılmazlığın şiir olduğunu
öldüğünü anlaşılır olduğunda en çok
bir edebiyat memurunun gözlerinde!

şiirli dağın alanı hep daraltılır
nedense ıskalanır parıltısı büyük karların

çığ çığ üstüne hiç mi hiç değişmediğimizden
unutmak adresli bir eve bırakılır gökyüzü!

kime, kimse, nasıl geliptür bilir herkes
yoz yüz, kuyruk gider asıl sanılana
değil mi ki bu bun, saklı ele güne
güneşlerden sonsuz günçeler yine tüne!

Akatalpa dergisi, Ocak 2002

HASAN ÖZTOPRAK (1957)

Ahvâl

geriye dönemem mecalim yok
ne de duracak zamanım

hiç olmadık yerde bir kambur
hiç olmadık yerde bir çöl

demek ki
topluyorum yılları üst üste
içime çekiyorum çölleri

ah, dönmek mümkün olsaydı
aslıma dönerdim
durmak mümkün olsaydı
dururdum kendimde

"Kırklar Kitabı" adlı yapıtından, Can Yay. 2002

YUSUF ALPER (1956)

Urba

Dünyayı güzelleştiren bir urba üstümdeki
Kandinski çizgileri, ölümün süpürgesi

Yoncadan diycmem, karanlıktan
Doğan ve batan aydan

İstesem de çıkaramam, giydirdiler
Kötülük yapamam zulmedemem kırbaçlayamam

İnce bir dal benimkisi
Kötülük yapamam insan güzel

Zulmüm iyilik kırbacım pamuk ipliği
Çıkamam bu kuyudan asla çıkamam

Ne yapsam nasıl çıkarsam
Sırtımdaki bu ipekten giysiyi

Dize dergisi, Mart 2002

HÜSEYİN HAYDAR, 1956

Gidin Gidin Söyleyin

Gidin gidin söyleyin, Cenin'i geceye anlatın
Gözlerinizde kaldığı kadarını, anlatın,

Yeter, ağlamak için.
Gidin gidin söyleyin, Cenin'i yıldıza anlatın,
Anlatın sağır kardeşe, kör akrabaya.
Cehennemden daha yakıcı ne varsa,
Hepsi vardı burada.
Gidin anlatın, çölün şahinine, gölün sunasına.
Kulağınızın taşıdığı kadarını, anlatın,
Yeter sararmak, için
Gidin gidin söyleyin, Cenin'i ormana anlatın.
Sırtlanın ruhundan daha vahşi ne varsa,
Hepsi vardı burada.
Gidin anlatın, çakalın ulumasına, yılanın ağusuna.
Gömlek cebinizin aldığı kadarını, anlatın,
Yeter, üşümek için.
Gidin gidin söyleyin, Cenin'i okyanusa söyleyin.
Yurtsuz kalmaktan daha ağır ne varsa,
Hepsi vardı burada.
Cenin taşının yazgısını anlatın, Sodom'un kayasına.
Avucunuzun aldığı kadarını, anlatın,
Yeter ürpermek için.
Gidin gidin söyleyin, Cenin'i yağmura anlatın
Firavundan daha zalim ne varsa,
Hepsi vardı burada.
Leyla'nın başına saçtığı toprağa anlatın, Pompei'nin külüne.
Anlatın, sevgilinin teni karışmış avludaki gömüte.
Göz çukurunuzun aldığı kadarını, anlatın,
Yeter, titremek için.
Gidin gidin söyleyin, Cenin'i cellata anlatın.
Ölümden daha fazla ne varsa,
Hepsi vardı burada...
Kırılan kapının çığlığını, anlatın, huzurlu kapıya.

Aklınızın aldığı kadarını, anlatın,
Yeter, çıldırmak için...

E dergisi, Haziran 2002

ADNAN AZAR (1956)

Gittiğin

1.
behçet gitti gelmedi
ilişti karşıyaka'ya, sessizliği süsledi

ardından güz ürperişlerini
çağırdı, çağırdı çünkü şehri

bir tevatürdü, tedbirdi
her halükârda sabah yürüyüşleri

artık iyi bildiği her şeyi
ve benim seçemediğim şeyi

ama kimse gitmedi
ne erhan, ne de ercan'ın steteskop incelikleri

2.
behçet süs kaldı karşıyaka'ya
kaldı onunla, 'dair' her şey

dağınardıdarmadağın kalmadı
çağırdı belhçet biz hepimizi

bir tek adviye kalmadı
hiçbir gözyaşı izi kanamadı

Varlık dergisi, Şubat 2002

Salih Bolat (1956)

Bölünmüş Sessizlik

geldiğimde güneş orda duruyordu
incir ağacı da duruyordu
pencereye bırakılmış bir bardak suyun yalnızlığı
biçilmiş çimenlerin şaşkınlığı
toplanmış çamaşırların ipteki nemi
boşluk, orda duruyordu.

kimse yoktu.
toprağın köklerindeki neyin çabasıydı?
boşuna aradım yazın giderken söylediği sözü
sıcak dallarda kurumuş böcek kabuklarında
gecenin derisinin altında ilerleyen zamanda
bozkırda, tuzla yıkanmış kayaların soluğunda
yağmurla boğulan çanların son şarkılarında
aşağıda, keskin eğiminde boşalmış evin.

böylece bekledim o bölünmüş sessizlikte
akşamüstü geri dönen karanlık kuşlarla

yatağında başka bir ışığı taşıyan nehirle
güvercinlere yem veren adamın tanrısal duruşuyla
ekmekle bıçak arasındaki kapanmış yolla
sonbaharı kanatan uykusuzlukla.

gidilmemiş yönlerin deltalarında
masalların gerilmiş yayında
geç olmadan söylemeliyim ilk gördüğümü:
geldiğimde güneş orda duruyordu.

E dergisi, Nisan 2002

HAYDAR ERGÜLEN (1956)

Eski Ankara Şiirleri
Bayan Asyatik

eşyanın kalbindeki telaşı duydum
salonda unutulmuş dilsiz bir konuk gibi
artık değiştir dedim mazinin iklimini
yaz köşesi, sandalye, sehpa, ortada çiçeklerim
ah güzellerim benim şöyle alayım sizi
sandalyelerin omzuna birer sivas heybesi
kitaplığın üstüne nazar boncuğu koydum

nasıl sinirime dokundu duvardaki afişte
ufak ufak ağlayan çocuğun mavi gözleri
şart olsun boğaz köprüsüyle değiştiririm seni
bereket sular gibi akar gider de öfkem
sildim veledin sahiden nemlenen gözlerini

kermeste yorulmuş gibi huzura erdim
bir bir elden geçirdim sevdim gümüşlerimi
altın mı o budala bir takıdır şekerim
hem rengi de asyatik gerikalmış biraz çiğ

başucu kitaplarımı değiştirdim ağladım
ağladıkça acıktım önce bir bira açtım
saçlarımı taradım biraz da makyaj yaptım
ah sevdiğim erkeklere can veren köpük
kahvenin yanında bir de cigara yaktım
elimde çağdaş kadınlar için bir dergi
kendimle başbaşayken tam darbe oluyor sandım
kımıldadı duvarda babamın hitler bıyıklı resmi
bir ses sanki stalin gürledi: "kız mendebur
söndür o cigarayı, bırak okuduğun mereti
cansız bir suret olsam da ben ruhum hayatta
daha yedi kuşak ceddinize yeter bu hatıra"

duydum baba yadigarı kılıcın terlediğini
haramzadeler gibi çok utandım ve sustum
kızdım kendime, üzüldüm, kahroldum
ben iffetli kızı babamın, ben ceddimin timsali
nasıl unuttum, nasıl unuttum, nasıl
koruyan ve kollayan pederşahi geçmişimi

Ankara, Mart 1981
Kum dergisi, Nisan 2002

TURGAY FİŞEKÇİ (1956)

Masal Gibi

Çözüyorum birer birer gözbağlarını
Zeytin bahçeleri gözlerinin ardı
Dallarında kasım yağmurları parlar
Gözlerin sonsuz, sessiz kırlar

Çözüyorum birer birer gözbağlarını
Gölgesinde durgun bir hayat heyecanı
Kıyılar görünüyor ardında
Kumları hurma ağaçlarıyla boyalı

Çözüyorum birer birer gözbağlarını
Tütün tarlaları sıralanmış ardında
Yüklüğümde kurumuş tütün kokusu
Yatağımda, bedenimde, soluğumda

Gözlerinde sorulmamış bin bir soru
Mor kokulu lavanta bahçeleri içinden
Sarı bir çocuk başı uzatıyor ellerini
Tek bir yanıtım var oysa bütün sorulara

Açarak içimdeki bütün kapıları
Çözüyorum birer birer gözbağlarını

Adam Sanat dergisi, Mart 2002

MAHMET TEMİZYÜREK (1956)

Taşı Kavrıyor Çocuklar

taşı
kavrıyor
çocuklar
göğe yükseliyor taş

taş, kıvançla dönüyor avuçta
kumları yara yara fışkırıyor çakıllar

körpe gövde
çeliğe direniyor
toy ruh, katil akla
korku tünelindeyiz, efektler dehşet, yol zifiri
asker hışımla sürüyor tankı çocukların üstüne.
ağır makineli keskin nişancı
sapancı çocuğun kalbine yansıtıyor laseri
kırmızı bir lekeyle düşüyor çocuk sokağa.
Robot giysili askerin elinde lav silahı,
-çakmakla oynarcasına sakin-
sihirli lamba hevesli molotof şişelerine
bakmıyor bile alevleri çizmelerini yalıyan.
ağır toplar kuşatılmış ortaçağ
kalesinin önünde mancınık dekoru sanki
kale de küçücük avuçlarda yığma taş yapı
herkesin rolü kusursuz bu canlıölümland'da.

Auschwitz, Dachau, Treblinka
orman da değişti, av da

toprak unuttu insan sıcaklığını
yoruldu soğumuş bedenleri sarmaktan
kuşlar kayboldu kül dağlarında
El Halil, Ramallah, Dünya

kin, o kendini mazlum sanan irinli akıl
akıyor çöl sıcağına
sızıyor gözyaşıyla dolu Lut'a

dostum, yoldaşım Primo Levi
yoğun yaşadın bu cehennemi
hızlı terk ettin
herkesin katil olduğunu gördüğün anda
İntifada!

biz sırnaşanlar için hayat
bıraktığın gibi
Arafat'tayız daha

Kum dergisi, Mayıs 2002

İLYAS TUNÇ (1956)

Değer miydi...

kırılan dal, kırılmıştır...
rüzgârın adını sorma...
değer miydi!

karıncalar kum taşıyor... ah, sevgili nimfa! kibirli

kızböceği! vakit kalmadı pişmanlığa... soyun giyin, soyun giyin... ne kadar başkalaştın! büyülermiş insanı ışıkların çekiciliği... değer miydi!

nice dehlizlerden, köprülerden, uçurumlardan geçtik...
nice korkunç masallardan, mağaralardan... düşün,
yarasalardan kurtulduğumuz günleri! sahne çöktü,
yağmalandı şarkılar... pul pul döküldü sözlerin inceliği...
değer miydi!

demiştim, larvalar tükenmez ki toplamakla... gel, inelim
derinlere suların! öfke kemirgendir, sabır yumuşakça!
zehirli örümceklerdir biriktiren tedirginliği... ah, zavallı
nimfa! kibirli kızböceği! sıyırsan da üzerinden tül kanatlı
geceyi...

kırılan dal, kırılmıştır!
değer miydi...

Akatalpa dergisi, Mayıs 2002

OĞUZHAN AKAY (1955)

Ürk Şiirleri

X
Kaya dedi ki, bana top at alfa'be, kayanın belleği çok canlı
Bendeki bellek insanlık tarihi ve neleri var Nigar
Şimdi biz, büyük bir organizmanın parçalarıyız; azıyız, vız
Az önce bir arıyla sevişmiş öbür arının vızıltısıyız makberde

Dünyanın kaçıncı gelişini bile bilmeden dünyaya, Yahya
İsimleri arayan bir c gördüm suya bakarken aynada

Beni İskenderiye kitaplığına ceviz bir kaplama içinde bağışlamışlar
Yani ben aslında o kitabın filmde canlandırılmış haliyim
Bu yüzden sırtım virgüle benzer bir karanfilin taklitidir

Bir şiirden bir kadın, bir kadından bir aşk çıkar, elde var sıfır

Adam Sanat dergisi, Ocak 2002

Mehmet Kazım (1955)

Requiem

geniş iki ses geçiyor
ölçülmemiş bir uzunluk
denize uzanan incir
kayıp bir rüzgar sonra
seyrediyor herkes anlamamaktan

gülün kırdığı ayna geçiyor
yıldızını yitirmiş harita
zamanını arayan kum saati
dalgın bir aşk ardından
baktım, herkes dokunmamaktan

keşke yaşasaydınız Turgut Bey
kimse bu kadar ölemez yalnızlıktan

Dize dergisi, Mart 2002

FERGUN ÖZELLİ (1955)

Çimçiçek

çatılara çıkarım çapkın çiçek tozlarıyla
yaprağına düştüğüm kiraz ağacında raks
yalınayak gülümser gül kokulu notalarla

şaraptan sarhoş olmuş kadehlerle buluşurum
hayatın goncasıyla upuzun kumlarda ay ışığında
kanıma kıvılcım koyan hoppa sular yamacında

başıboş isyanlara sarılırım viran yüzlü varoşlarda
cebinden açlık taşan ten kokusuyla sarsıla sarsıla
sapsarı güllere çaldığım hiç bilinmeyen kırmızılarla

gülücük büyütürüm çekingen kirpik tarlasında
taze yurtta sözcük açan çimçiçek çocuklarla
sazların jazz çaldığı hayali öpücük vahasında

ansızın yollara düşerim ince fesleğen kokusuyla
iliğime işlemiş mutsuzluk yağmuruyla savrulup
sokaklarda kuruyan gözyaşı kahkahası umutlarla

bir dil izi bir aşk izi bırakırım yavru kedi tadında
yitirilmiş düş kırıntılarıyla evcilik oynayarak
gönlümden geçen yem kokulu muhabbet kuşlarıyla

merhaba derim tohum gözlü bulutlara, merhaba
zaman ilk gençlik şarkısıdır eskimez yolculuklarda
bakın boşlukta bulduğum mavi meşeye, bakın ne harika

Kum dergisi, Ocak 2002

AHMET GÜNTAN (1955)

Cümle

Kurmadığım cümle kalmadı.

Cümle bir cenderedir, hepsi.

Esas muhalefet hakkı bütün cümleleri kurmuş bitirmiş olanındır.

Kırsan, büksen, ne yararı var, cümleyi kuracaksın, ortada bırakamazsın.

Dadacılar cümleleri ortada bırakırdı, ama onlar ancak fikir olarak güzeldir.

Kalpten kalbe bir şeyler aktığı da bir gerçek ama.

Cioran'ın cümleleri uykusuzluğun taşıdığı sonrasızlık ritmiyle akar, akar, bu kadar haklılık dilin taşıyabileceği bir şey değildir.

Ama cümle, karakteri icabı hep bir haklılık ileri sürer.

Haklılıktan vazgeçmek için belki iki yüzyılı görmüş geçirmiş olmak lazım, fikirler evrile devrile ne hale geliyor, kur bakalım hadi artık o cümleleri.

Thomas Mann, iki yüzyılı görmüş bir yazar olarak (1875-1955), dilin yakasını bırakmış bir adamın cümlelerini kurar.

Abdülhak Şinasi Hisar da iki yüzyılı görmüştür (1888-1963), ama cümlelerinin dizginlerini bırakacak hoşgörü onda yoktur.

Cümlelerin etrafını boşaltarak onları görünür kılan şairlerdir

İlhan Berk, alfabe değiştiğinde on yaşındaydı (1928), onuncümleleri hâlâ okula giden birer öğrenci, cümleleri soyuyor, seyirlik hale getiriyor, her cümlenin kolayca kurulabileceğini biliyor.

Maksadımızı tam olarak anlatan söz dizilerine cümle deniliyor, eski bir tarif.

Cümle, sıcak mücadeledir, yoksa niye ömür boyunca arka arkaya aralıksız bu kadar çok cümle kuralım?

Sıcak mücadelenin dışına çıkma ihtimali şairlere belirir, o da biraz, şair şanslı, inatçıysa.

Cümle kurmadan anlaşma imkanı var mı, var, ama ona medeniyet demiyorlar, cümle kurmak medeniyettendir diyorlar, o zaman abi gibi insanın koluna giren cümleden daha medenisi var mı?

Hintliler İngilizce konuşurken şuradan bir simit alalım yerine şuradan bir simit alma durumu ortaya koyalım derler, tercih kesin, bizdeki şurdan bir simit alma durumu ihdas eyleyelim ile aynı.

Herkesin gönüllü katıldığı bir diktatörlük, cümleler diktatörlüğü.
At Ali, at! Tut Ali, tut! Bu karga ne budala!

Bir şair olarak toplumun sustuğu anı arıyorum.

Kitap-lık dergisi, Mayıs-Haziran 2002

Roni Margulies (1955)

Blaupunkt

Yemekten sonra uzanmış salondaki kanapeye
öyle bir bakmıştı ki bana babam, anlamıştım,
susmam gerek, önemli bir şey dinleyeceğiz.
Ve gözleri tavanda, kulak vermişti radyoya.
Kavrayamadıysam da o zaman, şimdi biliyorum,
Neil Armstrong ayak basmıştı o akşam aya.
Babamın heyecanı dün gibi aklımda.

Küçük bir çeyiz sandığı gibi, önü ince hasır,
çerçevesi ceviz, düğmeleri bakalit, yanıp sönen
parlak yeşil gözüyle baş köşede otururdu
dedemin radyosu çocukluğum boyunca.
Ve camının üzerindeki kent isimleri ay kadar,
hiçbir şey çağrıştıramayacak kadar uzaktı bana:
Stalingrad, Paris, Berlin, Berne, Praha.

Ben dinlediğine tanık olmadım gerçi hiç ama,
babamın çocukluğunda saatlerce hergün dedem
İkinci Dünya Savaşı'nın o karanlık yıllarında,
kendi İstanbul'da, annesiyle babası Polonya'dayken,
sessizce BBC haberlerini dinlermiş saatlerce.
Naziler nihayet girdiğinde Varşova'ya umut kesmiş.

O gün kapattığı radyoyu hiç açmamış bir daha.

Televizyon kuşağıdır, radyo dinlemez bizim kuşak.
Kim bilir ne oldu yeşil gözlü radyosuna dedemin.
Aklıma bile gelmezdi bu soru ama, geçende
büyük mermer bir binanın kapısında Londra'da
pırıl pırıl pirinç bir tabela çarpıverdi gözüme:
"BBC World Service" Öylece kaldım karşısında.
Şimdi? diye düşündüm. Şimdi nereye?

Adam Sanat dergisi, Haziran 2002

SERDAR ÜNVER (1955)

Gökırmak

İlhan Berk'e

I
Sen şimdi bir şiirden geçensin, eski
Durna kuşlar sulayıp yüzünde
(Yüzün ki gökırmak
Yüzün ki kana kana)
Ve en çok sabahları!
(Görsün diye gök, taze...)

II
Sen şimdi bir gülü-
İlle öte bir gülü-
Kuytularda bir gülü-

(Varsa, senden, bir gülü)
Derensin yorgun argın
Tanık tutup bir dağı

III
Sen şimdi bir şiirden geçensin, yeni...

Akatalpa dergisi Mayıs 2002

VEYSEL ÇOLAK (1954)

Etinizdeki Acı

Hangi an'a dokunsam, avuçlarımda
sesinin yeşeren içi. Su unutur belki
sildiğin kelimeler kadardır anlam
konuş ki bölüneyim, yarıl ki
anlatabil kendini.

Kaosu başlat,
özenip durma taşın yalnızlığına, hadi
aramıza iki uçlu bir mızrak koyalım
boğucu bir yakınlık olsun akşam
aşklara öğret bunu; su, terlediği için sudur.

Ve ölmekten yorulan dünya
biriktirdiğin yüzlerle bir korku odasısın
birazdan Amerika, birazdan Afganistan
göle düşen ut sesi

herkesin boynunda ipten bir yasa.

Öpüşülen kızların kardan yüzü uzakta
kusturuldu küçücük çocukların içindeki gökyüzü
düşeceklerini bile bile sarkıp durdular karanlığa
kördünüz birbirinize
sağırdınız ormanların sesine.

Oysa kentler başka görünürdü dağlara bakınca
göz incinirdi bu yolculukta. Deniz
kaynadığı zaman, ilk işim kandırmaktı kalbimi
ince hüzün, keskin yalnızlık ve sen
bu geceyi deneme: suçun tarihini anla
onun parmak izi korkudur sana.

Her şey ölüdür zaten kandan yoğun değilse
yankıyan sesiniz etinizdeki acı.

Şarapya, Ocak-Mart 2002

HÜSEYİN FERHAD (1954)

Şehnaz Dîvan

Sırat evlâdır Irak'tan
bir o kadar ferah,
nefes almadan aşılır
'kişiye özel' bir sabah

Bir sabah uyandığında

Irak'ta bulursun kendini,
derişir ruhunun Sırat'ında
bütün puhuların sessizliği

İlayda.

Lambayı kıs, perdeleri çek; içindeki hanendeyi uyandır. Kaç akşamdır bir ıklığ meleği hafızamda üryan dolaşır. Saçlarını çöz,
eğnini soy, zifaf postuna uzan. Ulu, kükre; bağır. Yay ve mızrap bizi Uçmağ'a çağırır. Gözlerini yum, burçlar kuşağına çık, baht yıldızımı oku. İçli, kösnük şarkılardan sual et hayta ruhumu: Bütün puhuların sessizliğini devşir ve Basra'ya dök. Şu barbar kalbimi göğsümden sök İlayda
sök
sök

Akatalpa dergisi, Şubat 2002

Hilmi Haşal (1954)

Kanlı Gül

Söz sır verir diye
dünümü unutmaya gidiyorum
ısırdım da savruk zamanlı dilimi
uyutmaya gidiyorum, bilmezliğe...

merak lezzetidir usun, sonsuzluk açan

haz memesi dirimin, diyordum hevesle
ısırdım da çilli yaprağını acı dünyanın
bin yıllık toyluğa gömülüyorum şimdi
bilinmezliğin soyut saltanatına, naçar
dilsiz
iz
süren, sır köpüğüyle görkemin, sona
sevdanın susku toprağına gömülüyorum
(üzerimdeki tek çakıl tanesi anlatır
ne anlatırsa
dişlerimin arasındaki kanlı gül için...)

dilimi yedim, sağaltan lokma niyetine
merakla kapıldım da yokluğuna yıldızların...
göğün avuç içi kadar siyahına gömülüyorum
ölüm ki yarım yaşamaktan ağır değildir insana.

güz, yarım kalmaktır tüm mevsimlerde, gül için.

Şiirli Çıkın dergisi, Şubat 2002

Ali Cengizkan (1954)

Aşk Dersleri

"Aşkın ilk görevi, onu bir hak haline getirmemektir. /Aşk, Platon'un dediği gibi, sadece sahip olmamaktan sahip olmaya giden yolda değil, sahip olmaktan ahip olmamaya giden yoldadır. Aşktın hep cazip hem de tehlikeli olmasının nedeni budur.
Georg Simmel, *Öncesizliğin ve Sonrasızlığın Işığında An Resimleri* (felsefi minyatürler) Dost Yay. Ank. 2000, sf. 103-105

Bahçıvana matematik dersleri vermeli, elma ağacı
Kaç ton elma taşıyabilir, ve her dala düşen basıncı
Ne kadar santimetre karelik kesit karşılayabilir?

Aşığa müzik dersleri, çünkü kaç gün ne kadar naz
Nasıl çekilebilir ve taze ve kuru gülleri kuruyacak
Bir küp hangi besteci tarafından bestelenebilir?

Saksıcıya görme dersleri, çünkü yorulmuş olan
Parmaklarını en iyi göz, en iyi bakış, en iyi ölçü,
Oran, ölçek ve öykü çeşitlerinden başka ne dinlendirebilir?

Dantelacı kaç metre arkamızdan geliyor, ördüğü ile
Ölçerek, mesafe koyarak, tiftikleyerek zaman kavramını,
Bence saatçinin yanında ayarcı olarak çalışmalı.

Dergi yönetmenini kıra salmalı, çünkü kokuşmuş dosyalarda
Ölü uyaklar çoktur; derisini yüzmeden lahananın
Bacağından tutup bir güzel üfleyip, ölçüsünü kaçırmalı.

Şaire aşk dersleri, çünkü zihni göğüs kafesi gibi açan aşk
Başka derslere de saldırabilir ve bu denli ağır derslerle
Yüklü bir yaşam kılavuzunu, başka kim hazırlayabilir?

Kum dergisi, eylül 2002

HALİM YAZICI (1954)

Ses

bir vapura yetişememek
akreplerin uzun gölgesi

süt liman kirpikleri sesin
beyaz kuş ölüleri

dönüşürken güne kırlangıçlar
kar damlar sesime sesinden

adıdır yelkovan kuşlarının
kan tadında ayrılıkların

akarken ana rahminden aşkın
ışıktır sızar ucundan tünelin.

Eski dergisi, Ocak 2002

Hayri K. Yetik (1954)

Turuncuyla Sarı Sevişirken

-kendi sesimizin rüzgarına açmıştık yelkenlerimizi-
turuncuyla sarı sevişir
aşağılarda Harran'a Fırat şarkımız
Toroslardaki düşümüzden bayramlığını söylerdi
rahminde telaşımızın sıla gibi ana gibi bir dostluk
el alıştık sıcak rüzgârından
gök mavisi yeterdi bize deniz yerine
güneşle karıp
her gece düşlerimizle yatar
isyan olur bir devrim yapardık
her sabah bir gerçekle vurulur
bana mısın demeden
hüsranımıza bakmadan düş yırtıklarımızı yamardık
biz onun sarhoşlarıydık ki
güneş kanımızdı bizim
kayan yıldızlar rakibimiz
yolu yoktu yarıştırmaktan başka hızlarımızı
ayıramazdık ki gözümüzü
oturup serinlemek için bile
başımızdaki kavak yellerinden

yalancı bir gerçeğe karşı
yanlışa düşmek kime dertti vurgun yemek
içtiğimiz mavisi yeterdi göklerin
aşağılardan aldığımız sıcak renklere karıp
yeşil yeşil sağar
her gece pembelediğimiz düşlerin koynunda
bir devrim yapardık

sırtı çıplak dizginsiz hırsımız
mazlum marşlarla kopuyordu
gizlediği giz kimse bilmez ki
ana gibi sıla gibi bir dostluk
gerindikçe
gece
atıp senliği benliği
biz'in boyutlarını çoğalttık...
bağrını açtı
adımızı
ölümüne 'asi' yazdık tarihe

Agora dergisi, Mart-Nisan 2002

TUĞRUL TANYOL (1953)

Ayçiçeği

Güneş ayın tam ortasından doğuyor.
Çiçektozları zonkluyor yaprakların içinden.
Bir arıbeyi kadar bencil, kendimi rüzgâra bırakıyorum.
Rüzgâra ve sarının kıvrılan yangınına.

Tam ortada bir kır açılıyor sanki, avuçlarım avuçlarıma yapışıyor.
Çiçek aya bakıyor ve orada eski güneşleri görüyor.
Bu Hollandalı'nın unuttuğu bir çiçek olmalı...
Şimdi olmayan kulağından fışkırıyor.

Kitap-lık dergisi, Ocak-Şubat 2002

Mengü Taş

sen yoktu sende
dil yoktu dilinde
tengri biliyor ya
ormansızdın
yoktu ana ata karındaş
boş dostlukla ölüm getirmişti çin kılıçları
zincire vurulmuştu suyun
ateş yoktu güneşte
ışık yoktu canında
yok olmuştun
ormansız kalmıştın
ürkler tükendi dediler
yedi yiğit kalmış meğer üçü kadın
ilterişi baş seçmişler
yedi yüz olmuşlar umutla
beni gördüğü an
cesedimde can görmüş ilteriş kağan
katıl dedi dilim oldu katıldım
kağanı kenara itsem mi dedim
zayıf boğa mı güçlü boğa mı acaba
göğe sordum bilgi verdi tengri
itmedim ilterişi dedim ileri
ey türk yurdun oldu yeniden
işte ötüken
ben
bilge tonyukuk
danışıldım savaştım

yaşadım yazdırıyorum
zincire vurulmuştun
can umut istiyordu yoktu
toprak su istiyordu yoktu
tutsak ne demek bilirdin
unuttun
unutma
unutulur
unutan
uyanık dur her an
doğuda çinliler
batıda müslüman araplar

Varlık dergisi, Nisan 2002

Şükrü Erbaş (1953)

Kuyu İpi

Geldim

Yağmurdu

Ayrılık pervanesiydim

Acı zamandı

Gözyaşından kalandım
Her yer yalnızlıktı

Taşlar merhametiydi

Evlerin gizli kalbiydim

Mağrur bir kalabalıktı

Kirpiklerim ağzımda

Kuyu ipi

Yol diliydim

Yanlışım doğruya eş

Söyledim durdum:

Uzak güzeldi...

Geldim

Kapalı iklimdim

Herkes kusursuzdu

Hareli bir bıçak

Bir kadında

Döndükçe soğuk
Yaraydım

Gittim

İmkândan özgür

Bir yetinmezlik ruhu

Zaman paniği bedende

Arı balda boğulmasındı

Geldiğim...

Hayal soğudu...

Kum dergisi, Şubat 2002

METİN CENGİZ (1953)

Kuşkulu Bir Ölüm Hakkında Gazetelerden

(Unutmamak için. Bütün faili meçhullere: 2. Şiir)
Bir magazin gazetesinde mini bir haber
spotsuz, iki sözcüklük bir başlık, yırtmaçlı, mini etekli
bıçak gibi keskin bir haberin hemen yanında.
İntihar etti başlığın adı. Haber belirsizliği
aklın beyaz kasketi gibi taşıyordu güneşte.

Pencereden atmıştı kendini suçlu
bir büyük gazeteye göre, satır arasında
gözleri halk diliyle konuşuyordu,

iki karanlık mağara gibiydi, şaşkın
güneşe bakıyordu sanki Afrika
bir büyük ateşi yakmaya çalışarak.

Bir başka büyük gazete, kuşkulu
bir ölüm, diye vermişti haberi, türkü söylüyor
gibiydi harfler, uykuları kaçmış.
İlgili biriyle de konuşmuştu muhabir,
siyah bir kravatla asmaya çalışmış
daha önce kendini merhum. Ölümün
bakır tasından su içiyormuş durmadan
içinin karanlığını söndürmek için.

Bir başka gazete de şu yorumu yapmıştı:
İntihar altın çağını yaşıyor bu günlerde
karakollarda, göğün aynalarından su içemediği.

Edebiyat ve Eleştiri dergisi, Mayıs-Haziran 2002

Adnan Yücel (1953-24 07 2002)

İşte Bu Yüzden

Renklerin sesi nasıl duyulur dost
Yaşama denk düşmezse eğer
Notaların gülüşü nasıl duyulur
Dağlara çıkılmadıkça
Rüzgârın savruluşu sorulur mu hiç
Uyuyan karın öfkesi
Eriyen karın sevinci sorulur mu

Dallarda gökyüzünü tutan ilkbahar
Hep karşılığı oldu özlemlerimizin
İşte bu yüzden

Pir Sultan vaktinde kavgayı
Karacaoğlan vaktinde sevdayı bildik
İşte bu yüzden

Bireyin dünyasıysa alkışlanıp duran
İş kazaları da var dedik fabrikalarda.
Varoşlarda kondu yıkımları da
İşte bu yüzden

Orfeus'tan beri tartılır sözcükler
Kimi destan
Kimi tören ve şölen üzre
Tanrılar şamanlar ve büyücüler
Söyler misiniz
Hangi sözcükle kurulur özgürlüğün çatısı
Yoksulluk hangi sözcükle vurulur

Birey diye darağaçlarında intihar şiirleri
İlmiklerde sallanan dizeler
Dili koparılmış sözler neyi söyler

Evrensel Kültür dergisi, Mart 2002

Ahmet Günbaş (1953)

Güleç Sonsuz

Seni ayıklıyorum saç -baş dolaşık
Bindirilmiş rüzgârların uğultusu

Soluğunda bir tazelik ferahlık
Yağmurdan sonraki toprak kokusu

Sana geliyorum kan -ter içinde
Peşimde gözü kara sevdalılar ordusu

Duruşun ne güzel derinliğinde
Şiir şiir çağıldayan bengisu

Sensin sözü kaza kaza yonttuğum
Bir tünelin güneş gören uykusu

Senlibenli olduğum güleç sonsuzum
Kollarında bir bulutum çocuksu

Ardıçkuşu dergisi, Şubat 2002

Abdülkadir Budak (1952)

Mermer Öğütmek

Sözcüklere can ver Tanrım! Bak işine karıştım

Çöple selamı kestim, altın tozuyla
İkindi lambasıyım, ne ışıtırsam
Şiir: Leoparın derisinde kuş resmi
Olarak duruyor, artık yazmasam

Deri değiştirme tarihi geçmiş bir yılan
Yazarken dikkatimi çekiyor hep nedense

Benden önce nasıl düşer ayışığı kuyuya?
Hem mermer hem değirmen olunan yerde

İnsan ölümden önce aşka yenilir
Yenilir şair dediğin yazdıklarına
Kul olmayı reddeder, Tanrılığa soyunur
Sözcüklerden oluşan çöplüğün ortasında

Bardakta mavisini yitiren deniz suyu
Halinde içiyorum tuzlu kendimi
İrkildim! İrkilirim yazmadığım zamanlar
Kuş dediğin leoparın kendisi
Ah! Kendimden çıkan sonuç olarak
Şiir, insan ruhunun çölüne yağmur
Üslubuyla konuşmaktır diyorum
Bir şiire başlıyorum ve yağmur

Dizeler halinde çiseliyorum

Kum dergisi, Mayıs 2002

Enis Batur (1952)

Adres

Eski kapı anahtarları, gözyaşı şişeleri,
sigara tabakaları, Mehmet Müfit'e uğruyorum
arasıra, kafasını mühürlerle bozmuş o da.
Bu mantarlara ne dersin? Yeni kartpostallara
bayılıyorum aslında: insanın içini açıyor
fotoğraftaki üstüste, yanyana getirilmiş şu
sarı lekelerin yarattığı istif: Pouilly Fume,
Nuits-Saint-Georges, Ca del Solo, Saint-Emilion
Grand Cru, Coldstream Hills- işte susadım bile,
dostum yıllardır içimi yıkayan şarapların
şişe mantarlarını toplamaya kalkışsaydım,
hangi evin duvarları taşırdı susuzluğumu?

Sen topladın, ben attım. Bütün biriktirdiklerin
neye yaradı: Yalnızlığın onlarda koyulaşmıştır.
Herşeyi savuruyorum diye kızardın bana ya,
geceleri yattığımda çiviler batmıyor her yerime
Hint fakirleri gibi: Anılarım bir sarhoşunki
kadar bulanık çoktandır, belleğim bir çöl
kadar engin ve kimsesiz: Bir tek gittiğim yönü
görüyorum görüyorsam, geçtiğim yerlerden
ne bir çentik, ne bir iz kalmış: Bakma sana
yazdığıma -adresini bilmiyorum nasıl olsa.

Gösteri dergisi, Ocak 2002

Ayten Mutlu (1952)

Amfora

Zamanın adını sordun
Bir okyanus ölüsü yatıyordu sesinde
Zamanla ben, öylesine benziyoruz ki, dedim
Soğuk taşlar taşıyoruz durmadan
Hayatı sürükleyen bir nehre

Başla gözlerime, dedim
Adını unutmuş bir yolcunun sesiyle
Başla, o eski yolculuğun alfabesine
Çünkü her öyküye bir yolcu gerek
Göz yaşını da okuyan biri olmalı
Sessiz bir amforanın kırık kalbinde

"*Taş Ayna*" adlı kitabından, Öteki-siz Yay.

Oya Uysal (1952)

Gece ve Şehir

Son sözler söylenmeden, vedasız dönüyorlar kapılardan
kendi masalında kahraman olamamış birileri,
nasıl bölüşür ki geçmişi örten gecemi.

Ve artık her gecenin sonunda
-beklenmedik bir şeyleri beklemekten vazgeçip-

hayatımı baştan başa dolaşan yorgun şehre açıyorum
penceremi.

Günaydın ruhumun kusursuz benzeri, gün
günden içine dönen şehrim. İçimi acıtan sessiz bakışlarını
sevdim senin, solgun yüzündeki eksik gülüşü...
Günaydın anlamını aradığım hayat, gölgeli
bahçe, üşüyen çıplak ağaç. Günaydın için için sevdiğim sevgili,
çocuk yağmur, yokuşun peşinden koşan rüzgâr...
Şehrin kalbinden uzak, kederli bir sokak kadar yalnız,
son sözler söylenmeden, vedasız dönüyorlar kapılardan
–Hadi bir iyilik yap da kendine ve şehre, gece çık,
diyor içimdeki öteki
–seyret, şehrin gözlerinde suretini.

Varlık dergisi, Mart 2002

Müslim Çelik (1952)

Nâzımdan Sonra Yüzyıl Defteri

Semalardan dönerken can vuruldu
Görüp dostlar akıllar benz uçurdu
Bizim eller seven gönüllerle dolu
Ölüm orman ölüm yurdum olurdu
Bizim eller geçer kandır yalan mı
Güneş erkeç gözüm ay doğurdu

Sesin çıktı harlandım işimde
Doğan bizden ölen sizden soruldu
Akan yaşın yanaktan inmediydi
Ozanların şiirlerinde doğdu

Adam Sanat dergisi, Ocak 2002

İZZET YASAR (1951)

Şehir

kabak tarih öyle yazmaz

içimden mum donanması geçen bir şehir
artık dayanmamış ve ıslanmıştır

"eteklerimi surlarla gelen padişahıma açıyorum"

ceninler cariyeleriyle denize gömülürken
derin boğazdan gelen arzusu duyulur

"beni cüluslarının zulmüne alıştır"

kar kuyularında kesik bekletilen süreçler billur
ayazmalarından sızan şu sözlerle konuşur

"siyaset göster göz erttir azınlıklarımı"

ötümlü bir cumhuriyet eylemine de sokulmuş mudur
çanlarını yitirdikçe beyinlerinde çın çın

"lağımlarıma ellerini sok raylarımı sök"

mumyalanmış zamanda yaşıyor şimdi limon denizinde
marsilya kumrularına üsküdar şarkıları söylüyor

"püsküllü paşalarım depreme hazırlanın"

"*Dil Oyunları*" adlı kitabından, Ekim 2002, Sel Yay.

GÜLTEKİN EMRE (1951)

"Çiçeklerden Bir Kadın"a

Çileyi bülbüle yamayan hayat
Hayatı elinden tutan bu acıtan aşk
Aşkı ömrüme yayan bu kafası karışık düş
Düşe ip atlatan bu sonsuz susuzluk
Olsun varsın benim de gurbete yazılmışlığım

Yazı yaza yaza çıkarırım kızamığa aldırmadan
Kızıl günbatımlarına devrilen bir gemi gibi
Duruyor mu önümde sınırsız bir gelecek
Diye düşünmeye vakit mi var bunca
Baş belasının arasında huzur evine kapanıp

Anıları eşelemeden utkun ötesine geçmek
Dururken seninle, seni alıp gelsem buraya
Burası bekliyor seni, toplu katliamda sana da
Yer var yanımda, çünkü ben çiçeklerden bir
Kadın sevdim geçmişini hiç bilmeden

Hayat şarkılarda yamıyor çileyi bülbüle
Aşk tutacak el arıyor bu çilekeşler arasında
Düşü bir düşünce alıyor aşk kanıma dadanınca
Beni bana bırakmıyor sana sonsuz susuzluk
Olsun varsın benim de sana ebedi yanmışlığım

Kitap-lık dergisi, Mayıs-Haziran 2002

Tahir Abacı (1951)

Pervazda

Pervazı kurcalama, hayta iklimin ürperişi camlarda
Kuytu ormanda, eğrelti otları hizasında körler tayfı
Altı yolun uğultusu, bitap ruhlar kümülüsü

Unutulmaz bir ikiliydiniz diyor bir ses
Ama kimdin, hangi şamdandan düşmüştün, bilmiyorum

Süzülüşün zor estetiğinde cima hızı
Öyle elden gittim ki, yanarım yanışına nafile ikindilerin

Gülün bu ağrısında gece de yarım yamalak
Kaç kere fırladım, adım sesleri uzaklaştı kehribar gözlü sansarın

Bir diyorum resiflere döneyim, gitar teline kesik vuruşa
Bir diyorum sise batmış aksak teknede kalayım, mavi şecerede

Bu tilki tuzakları, bu ürperen makilik, bu mekanizmalar...
Pervazı kurcalama, o yürek silgisi düşen cephem

Defter dergisi, Kış 2002

Coşkun Yerli (1950)

Bekleyiş

Parmak uçları dokunuyor alnıma, yıldız gürlükleri.
İşte bak, alevleniyor aşk: Eski yeşil fenerler gibi
içim dışım ışıyor, hem yanıyor, hem sönüyorum;
acıya acı bastırıp, çaresiz, semender, bekliyorum.
Çağlar fışkırıyor etimden, çığlıklar, yoksul ömrüm.
Oda fırıl fırıl dönüyor, kefen beyazlıkları beliriyor
ansızın tenimde, bereliyor kem bakışlar yüzümü,
delice çarpıyor yüreğim, zemin göçüyor.

Ürperiyor aşk, hey! Sararıyor benzi, hû. Kopuyor.
Dolaşıyor duvarda pırıltıları bal renkli gözlerinin.
Son uykularım benim bunlar, onun da haberi var.
Tutkular, öpüşler çıldırıyor düşümde sabaha kadar;
soluksuz kalarak, boğularak fırlıyorum yerimden.
"Gel ey", diyorum özlemle. Oysa sevdiceğim hep
gelip gitmiş, hep yoklamış... Uyarmak için uyurları,
haykırıyor Melek: "Kalkın! Kara Kaygı geliyor.

Kitap-lık dergisi, Mart-Nisan 2002

TİMUÇİN ÖZYÜREKLİ (1950)

Bir Akşam Üstü,
Rakı Sofrası,
Kuşlar...

Eskiyen alnında geçen zaman
kirlenmiş ömrünün fiyakası
çalınmış bir hayatın fotoğrafıdır
bıraktığımız yerden başlayalım:

nerde kalmıştık?
–meyve tabağına bal koymamışlar
rakı da bir acaip acı bugün,
çok mu işkence yaptılar? Suskunsun

bak kuşlar gökyüzünde
çığlık çığlığa uçuyorlar...
-bütün gün internette geziniyorum
zaman sana uymaz, sen zaman uyacaksın.

herşey değişiyor biliyor musun?
–sütsüz büyütmüştük çocuklarımızı
şimdi "dolar" geçiyor piyasada
biraz karanfil çiğne ağız kokusunu alır

kusmuk içinde bütün köşebaşları
sarı saçlı kadın yüzünü masaya dayamış
uykusuz geçen gecelerin hüznü sanırsın
yapma bir çiçek kirli yakasında...

Müslüm Gürses söylüyor, ağlıyor bir adam
"Son pişmanlık neye yarar?
Herşeyin bedeli var. Buraya kadar...

Agora dergisi, Ocak-Şubat 2002

MEHMET MÜMTAZ TUZCU (1950)

Çiyden

Yanaştıkça daha da buğulanan şu ırmak!. .
Her solukta yeniden sislendikçe aynası
Salkımhevenk yakılmış betiklerin yangını
Yüzler yüzler içinden kaçan yüzü ayırmak!.

O perde kaç perdenin gerisinde gizlenir
Gererdikçe haz boğar etinin dirisini
Yarasını kim yarar bilinmez ki kızların
Dili alev tutunsa susar hep yarısını

Kanında yanardöner bir bant burkulur gider
Katrankara bir sargı ırgalanır karnında
Hıçkırdıkça kırdığı altın güneş altında
Arabeskisi kösnü, özkıya, karasevda!.

Ne çok isim geçmiştik şu halkanın adına
Tadına ter değmemiş o parfümlü tenlerin
Bir marsık dolap için eğilmesini izler
Sonra son bir dolapla kurtulurduk onlardan

Usulca, koparınadan soyduğun kırk elmadan
Bak kararmış üç kemsik kaldı şimdi geriye
Parlatıp parkeleri öptürdüğün periye
Bugün hangi bahçede aşk falı bakacaksın?

Edebiyat ve Eleştiri dergisi, Mayıs-Haziran 2002

Nuri Demirci (1950)

Kanat

öyle mutsuzum ki mutsuzluğumda
karanlığıma çılgınca daha bir uzanıyorum
İlhan Berk

"senyor!" dedi biri, türbenin tam karşısında
durdum dinledim; kubbemde
cübbemin etekleri hışırdıyordu

"selam Luther", dedi sonra
"selam ey Lut",
kimse yoktu arkamda
servis minibüsünü bekleyen
panjurlu kızdan başka

içimde dünyanın en geniş çimleri
"bütün kadınları kırlara sürün" dedim
ve bir mucize gösterıniş olmak için, azap adına
filmlerle büyümüş bir çocuğu
yaşlı bir adama çevirdim

kırmızı ışıkların arkasına geçen kız,
boş bir pantolon tutuyordu elinde
görmezden geldim, oyaladım kendimi
dijital bir alfabeyle temize çektim
kutsal kitapların eskiyen yerlerini

yaşlı adamdan, gür kanatlı
bir melek yarattım sonra
bunu da bir mucize saydım

cehennemden kanat kokuları geliyordu

Dize dergisi, Şubat 2002

Sina Akyol (1950)

Bir Yol Şiiri

Aynaya baktım;
netameli aynaya
ısrarla baktım.

Yol uzun, diye ayna
beni hâlâ görüyor.

Gizlendim, yoksul-
uykuma; kırlentimin
ejderhasına

rüya idi, anlattım
kimselere söylemem

şunu:sessizlik
çığlığıyla uyurken
uyanır çığlık!

Onu yaslı yüzümde
evlat diye büyütsem!

Defter dergisi, Kış 2002

Cahit Koytak (1949)

Cennetin Tavşan Resimleri (III)

22. yüzyılda gündelik hayat

kahramanımızın charlie chaplin olması
ne değiştirir sanki!
o da bizim gibi, kemikleri odundan
bir ölümlü nihayet!

hal böyleyken, neden
o kadar çok yer ayrılıyor,
anlaşılır gibi değil,
cennetin duvarlarında,
bilbordlarında,
on günlük sakalıyla çekilmiş
"sabıkalı" fotoğraflarına onun?
ve niçin "aranıyor" her yerde?

niçin o kadar çok geçiyor
cehennemden yükselen
neşidelerde adı?
neden o kadar sık rastlanıyor,
ters giyilmiş partal iskarpinleriyle
hayta ayak izlerine
hemen her sayfasında,
cennette tutulan kroniklerin?

ve ne zaman geçecek olsa,
ayak uçlarına basaraktan,
bilinen şaklabanca göz kaş
hareketleriyle chaplin
hatırından, sıradan bir cennetlinin,
melekler de, ölümlüler de niçin
dökülüyorlar öyle,
bağrışıp çığrışarak
kafeslere, parmaklıklara,
camlara salkım salkım?

anlaşılması zor,
o kadar mı olaysız
geçiyor günler;
herkes o kadar mı çok
sıkılıyor cennette!

Defter dergisi, Kış 2002

Azer Yaran (1949)

Akşam

orada kızıl--oyalanmış
gurubda durulan çöküyor--bal
akışın kıvamında bulutlar
pınarın hüzmesinde mayalanmış
az sonra devrilecek olan
ufuktan günle dağlanıyor

sana yine sular getireceğim
akşamın inişi sahra
su çatlıyor su çatlıyor su çatlı su
yumurta koruz kutuptan görünüyor
bir kum tanesinde bozulur uyku
bir gece milyon gece uyuyamazsın--
yıldızlardan uykular getireceğim

Uzak Şiir Seçkisi, Mayıs 2002

Arzu K. Ayçiçek (1949)

Safir

yine vurduk gemileri dalgalar arasına
ellerimi sıkı tut kaptan
herkesin yüzünden yalnızlık damlıyor
kiminde savrulan yaşamın külü

burdan öteye yol gitmez diyorlar
bu şehri vurdular kaptan
ağladıkça uzadı yüreğimdeki fitil
her yerde hüküm süren rüzgarın parmakları...

dün gece düşümde maviler dökülmüştü yastığa
ve ben savaştan kaçan çocukları sarıyordum
taze çimenlere... kuş tarlası gibiydi her yer
ve afganlı bir asker şöyle diyordu:
beni niye kız doğurmadın anne!
kızları vurmuyorlar savaşta...

demirin çamura karıştığı zamanlardayız
hangi dilden konuşurlar anlamam
yanyanayken uzak oldu insanlar birbirine
herkes kendini gökte sanıyor kaptan!
herkes kendini safir sanıyor.

ah kaptan,
bu şehir hiç benim olmadı
eteği fırfırlı çocuğu da değilim artık
bütün ölümlerini tanırım bu şehrin
vakitsiz bir akşamüstü yakama taktığı
yas çiçeğinden
-dökmedim sırlarımı bir gülün hatırına.

benim bildiğim gecelerde kandiller yanardı kaptan
mavileşir mavileşir mavileşirdi her yer
ve kağıttan gemiler yapardı kurşun gözlü çocuklar
kaval kokardı tarlalar... seherde bülbül... kızlar şen
ve delikanlıların aklı havada.

uzak tepelerden atlılar geçiyor bak
ölümün kara yüzünü götürüyorlar
yürüdükçe büyüyor gölgeleri ayın altında
yürüdükçe büyüyorlar

herkes kendi ölüsünü gömüyor şimdi...

Dize dergisi, Nisan 2002

HAYATİ BAKİ (1949)

Sorular, 1

nerde başlıyor bitiyor güneş?:
ışığı kararttılar, yandı gözlerim.
şiir kimden yana ne yapar şair?:
başlangıçta söz varMIŞ, ben dilsizim.
insan kaç kişidir?: özellikle sen,
yalnızlıksın en çok, bilincin hayvanı.
ya özgürlük?: yürüyoruz başımız dimdik,
bok içindeyiz: viva, dario fo!
peki, demokrasi?: nerede? hiçbir yerde.
ne kadar bireyiz?: burada kimse yok.
herkes iktidar, toplum konservatif.
aslında, değmez söylemeye yazmaya:
her şey katran ve naylon ve kezzap
teneke kutular betondan evler lağımlar
hayat, hayatlarımız: güneşi vurdular
köreldi ışık, kutsandı taş. hançerle yaralı
ömrümüz, plazma halinde çürüyor ölüm.

nietzsche okusan ne yazar? ne yazar karl marx
bilmek? thomas bernhard okudun
da ne oldu? dinledin de van beetlıoven?
sonra, stein?: "gül, gül değil
artık": kir, mülevves değer: su akıyor
zaman akıyor akıyor yıldızlar.
acıdır, tek gerçek olan, korkuya karşı
ışık, yontuyor tiran duyguları.
bahçe sulamıyor kimse: peki, nedir insan?:
bir cellat, kurban mı yoksa?
her yerde kuşlar öldürülüyor.

ey aklım, sakın delirme: bana şarkılar söyle. —

Kavram-Karmaşa dergisi, Mayıs-Haziran 2002

Celal Soycan (1948)

Deli Atlar Kışındayız/2

unuttum ineceğim yerde miydi
gittiğim yol hiçbir şehir
barınmıyor adresimde ne adıma
ayrılan mihenk taşı ne gün
bitmeden giden eski kardeşlerim

önce adından ayrılıyor eşya sonra
rengi siliniyor kokusundan biriken
yüzlerin ve defterimde kuruyor akrep
şöyle bir baktığım zakkumlu sular

ırmak boylarında barındığım buharmış

bakışım için yaladığım bir dilim deniz
büyük müydü tuz tadından yük müydüm
ağzımdaki paslı bıçağa basit bir ölüm
istedim hepsi bu şimdi öbür yanağım

göğe yaraşır bir kanat vuruşuyla tutuşup
incecik indim ilençli adımın ilmeğine

güneşi sulayarak yörüngeyi dolaştım
kesilmeye alışmadı başım gümüş tepsiden
ürkmem bundandır yazdığım kötü yazıdan
parmaklarım donarak etime saplanması

dönmeyi unutturan her ize bir çocuk
çizen bayram öncesi hüzünlü çırağın
sabrı saklandı mührün gizli yüzüne
unuttum gelecek miydim buralar hangi
ömre kerterizdi hangi ikindiye su

dönüp dönüp aynı sabaha uyanırım şimdi
İstanbul çınarının kurumuş gölgesinde

Dize dergisi, Ocak 2002

Ahmet Ada (1947)

Terleye Terleye

durduğum yerde terliyorum mersin sıcağında
rüzgâr sıcak esiyor denizden
denizden çıkmış bir atım turuncu mavi
bir at gibi terliyorum
bir şair gibi rengarenk şiirler içindeyim
bir gün gerçekliğin peşinde fırdönüyorum
bir gün senin belalın oluyorum
bir gün bir yüzükten geçiriyorum baharı
bir gün de yüzüğü parmağına
sıcağın içindeyim sıcaktan geçiyorum
havuzların fıskiyeleri serinletmiyor
belki yağmur yağacak birazdan
ıslanacak duvarlara asılı che'nin resmi
portakal ağaçları gelin duvakları
nar incir yasemin samanyolu yıldız
yıkanmış ışıktan geçecek bir gün
bol yağmur bol ışık bol keder
babam öldü tonlarca yükün altındayım
terliyorum yalnız bir at gibi
erken gelen yaz gibi

kalbim keder tütüyor
öyleyim işte bir dağ kederi içinde

E dergisi, Mart 2002

SABAHATTİN YALKIN (1946)

Bir Yudum Sevda

–Tevellüdü namalum bir İstanbul kaçamağı–

1
Yitirmiş mavi boncuklu tefini
Geceyi dövmeleyen uykusuz bir gölge
Düşecek gibiyim İstanbul el-vermese
Şarap tortusu bir şarkıda udsuz
Yolunu arıyor eşkıya soluğu

2
Günden güne büyüyor yırtmaçlı bir sokak
Değirmi umutlar içinde yosma penceresi
Yazdığım şiirler vazosunda susuz duruyor
yalnızlığın ortalıkta yalnız başına
Üşüyor kınsız bir bıçak altında

3
Yüreğine tutunuyor bir yudumluk sevda
yüzümde en kavgacıl yüzü göçmen kadının
Öpülerimiz dökülüyor sağa sola
Boşanmış atlar geçiyor üstümüzden
Git gide uzaklaşıyor kişnemeleri

Dize dergisi, Nisan 2002

MEHMET TANER (1946)

Rüzgardı Dinleyen Beni

Öylece duruyordum ayakta dayanamayan küpeşteye
Kürek kemiklerimin arasında gücünü tüketmiş
Bir mızrakla

Göğüs kafesini delip Çıkamadan temreni.
Rüzgardı dinleyen beni.

Kaşgar, Eylül-Ekim 2002

HÜSEYİN PEKER (1946)

Aşk Şiiri

Refik ve Yılmaz'ın seçkilerine
bir ek sayfa

Senin aşk dediğin neymiş ki, tenekeden
Üstümüze çarpan ılık oda, işlediğimiz küçük suç
Acının yarısı bende, kapımın kulağı çalınır
İstemeden girdim evinize, geceleri gürültü yapmayın
İnme yarışlarını kazandınız diye seslenmeyin kimseye

Aşk dediğin neymiş ki; tahta, metal ve kilden
Yaşımızın ortası, gölgesi koyu, ışıkları parlak
Aç pencereyi bak, kendini gör bellek alanında
Gözlerin parlasın, kimse duymasın, adın dört köşe
Bir girişimci tüccar, sevgilisinin evinde

Yıldızlar, akıntılar filan aşk dediğin
Kimse tırmanmaz istemediği dağa, yakalamaz kar kuşlarını
Ben bu saçı tuttum bir kez, kıvırcık ve ikiye katlı
Omuzuna yapıştım bu işin, metin saklamak gibi boş ekranlara
Öptüm askısından su şehirlerinin
Ben durgun sözcüklerde gece süvarisi
Sevmiş saydım kalıtım şifresini, çözdüm etek içlerini
Gömdüm başımı bulutsuz gökyüzüne
Bıyıklarım dikeldi güç isteğinden
Aşk için için geliyor sizin evinizden
İpekli yorgan örttüm üstüme, ölüme benzeyim diye
Çarşafım çıtırtıdan, battaniyem yangından
Sarılmadan uyumak yok bundan böyle
Son günüm avuç içlerine, sendeki dirsek diplerine
Benzesin döşeğimiz denize dökülen martı tüylerine

Dize dergisi, Mart 2002

Ahmet Özer (1946)

Sizden Sonra

önümüzde sonsuzluğu toprağın
taşları ve dikenleri ve gökyüzünü iterek
girdiğimiz düşünceden bir gölge kalıyor geride
simsiyah saçlarını rüzgâra vermiş uzun koşucu
tetiği düşmeye hazır bir yüreği dayıyor
kısacık ömrüne dolan güz güneşine
yağmur yağıyor bütün zamanlarına dünyanın

bir taş kemerin altından geçiyor koşarak
kemer bir gökkuşağıdır / yedi rengin kilimini taşıyan
otlar rüzgârın ellerindeki beşikte
toprak güneşe teslim olmuş
günler bir kurşun gibi fırlıyor yatağından

ölüm ve yaşam kıskacında
sevgi ve korkusuzluk damlıyor genç adamın yüzünden
uzaktan turaçlar geçiyor / çoban ateşleri yansıyor ufkun alnına
suyun sesi kanıyor ağıtları anlatan mektuplarda
uykuyu unutmuş iki göz dalıyor şafağa
ölümün kıyısında bir çığlık: gençliğimiz kalıyor afişte.

Varlık dergisi, Şubat 2002

Nihat Behram (1946)

Sayıklar Gibi Bir Şiiri

Süzülüp dağların durusundan
kıvrım kıvrım akıp giden derecik
ay altında ışıldayan köpüklerin
neyi iniler;
dalda filiz yarası mı tutuşan rüzgârla sularında
yürecikten yürecikten yuvasını gönülsemiş birisi mi uğuldar?

Ay tepede yusyuvarlak, ah, dolunay bu dolunay...

Kapılmış alazın büyüsüne
çevresinde ateşin

kendi küllerine doğru uçuşan kelebekler gibi
sevda sanıp ayazını soluduğum şu ömür
tansız duvaksız işte
tülsüz tüneksiz şimdi...

Üstelik, ne gece, suların yıldızlardan
yanık yanık
öpüşerek sağdığı
köpükler kadar hafif,
ne de düşler
tende hazan vaktini
yanıksız meleşir artık...

Ay tepede yusyuvarlak, ah, dolunay bu dolunay,
uyku tutmaz bir gece,
sayıklar gibi bir şiiri inceden ince
zehirden zehir,
hasretin koyusunda
dertlerin irisinde
dağların arasında
kın tanımaz huylarıyla öfkenin, bilenip
inadına
yaban mı yaban
bir başına
avaz avaz
döner de dönerim vay;
soludukça, beni böyle çaresiz
kıskıvrak nabzı kılan
sızıların ruhumdaki izini
ah
yanar da yanarım...

Ay altında tüte tüte
dağı denize katan
uzakları tutan derecik
beni de al koynuna;
üzgün yüzün pusuyla, tutsak saka sesiyle,
kozaların oyası, kurbanların süsüyle;
göçmen kuşun yarası, körpe sürgün kurusu,
ayrılığın sürüsü, ağıtların yasıyla
beni de al koynuna;
asmaların, yoncaların hızını
göğün dudaklarından
yağmurun tadıyla doymaksızın
emerken toprak,
gelinlerin nazıyla, kavuşmanın teziyle
beni de al koynuna, uyup gidelim;
dorukların buzunda rüzgârın ıslığını
duyup gidelim!

E dergisi, Nisan 2002

Baha Önem (1945)

Gece Tanıklığı

Gece uzun,
gece her an yeni birine kavuşmak gibi
Ey kentlerin ulu meydanları
uzayan bulvarları, hüzünlü gömütlükler
şimdi kelimeler tek yurdum benim.
Geceleri ay ışıklarıyla bölüşürüm şiirlerimi

büyür içimdeki çocuk, keskinleşir dil
yürürüm denizlere, içimin ağısını bırakarak sulara
böylece yalnızım, yüreğim bahar göğü, yüzüm çekimsiz fiil.

Balkonlarda yaseminler, sardunyalar
eğilip kokluyorum, içimde tarifsiz bir arınma
ve her sabah bir bulutla çıkıyorum sokaklara
en yalın arkadaş çünkü, içimdeki nehrin dışa vuran buğusu
yürüyorum arınmış sularının elinden tutarak
hiçbir günaha taşımıyor yüzümün alnacını.
Diyor; istersen sana da verebilirim
gökyüzünün bana hırka olan şu derin mavisini

Gece uzun,
gece, her an yeni güneşlerin doğum sancısı gibi,
Karanlık, sonsuz nehirlerce akarken gündüze
sevgilim, yatağımdaki sıcaklığı bırakıp
işine koşturuyor, vardiyasına ayrılığın...
Ben oturup dostlarıma mektuplar yazıyorum
bütün sözcüklerin pasını siliyor mürekkep!

Gece, ah derin yalnızlığım! Örtünüyor gizemi
ve bana adını veriyor bu hüzün tiryakiliği
katıyor lezzetini tüm çıplaklığıma
Ölümüm de gece olsun; derindir gece ölümü
nasılsa biten her ömür, tuzak sorular gibi kalır
düşer gölgesi kentlerin erinçsiz kollarına
sonsuzluğun kara tahtasına resimleri çizilen.

güz ve gece en büyük aşkım benim!

Soluğunu bana bırak ey küskün şehir
taslak bir intihardır yüzüme vuran şavkın
bıktım, kırılan bir çizginin izini sürmekten
yüreğimi kuşatan her sevgi
yeni bir infilak şimdi.

Edebiyat ve Eleştiri dergisi, Ocak-Şubat 2002

ARİF MADANOĞLU (1944)

Yürüyüş Şarkıları/2

söz, sözünde durdu; anlama yürüdü
anlam çeliğe, çelik maviçekime yürüdü
örekedir zaman; eğirir ömrün ipeğini

dilimin atlasında ünlem çekirdeği
öznesine vurgun sözdizimiyim ben
imge sözünde durdu; şiire yürüdü

gerçek, yalana kırgın; duramıyor yerinde
aldı başını dağlara dağlara yürüdü
göz gördüğüne inanır; ateş çemberinde

etikle tetik çarpıştı; zamanlama yürüdü
küf baltaya, balta atardamara yürüdü
her yerde sus işareti; sinsi bir güz yürüdü

adı konmamış salgın; hayat kazara yürüdü
kaçtır gelincik dağları sarmal duman

avcı ceylana, ceylan can derdine yürüdü

sıfırdan bire geçilir, senden geçilmez
yurdumsun! bana sevgili, ilkelerime ana ol
yüreğim sende kaldı, sevdam yeryüzüne yürüdü

ipek söz kimi kurtarmıştır, adılından başka
yurdumsun! düşlemlerim yokuşlarında yürüdü
bir hayat öpücüğünü bile esirgedin benden

Dize dergisi, Ocak 2002

Refik Durbaş (1944)

Taş olur, beklerim

Sabah, bembeyaz sessizliğin terkisinde
Kars'tan Çıldır'a doğru yol alıyor

Ömrüm, ki önü açık bir heyelan
ve yolların kapalı bütün kapıları...
Sivritepe'nin Kars'a dönük yüzü
rüzgârını söndürmüş bir buz dağı
misali duruyor yol ile yolculuğun arasında

Sivritepe'yi aşar aşmaz
rüzgârın bembeyaz elini tutuyorum
Havada kar ve beyazlığın kokusu...

Çıldır gölünde sazların serinliğine
bir keklik sürüsünün gölgesi düşmüş...

Cara deresinin kırağına sığınmış mezarlıkta
göğsüne "ay-yıldız"ın şanını nakşetmiş taşlar

Bedeni topraktan çıkıp da
taş halinde mezarının başında bekliyor sanki
kar kapansa evine, anlatacak bütün hikayesini
kaç yaşında, adı ne, nereden gelmiş
bir kılıç darbesiyle mi bulmuş cennetini
bir kurşunun adı kayıplarda kanadıyla mı
ecel, hangi zaman ve zeminde okumuş künyesini?

Bir telgraf direğine dayıyorum başımı

Ömrüm, ki önü açık bir heyelan
ve yolların kapalı bütün kapıları...

Ömrüm, bir mezar taşı Çıldır'da
Çıldır'ın gölünde bir keklik sürüsü:
Gölgesinde ecelin heyelanı
ve heyecanı hayatımın...

Karın ve beyazlığın
kokusunda
taş olup
bekliyorum
ecelimi
bir de
hayatımı...

Adam Sanat dergisi, Ocak 2002

SENNUR SEZER (1943)

Akşam Haberleri
Kahvaltı

Sabah ağrılarla gelir. Gül yüzlü şafak uyanmaz kolayına.

Köşede bir reklam ışığı: Drink Coca Cola...

Sabah ağrılarla gelir. Yeni yabancılar yasası onaylandı.

Kağıtlarınız tamam mı... Karar ver işçilik mi, sığınma mı?

Gemileri yakmak, örtmek kilitlemek mi kapıları...

Geçen hafta batan mülteci gemisindeydi amcaoğlu...

Yas tutacak kimse kaldı mı?

Ah gül olan dikenleri sılanın...

Ah yokluğun sızıları...

Sabah ağrılarla gelir. Soğuk. Çayın kokusu yok.

Yok ekmeğin kokusu. Kokmuyor bunca çiçek.

Geçecek bu yadırgama elbet...
Gökyüzü bize de selam verecek.

Karar ver konuşmak mı kahvaltı mı?

Evrensel Kültür dergisi, Mart 2002

SÜREYYA BERFE, (1943)

Düzyoldan Kestirmeler

28.
Mağara rengi bir ıslaklık
geceleri kalkıp yazmam.
Bir an önce gitmek istiyorum. Bilmem.
Hiçbir şey deme, sorma
sessizlik olsun ortalık.

29.
Bir yıl daha bitiyormuş
yeni bir yıla girecekmişiz
Nerede girecekmişiz.
Bizim için ne yapabilirim
canım sevgilim?

30.
Lemnos'tan getirilmiş
tahtaboşu bugün de duran kadının
ısrarla aradığı
ısırgan tohumu gibi kaynar
eski bir çaydanlıkta ayrılık.

Gösteri dergisi, Haziran 2002

Ataol Behramoğlu (1942)

Yitip Giden Aşka Gazel

Hep o yaz güneşi, gözlerimi körleştiren
Bir aşkın imgesine dönüşüyor, yitip giden

Çocukluğumu anıştıran bir kaybolmuşluk duygusu
Issız akşam üstleri içimdeki gurbetten

Yabancı bir kentte yolunu yitirmiş bir yolcu
Bilinmez nereden gelip nereye giden

Bir yankı, sesine dönmeyecek bir daha
Kimsesiz boşlukta kendini yineleyen

Hep o yaz güneşi, o avuntusuz güneş
Bir aşkın imgesine dönüşüyor, yitip giden

Güzel Yazılar, Ocak-Şubat 2002

Hüseyin Atabaş (1942)

İnce Bir Kederle

Gönlü kamçılanmış dingin bir yazdı,
ayrılıklar kapı araladı yeni yolculuklara;
o yorgun güzün peşine düştüm de geldim:
-H o ş b u l d u k, canım efendim.

Yağmur beklentisi içinde bir gündü,
hüzündü, günlerce özlem burcuma yağdı.
Limon küfüne çalan bir bayram öncesiydi
tören provaları gelecek bahara kaldı.

Cemreler gibi düşerdin canevime,
ben senin yüzüne dalıp dalıp giderdim;
okşardım seni gönlümde demlenen sözle,
sevda imi kullanırdım ünlem yerine!.

Zamana direndi de yaşama hevesim
soğumadı gönül sarayımın külleri seninle.
Daralan dünyam, uzayan ömrüm oldun,
atımın sağrısında nedensiz bir seğirme!

Gündüz ile gecenin buluştuğu kıyıda
unuttum mutlu denizlerini çocukluğun.
Aşk topladı bütün yaz ağustosböcekleri;
esridim sen meclisime gelmediğin gün.

Girilen her sokakta kendime çıktım,
sonra işte bu ince kederle kapına geldim:
yeni övgüler diziyorum eski sevdalara;
gülüşünle ısıt beni n'olur, üşüdüm!.

Gösteri dergisi, Temmuz 2002

M. Mazhar Alphan (1941)

Sana Dokunduğum Anlar

Kedi bıyıklı çalılara takılır
Ayın bozkırlarında epriyen zaman
Kanar yanık yanık yalnızlığım.

Duygularımla oynaşır dalgalar
Yakamozların patladığı sularda
Kaç koy geçerim kaç koyak

İnadına başımda dolanır bela
Özgürlüğe dokunduğum anlar
Boncuk boncuk terler ellerim.

Kedi bıyıklı çalılara takılır
Ayın o yabanıl istasyonlarında
Sabahlara balkıyan yolculuklar.

Dize dergisi, Şubat 2002

Fikret Demirağ (1940)

yırtıktan "sızan"a şarkı

Sahici kokular terkediyor bizi (aslında hangimiz
hangimizi?) Siber-kültür düşleri, taklit gerçekler
alıyor yerlerini! Sappho'nun iki-ten şarkıları,
gövdelerin dokunuş sıcaklığı ve Hayat'ın kokusu

kaybolurken, sanal algılar ve resimler, çöp yığınları gibi
örtüyor ruh-gövdeyi! Seni artık yeterince derinden
sevemiyorsam (ruh-gövdem çırılçıplak!), sen bende
sanal bir 'şey'e dokunuyorsan, suç ya hiçbirimizin;
ya hepimizin! 'gelişmeler' aştı bizi! Yağmur bile
-çoğu zaman- bir cam bir yüzeyden süzülür gibi
akıyorsa tenimizden, ya 'aklın' bir bildiği var,
ya da artık önlenemez bir 'akıntı'da sürükleniyor o da!
(onu bağışlayalım ya da bağışlamayalım, ne değişecek?
Neyi, kimden, nasıl, niçin, ne umarak şikayet?)
Hepimizi saran 'zar'ın yırtılmış bir yerinden
sızıp durur, bize 'kendimizi hatırlatır 'aslımız' bazen!
İşte, o 'yırtık' yer-dileyelim- hep yırtık kalsın!
Hep o 'şey' sızsın, ki hepten 'sanal birer imge'
olup kalmayalım birbirimize...

Edebiyat ve Eleştiri dergisi, Mart-Nisan 2002

Ahmet Uysal (1938)

İkiçeşmelik Gecesi

izmir'den gece geçenin
kemeraltı olur meskeni

orada, kordon boyuna yakın
bir meyhane var ki kalpaklıdır

ata'nın büyük söylevini
dinletirler adama

gece yarısı, şairler, şarap gücüyle
mübalağa 'sallarlar mendireği'

yeşildere'de yürümeye gör 'be
aganin' tütün basarsın yarene

şair, ikiçeşmelik'de fazla
kalma demedim mi sana

sonra yanlış ulaşır ölüm haberleri
çokça ağlatırlar hüseyinim'i

gelirsen de agora'ya gizli gel,
gizli kalsın bizi barındıran o ev

Agora dergisi, Ocak-Şubat 2002

Ülkü Tamer (1937)

Seni Seviyorum

Seni seviyorum
Benim için dünyanın en güzel sözü bu
Yalın, aydınlık sözü
Sana her söylediğimde de hep taze kalacak böyle
Yalın, aydınlık olacak
Seni seviyorum

Kartalın dağa tutkusu var ya
Dağın dereye duyduğu sevecenlik

Derenin yatağına uyumu
Yatağın kıyıya usulca sokuluşu
Kıyının kelebeğe öpücük yollaması
Kelebeğin çiçeğe gösterdiği özen
Çiçeğin güneşe onurlu dikilişi
Güneşin yeryüzüne kanat germesi
Topla bunların hepsini
Bu duyguların hepsini topla
Koy yüreğine ve oku
İki kelime belirecek şıkır şıkır
Seni seviyorum

Seni seviyorum
Karanlıklardan geçirdim seni
Seni seviyorum
Ay tutulmasını yaşattım sana
Seni seviyorum
Kasırgaya yakalandık okyanusta
Seni seviyorum
Kayalar çıktı önümüze
Seni seviyorum
Acemi bir denizciydim, usta gemici oldum
Haydi! Sabaha artık ! Tan yerine!
Tam yol! Yüreklerimizin yeliyle!

Seni seviyorum
Benim için dünyanın en taze sözü bu

Alnımda dolaşan bir kumru kadar yalın

Seni seviyorum

Dize dergisi, Temmuz 2002

GÜNGÖR TEKÇE (1937)

Gece

Hangi yana koştursa
Bir güneş kırıntısı
Pelerinini serse
Tümden çıplak kalacak
Üstelik de yorgun aç
Geceye iki yumurta kırdım

Edebiyat ve Eleştiri dergisi, Ocak-Şubat 2002

ÖZDEMİR İNCE (1936)

Dalgıç

I
Kendime bir ölü sıfat kazısam eşik taşına
kendime ölümsüz bir fiil oysam paslı suya
kendimle kor ateşe bensiz bir cümle yazsam,

kendime kendimle vahiysiz bir kitap olsam.

Sahi, çok kendimi az kendimle bir toplasam
ah, kısa kendimi uzun kendimden bir çıkartsam
hele, ağır kendimi hafif kendimle bir çarpsam,

Ben, ters-yüz edilmiş o yaşlı hücre, acemi dalgıç.

II
Konuşmayı bilseydik dağları öderdik
dolmazdı kum ağzımıza samyeli
ağım germezdi örümcek kalbimize,

dilsiz rüzgârdan konuşmayı öğrenseydik.

Konuşmayı bilseydik kendimizin dilini
efendisi olurduk güneşin hallerinin
açılırdı önümüzde hayalet kapılar,

kazanırdık sabahları şafağın geldiği yeri.

III
Geçen yıl yağmış bir yağmura rastladım,
azıksız ve yoldaşsız, dönüş yolunda,
sevdiğim hicret mevsimlerini sordu bana.

Hep garip gelmiştir bana mevsimlerin adları,
neler öğrendiğim pergel ve cetvellerden,
neye benzer, suretine benzer mi bir beden?

Kuşkusuz bir şeyler öğrendim neyin sesinden:

Bu yüzden kimse gücenmesin ölümsüzlüğüme
kimse kıskanmasın son ölümsüzlük halimi
kimse yanlış anlamasın bu ölümsüz kisvemi:

Kimseye karşı değil geçici yazgım, bu böyle.

IV
Sana bir şey söyleceğim, aramızda
kalsın, bir yabancıya söyleme sakın:
Olamadım ne dünün ne de yarının sahibi.

Rüya görmüyorum sanırım,
-sanmak da ne, eminim bundan -
bir rai hükümdar değilim yani
olsa olsa yoksul bir serap naibi.

İş budur, ben artık bebek değilim anne
-imamın ortanca kızı kızdırma beni -
bileyim artık ne yakışır ne yakışmaz bana.

Gerçekti, ne seraptı ne de bir rüyada oldu:
Bana dokunduğun zaman mısır yaprağı,
hep kumru sesleri duyardım çocukluğumda.

Adam Sanat dergisi, Nisan 2002

Ruşen Hakkı (1936)

Balkonda Akşam Üstü

Bir eski kilim
yayılı elma ağacının altında
ve bir kitap...
Hızlı bir okur gibi çeviriyor
yapraklarını kitabın
ağaçtan hırsızlama inen
bir şirin rüzgâr!

Belki böyle hızlı çevirmezdi
güz vurgunu kitabı
okuyup yazması olsaydı rüzgârın,
arada bir gökyüzüne bakar
düş süzer bulutlardan
ve meyvenin âsi çocuğu
elma kurdunu severdi
belki hüzünlenip şiir de yazardı
ayrı düşmüşse sevdiğinden...

Yıllanmış bir aşkı güzelliyor
akşam serinliğinde, balkonda
sırtıma usulca bırakılan hırka!

Adam Sanat dergisi, Şubat 2002

KEMAL ÖZER (1935)

Adım METİN Olsun

Hadi hep birlikte yazalım bu şiiri
adım **metin** olsun bu kez benim de
hadi benim sesimle ama senin hüznünden
hadi benim acımdan ama senin sesinle
birlikte söz edilsin bu şiirde.

Birlikte yazalım hadi ölüme karşı
konuşalım bir yürekten hadi bir ağızla
kimse ayırt etmesin kimin söylediğini
nereye kadar, benim neden sonrası senin
kıvrıla kıvrıla yanan bir kağıtta

Değdirir değdirmez kanatlarını yüzüme
senin kaşlarında yuva kurmuş sorular
hadi gel bir yangın öksüzlüğünün ardından
kalan külü bile tanımayan çocuklara
nasıl anlatırız konuşalım susmak yerine

Nasıl direniriz elimize bir gül almadan
bir sözün içinden geçen kıvılcımları
nasıl taşırızı konuşalım herkes sussa bile
bir külden nasıl dirilirizi bir şiirle
ne kadarını kimin söylediği belli olmadan

Her dizeyle biraz daha ilerlesin bu çerçeve
her sözcük bütünlesin içine konan resmi
hadi benim yüzümle ama senin kanatılmış yazgın
hadi benim bitimsiz özlemim ama senin yüzünle
birlikte dile gelsin bu resimde

Dize dergisi, Aralık 2002

Ahmet Oktay (1935)

Gökdelen

Buradayım. gökdelenin kapısında.
yine de tutuşmuş bir çöl gecesi
içimde. Sarsılıyorum feryatlar
ve patlamalarla. Sarılmak istiyor
boynuma bir kız çocuğu. Biri buz
bassa alnıma, uyansam karabasansı
gün düşünden. Dedektörle kontrol ?

ediyor görevli. Kendimi suçlu hissettiğim
anda, ötüyor cep telefonum.

Herkesin telefonu ötüyor zaten.
çarşaflının ve pantolonlunun, dazlağın
ve berelinin. Teknoloji bağımlısı
düşmanlar olarak bakıyoruz
birbirimize. Ürküyorum birden
turnikeyi geçmiş sıkmabaşlının zifiri
gözlerinden. Akıp gidiyor orada
tekinsiz gecenin arzuları. Hatlar
karışsa diyorum, dua edercesine:
karışsa ve aksa usulca içine sözlerim:
"beyaz ve alevli etini gördüm,
sezinliyor yaşlanan beden
bin bir biçimli kösnüyü. Ölümün
bir uzak, bir yakın gölgesini".

Bitişik zamanlar! Girdiğim her izbe
bir giz açıklıyor. Anlaşılmaz paragraflar
şerhe tabi: her parazit, her görüntü
yeni bir tefsir. Orta sondaydım, okul çıkışı
geçerdim Cebeci koruluğundan. O gölgeli yolu
T. E. D. aldı sonradan. Eşref Üren
kurardı şövalesini yaz kış. Sigarasını yakmış
ve şöyle demişti ilk fırçayı vurmadan: "Savaş
belasıdır dünyanın. Ama biz dinginliği görürüz;
doğada" Kar kesilmişti farkına varmadan.

Gökdelenin kapısındayım. yeni haberler
bekliyorum. Uçup gitmiş ıslak

yaprakların kokusu
uçup gitmiş çoktan.

Edebiyat ve Eleştiri dergisi, Ocak-Şubat 2002

AHMET NECDET (1933)

Mendirek

Senin düşünü ilk kez bir mendirekte kurdum
Adımı yazdım hemen adının yanı sıra
Önce kuşlara sordum ardından balıklara
Yorgun bir tekne gibi gece koynuna girdim

Mendirek bir rüzgârın denize düşen izi
Önünde dalgaların can çekiştiği duvar
Arkasındaysa aşkın kanayan yarası var
Ey şiir! Soluğunla gönendir gecemizi!

Sonsuz'un son'u geldi artık bir son E'yim ben
Ucu hiçliğe çıkan o zâlim çıkmaz sokak
Gibi bir karanlığı kazıyıp belleğimden

Bir yürek çiziyorum adının yanına bak
Ayışığı sızıyor kapıdan pencereden
İzin ver de öpeyim öpülmedik yerinden

Eski dergisi, Nisan 2002

Gülten Akın (1933)

Mavi Kuş 4

herşeyi okudu, öyle sanıyordu
oysa daha vardı
neydi, bilinmez ki
yanlış kapıdan girdiğinde
dönme düşlerinden başka
ne kalır geriye
orman arkadaydı deniz önümüzde
tel dikenler çalılar kum
gökyüzü her yerde

yorgunlardık, ormana denize gitmedi kimse
uçtuk aydınlıkta değişen bulutla
gece binitimiz yıldızlardı

herkesin dilinde yolculuk sözleri
kırk yol vardı da birine hiç gidilemiyordu
yorgunlardık, o gidilmeyene aklımızdan gidiyorduk

bir masala girilip çıkılmış gibi ansızın
bütün işaretler silinmiş, yoksanmış
sırlar ülkesinde şah bir sırdı
o düşleri bir kez de biz yorduk yorduk
bizi tutsak ederlerdi biliyorduk

bizi tutsak ettilerdi, bu değil
sonraki yordu
gündelik şeylerin sırtında duruyorduk

küçümsediğimiz hayatla cezalandık
sıradan, olağan

sürgün ettikse de kendimizi
yanardağlarımız küllenmedi
her gece uçmadan caymadık
arayıp durduk
Mavi Kuş hangi yıldızda
Mavi Kuş nerde?

Kitap-lık dergisi, Ocak-Şubat 2002

Saİt Maden (1932)

Ozanın Kente İnişi

Gün uzanır dişlenmiş narıyla taşta
yanarken al basan karnı güneşte, taşta.

Gölün göğsünde kabarır bir süt denizi.
alev dilleriyle yalar gök bu denizi

Kolu bacağı hep sıyrık, çizik içinde
orman yanar bir kızıl çulun içinde.

Ensesini aç ağızlar yapışır ve su
ürperir korkudan. Kaçar su

çarpa çarpa taşlara güvercinini,
incecikten kanayan güvercinini.

İner gece dev kanatlar, eşkin atlarla,
yerin gergin ipeğini yırtan atlarla.

Ağır çekiçleri çınlar bütün örslerde
gömgök demirini dövdükçe taştan örslerde.
İner ozan dağdan aşağı,
göktaşından tapşağıyla dağdan aşağı

ve ilerler kentin üstüne,
kentin yüksek telörgüsü üstüne.

Yürür yanı sıra pars adımlı Söz,
çakmaktaşı gibi çıplak Söz.

Üç Nokta dergisi, Ocak-Şubat 2002

Ece Ayhan, (1931-13. 07. 2002)

Uzak Hala

Kalkıp pencereyi açıyorsun operet
denizlere çıkan uzak hala
arsenik şişesine eylül doluyor
tramvay paraları atlı kırmızı

Leblebici Horhor'a alkış tutan
Dikran Çuhacıyan'a çiçek atan
sen uzak hala Neyyire Hanım yoksa
Cumhuriyet'te de uyuyamıyor musun?

Pazar Postası, 11 Mayıs 1958

SEYFETTIN BAŞÇILLAR, (1930-25.05.2002)

Güvercinim Toz Pembe

Güvercinim toz pembe
Sen gerçek değil misin?
Dem çeken çeşmelerde
Beyaz urbanı giyin.

Şapkalara gün vurmuş
En uzak atına bin
Darağacı olurmuş
Gülden ağaçlar ilkin

Ölümle düş arası
Gökler,su ve bütün din
Aşk,o hayvan yarası
Nerelerden getirdin?

"Altın Çağın Ölümü" (1961) adlı yapıtından.

MEHMET BAŞARAN (1926)

Aşktır Yaşamın Başkenti

Nazlı bir kuştur canları
Dokunabilirsin sıcacık tüylerine
Başaklarda türkülerde
Gökkırına çalar dilleri ama
Daralınca toprakları gölleri
Gömülünce alınlarına dikenli teller

Çökmüş başlarına alanlan akşamları
Kalkıp başkente yürümüşler

Başkent sokakları toz ile duman
Bir ince oyun boyalı konaklarda
Nöbete girmiş panzerler
Biber mi kaçmış gözlerine anaların
Geceye boyanmış güller
Dökülüp saçılan emeğin kanı
Düşünüp kalmış gelenler

Eken biz biçen biz yiyen bunlar
"Soframıza kuşsütü" diyen bunlar
Domuza dövize yaslanıp burda
Kanlı gömlek giyen bunlar
Kimden ne bekliyoruz be

Yeni kuşlar konmuş dallarına
Ayakları suya ermiş
Aşktır yaşamın başkenti
Birleşeceğiz
Karanlığı yıkacak ellerimiz
Dünya kuş ve insan cenneti
Kendi göbeğimizi kendimiz keseceğiz

Başka yol yok diyorlar

Söylem dergisi, Mart 2002

İLHAN BERK (1918)

Sabahın Bir Yeri Düşmüştü Kaldırdık

1.
sözün vakti yoktur.

2.
Biz yalnızdık,üç adım geriden gidiyorduk.Ve suydu her şey.

3.
Develer,ki huysuzdu,atlar, ki kişnerdi.

4.
Sabahın bir yeri düşmüştü kaldırdık.

Beyaz Manto, sayı 12, 2002

MÜŞTAK ERENUS (1915-05.11.2002)

Karınca

Bir dağ üstünde karınca
Durur düşünür
İnsanlardan kurtardığı aklını
Bir dağ başında yitirir.
Gökler yine mavidir
Geceleri yıldızlar doluşur Üşür aklı karıncanın
Düşünür.
Bir dağ üstünde karınca
Durmuş bize karşı Büyür.

"*Ölmeye Vakit Yok*" (1976) adlı kitabından.

Melih Cevdet Anday (1915-28.11.2002)

Çürük

Akasya ağaçları akasya kokuyor
Bahçelerde güller gübreler kokuyor
geçen otomobil benzin kokuyor
Otomobilin içindeki kadın lavanta kokuyor
Kadının lavantası dehşet kokuyor
Bu lavanta kokusunu koklayan adam ne kokuyor
Rakı kokuyor
Kızlar oğlanlar ter kokuyor
hastaların kapanmamış yaraları kokuyor
Sağlamların açılacak yaraları kokuyor
İnsanların elleri gözleri kalpleri kokuyor
Yazdıkları okudukları kokuyor
Çürüdükçe kokuyor
Kitaplar gazeteler dergiler ilanlar afişler mektuplar kokuyor
Dostluklar aşklar arkadaşlıklar kokuyor
Havalandırılmamış odalar kokuyor
Havalandırılmış odalar kokuyor
Sofalar kokuyor evler kokuyor apartmanlar kokuyor
Mahalleler şehirler memleketler kıtalar kokuyor
Çürüdükçe kokuyor
Kokuyor dostlar bu ölü kokuyor
Duymuyor musunuz kokuyor
Kokuyor kokuyor kokuyor kokuyor

Yaprak dergisi, 01 Şubat 1950

FAZIL HÜSNÜ DAĞLARCA (1914)

İçimdeki Şiir Hayvanı-1

GÖLGELER

Gecelerim
Yol lambalarıdır yanıktır
Kentin bütün sokaklarında
Birer yorum şimdi
Gölgeleri geçmişin
Gölgeleri geleceğin
İşte
Seksen yıldan beri
Aradım insanı ben
En sevgili hayvanım
Seksen sekiz yıldan beri
Buldun bulmaktasın bulacaksın
Karşı hayvanı sen

Hece dergisi, Nisan 2002

İÇİNDEKİLER

ERTAN YILMAZ, 1986
Kanara (*Kül*, Ağustos 2002)
GONCA ÖZMEN, 1982
Bulantı (*Dize*, Mart 2002)
ZEYNEP KÖYLÜ, 1978
Ay'daki Rüya (*E* dergisi, Kasım 2002)
ONUR CAYMAZ, 1977
Çoktan Bir Aşk Şiiri (*Şiirli Çıkın Şiir Seçkisi*, Mayıs 2002)
KADİR AYDEMİR, 1977
Görme Denemeleri (*Budala*, Ocak-Şubat 2002)
UĞUR AKTAŞ, 1976
çinko yahut ağzımda toz (*Defter*, Kış 2002)
NİLAY ÖZER ,1976
Muhacırın Evi (*Varlık*, Mart 2002)
SERAP ERDOĞAN, 1975
Gömleksiz (*Edebiyat ve Eleştiri*,Temmuz-Ağustos 2002)
ZAFER EKİN KARABAY, (1975–09 09 2002)
Üzüntü (*Kül*, Temmuz 2002)
BİLAL KOLBÜKEN, 1975
Örümcek (*Kül*, Temmuz 2002)

SİNAN ORUÇOĞLU, 1974
Hayat Bilgisi (*Biz*, Haz.-Tem.-Ağu. 2002)
EMEL GÜZ, 1974
Östrojen (*Varlık* ,Mart 2002)
DERYA ÖNDER, 1973
Eleni Karaindrou İçin Tek Seferlik Ölüm Müziği (*Kül*, Ocak 2002)
ALPER ÇEKER, 1972
Kıyam (*Kitap-lık*, Eylül-Ekim 2002)
ÖZLEM TEZCAN DERTSİZ, 1972
Yanılma Payı (*Akatalpa*, Nisan 2002)
C. HAKKI ZARİÇ, 1972
Sıfırın Güneyi (*Öteki-siz*, Mart-Nisan 2002)
SONER DEMİRBAŞ, 1971
Su Büken (*Varlık*, Haziran 2002)
SELAMİ KARABULUT, 1970
Labirent (*Dize*, Mart 2002)
ALTAY ÖMER ERDOĞAN, 1970
Kardan Kına Yakılmaz (*Agora*, Ocak-Şubat 2002)
BAKİ AYHAN T., 1969
Aynadaki Görüntüye Tepki (*Budala*, Ocak-Şubat 2002)
BEJAN MATUR, 1968
Her Kadın Kendi Ağacını Tanır (*E*, Mayıs 2002)
ALİ EMRE, 1968
Cennetler Biriktiren Söz (*Hece*, Şubat 2002)
GÖKÇENUR Ç., 1967
Esmer Plak (*Üç Nokta*, Mart-Nisan 2002)
DENİZ DURUKAN, 1966
Ölümde Hiç Risk Yok (*Budala*, Ocak- Şubat 2002)
KAZIM ŞAHİN, 1966
Furuğ'un Saati, (*Öteki-siz*, sayı 14-15,2002)

TUĞRUL EDİZ, 1965
Susma Anı (*Dize*, Ocak 2002)
HAYDAR ÜNAL, 1965
Güz Çığlığı (*Damar*, Ocak 2002)
M.MAHZUN DOĞAN, 1964
Bin Yılan Balkonunda (*Ağır Ol Bay Düzyazı*, Ocak-Şubat 2002)
ENİS AKIN, 1964
Dünyanın En Çok Satış Yapan Tezgahtarı (*Kavram Karmaşa*, Mayıs-Haziran 2002)
ALİ ASKER BARUT, 1964
Çünkü Artık Mümkün Değil Aşk (*Adam Sanat*, Mart 2002)
NAZMİ AĞIL, 1964
Yap-Boz, (*Kitap-lık*, Eylül-Ekim 2002)
KÜÇÜK İSKENDER, 1964
Ezrailin Meslek Hayatı (*Üç Nokta*, Mart-Nisan 2002)
YÜCEL KAYIRAN, 1964
Nemli yer (*Edebiyat ve Eleştiri*, Ocak-Şubat 2002)
ALTAY ÖKTEM, 1964
Açık Kalp Ameliyatı (*Budala*, Ocak-Şubat 2002)
ENVER TOPALOĞLU,1963
Maça Beyi (*Islık*, Mayıs-Haziran 2002)
BAYRAM BALCI, 1963
Belki Dostlar Anlar (*Şiirli Çıkın*, Mart 2002)
CİHAN OĞUZ, 1963
Sana Dair Düş Ötesi Şeyler (*Üç Nokta*, Ocak-Şubat 2002)
NECMİ ZEKA, 1963
Hikaye ve Şiir (*Kitap-lık*, Mayıs-Haziran 2002)
BİRHAN KESKİN, 1963
Zümrüdüanka, "*Yeryüzü Halleri*" adlı kitabından, YKY 2002
SUNAY AKIN, 1962
'ye Sevgiyle (*Üç Nokta*, Mart Nisan 2002)

AKGÜN AKOVA, 1962
Sevdiğim Kadın Adları Gibi-28, Arzu (*Varlık*, Ocak 2002)
HÜSEYİN ATLANSOY, 1962
I. İlınihaber (*Hece*, Şubat 2002)
BETÜL TARIMAN, 1962
Kapı ve Mesel (*Eski*, Nisan 2002)
ADNAN SATICI , 1962
Büyük Taarruz (*Kum*, Mayıs 2002)
SEYHAN ERÖZÇELİK, 1962
Zeytin Dağı (*E*, Mayıs 2002)
HÜSEYİN ALEMDAR, 1962
İçki Vakti (*Öteki-siz*, Mart-Nisan 2002)
BAHTİYAR KAYMAK, 1962
Derya (*Öteki-siz*, Mart-Nisan 2002)
OKTAY TAFTALI, 1961
Demiri Eriten Yara (*Varlık*, Haziran 2002)
METİN CELÂL, 1961
Becayiş (*Varlık*, Mayıs 2002)
YIMAZ ODABAŞI, 1961
Züleyha, "*Buğulu Atlas*" adlı kitabından,2002
ZEYNEP UZUNBAY, 1961
Abla (*Eğitimde Biz*, Haziran -Temmuz-Ağustos 2002)
TUĞRUL KESKİN, 1960
Hınzır (*Gediz*, Haziran 2002)
AYDIN ŞİMŞEK, 1960
Kış (*Agora*, Ocak-Şubat 2002)
SAFA FERSAL, 1960
Kaç Gün Aç Yattım (*Eski*, Nisan 2002)
ÇİĞDEM SEZER, 1960
Dur,Gitme (*Varlık*, Mart 2002)

MEHMET HAMEŞ 1959
Tiner (*Kum*, Mayıs 2002)
MEHMET ATİLLA, 1959
Labirent Köprü (*Dize*, Mart 2002)
SADIK YAŞAR, 1959
Hacmi Bellidir İnsanın (*Akatalpa*, Şubat 2002)
MUSTAFA KÖZ, 1959
Ne Anladık (*Varlık*, Ocak 2002)
OSMAN HAKAN A., 1959
Tekvin (*Gösteri*, Haziran 2002)
ORHAN ALKAYA,1958
Birler Meclisi xxvı (*Ay Şiir Seçkisi*, Kasım 2002)
ERGÜL ÇETİN, 1958
Kanatları Bağlı Kör Kuşlar ve Gri (*Kavram Karmaşa*, Mayıs-Haziran 2002)
AHMET ERHAN, 1958
Yaşlılık (*Şiirli Çıkın*, Nisan 2002)
ADNAN ÖZER, 1957
Yol Şarkıları III (*Gösteri*, Ocak 2002)
MUZAFFER KALE, 1957
Yalpa (*Agora*, Mart-Nisan 2002)
YUNUS KORAY, 1957
Şiirli Dağa Çıkabilmek (*Akatalpa*, Ocak 2002)
HASAN ÖZTOPRAK, 1957
Ahvâl (*Kırklar Kitabı*'dan, Can Yay. 2002)
YUSUF ALPER, 1956
Urba (*Dize*, Mart 2002)
HÜSEYİN HAYDAR, 1956
Gidin Gidin Söyleyin (*E*, Haziran 2002)
ADNAN AZAR, 1956
Gittiğin (*Varlık*, Şubat 2002)

SALİH BOLAT. 1956
Bölünmüş Sessizlik (*E*, Nisan 2002)
HAYDAR ERGÜLEN, 1956
eski Ankara Şiirleri, Bayan Asyatik (*Kum*, Nisan 2002)
TURGAY FİŞEKÇİ, 1956
Masal Gibi (*Adam Sanat*, Mart 2002)
MAHMUT TEMİZYÜREK, 1956
Taşı Kavrıyor Çocuklar (*Kum*, Mayıs 2002)
İLYAS TUNÇ, 1956
Değer miydi (*Akatkalpa*, Mayıs 2002)
OĞUZHAN AKAY, 1956
Ürk Şiirleri-x (*Adam Sanat*, Ocak 2002)
MEHMET KAZIM, 1955
Raquiem (*Dize*, Mart 2002)
FERGUN ÖZELLİ, 1955
Çimçicek (*Kum*, Ocak 2002)
AHMET GÜNTAN, 1955
Cümle (*Kitap-lık*, Mayıs-Haziran 2002)
RONİ MARGULİES, 1955
Blaupunkt (*Adam Sanat*, Haziran 2002)
SERDAR ÜNVER, 1955
Gökırmak (*Akatalpa*, Mayıs 2002)
VEYSEL ÇOLAK, 1954
Etinizdeki Acı, (*Şarapya*, Ocak-Mart 2002)
HÜSEYİN FERHAD, 1954
Şehnaz Dîvan (*Akatalpa*, Şubat 2002)
HİLMİ HAŞAL, 1954
Kanlı Gül (*Şiirli Çıkan*, Şubat 2002)
ALİ CENGİZKAN, 1954
Aşk Dersleri (*Kum*, Eylül 2002)

HALİM YAZICI, 1954
Ses (*Eski*, Ocak 2002)
HAYRİ K.YETİK, 1954
Turuncuyla Sarı Sevişirken (Agora, Mar-Nisan 2002)
TUĞRUL TANYOL, 1953
Ayçiçeği (Kitap-lık, Ocak-Şubat 2002)
BİLGE TONYUKUK-TARIK GÜNERSEL, 1953
Mengü Taş (*Varlık*, Nisan 2002)
ŞÜKRÜ ERBAŞ, 1953
Kuyu İpi (*Kum*, Şubat 2002)
METİN CENGİZ, 1953
Kuşkulu Bir Ölüm Hakkında Gazetelerden
(*Edebiyat ve Eleştiri*, Mayıs-Haziran 2002)
ADNAN YÜCEL (1953-24.07.2002)
İşte Bu Yüzden (*Evrensel Kültür*, Mart 2002)
AHMET GÜNBAŞ, 1953
Güleç Sonsuz (*Ardıç Kuşu*, Şubat 2002)
ABDÜLKADİR BUDAK, 1952
Mermer Öğütmek (*Kum*, mayıs 2002)
ENİS BATUR, 1952
Adres (*Gösteri*, Ocak 2002)
AYTEN MUTLU, 1952
Amfora (*Taş Ayna* adlı kitabından, Öteki,siz Yay.)
OYA UYSAL, 1952
Gece ve Şehir (*Varlık*, Mart 2002)
MÜSLİM ÇELİK, 1952
Nazım'dan Sonra Yüzyıl Defteri (*Adam Sanat*, Ocak 2002)
İZZET YASAR,1951
Şehir, (*Dil Oyunları* adlı kitabından, Sel Yay., Ekim 2002)
GÜLTEKİN EMRE, 1951
'Çiçeklerden Bir Kadın'a (*Kitap-lık*, Mayıs-Haziran 2002)

TAHİR ABACI, 1951
Pervazda (*Defter*, Kış 2002)
COŞKUN YERLİ, 1950
Bekleyiş (*Kitap-lık*, Mart-Nisan 2002)
TİMUÇİN ÖZYÜREKLİ, 1950
Bir Akşam Üstü, Rakı Sofrası, Kuşlar (*Agora*, Ocak-Şubat 2002)
M.MÜMTAZ TUZCU, 1950
Çiyden (*Edebiyat ve Eleştiri*, Mayıs-Haziran 2002)
NURİ DEMİRCİ, 1950
Kanat (*Dize*, Şubat 2002)
SİNA AKYOL, 1950
Bir Yol Şiiri (*Defter*, Kış 2002)
CAHİT KOYTAK, 1949
Cennetin Tavşan Resimleri-III (*Defter* dergisi, Kış 2002)
AZER YARAN, 1949
Akşam (*Uzak Şiir Seçkisi*, Mayıs 2002)
ARZU K. AYÇİÇEK, 1949
Safir (*Dize*, Nisan 2002)
HAYATİ BAKİ, 1949
Sorular, 1 (*Kavram- Karmaşa*, Mayıs-Haziran 2002)
CELAL SOYCAN, 1948
Deli atlar Kışındayız-2 (*Dize*, Ocak 2002)
AHMET ADA, 1947
Terleye Terleye (*E*, Mart 2002)
SABAHATTİN YALKIN, 1946
Bir Yudum Sevda (*Dize*, Nisan 2002)
MEHMET TANER, 1946
Rüzgardı Dinleyen Beni (*Kaşgar*, Eylül-Ekim 2002)
HÜSEYİN PEKER, 1946
Aşk Şiiri (*Dize*, Mart 2002)
AHMET ÖZER, 1946

Sizden Sonra (*Varlık*, Şubat 2002)
NİHAT BEHRAM, 1946
Sayıklar Gibi Bir Şiiri (*E*, Nisan 2002)
BAHA ÖNEM, 1945
Gece Tanıklığı (*Edebiyat ve Eleştiri*, Ocak-Şubat 2002)
ARİF MADANOĞLU, 1944
Yürüyüş Şarkıları-2 (*Dize*, Ocak 2002)
REFİK DURBAŞ, 1944
Taş Olur,Beklerim (*Adam Sanat*, Ocak 2002)
SENNUR SEZER, 1943
Akşam Haberleri Kahvaltı (*Evrensel Kültür*, Mart 2002)
SÜREYYA BERFE, 1943
Düzyoldan Kestirmeler (*Gösteri*, Haziran 2002)
ATAOL BEHRAMOĞLU, 1942
Yitip Giden Aşka Gazel (*Güzel Yazılar*, Ocak-Şubat 2002)
HÜSEYİN ATABAŞ, 1942
İnce Bir Kederle (*Gösteri*, Temmuz 2002)
M.MAZHAR ALPHAN, 1941
Sana Dokunduğum Anlar (*Dize*, Şubat 2002)
FİKRET DEMİRAĞ, 1940
Yırtıktan "Sızan"a Şarkı (*Edebiyat ve Eleştiri*, Mart-Nisan 2002)
AHMET UYSAL, 1938
İkiçeşmelik Gecesi (*Agora*, Ocak-Şubat 2002)
ÜLKÜ TAMER, 1937
Seni Seviyorum (*Dize*, Temmuz 2002)
GÜNGÖR TEKÇE, 1937
Gece (*Edebiyat ve Eleştiri*, Ocak-Şubat 2002)
ÖZDEMİR İNCE, 1936
Dalgıç (*Adam Sanat*, Nisan 2002)
RUŞEN HAKKI, 1936
Balkonda Akşam Üstü (*Adam Sanat*, Şubat 2002)

KEMAL ÖZER, 1935
Adım METİN Olsun (*Dize*, Aralık 2002)
AHMET OKTAY, 1935
Gökdelen (*Edebiyat ve Eleştiri*, Ocak-Şubat 2002)
AHMET NECDET,1933
Mendirek (*Eski*, Nisan 2002)
GÜLTEN AKIN, 1933
Mavi Kuş 4 (*Kitap-lık*, Ocak-Şubat 2002)
SAİT MADEN, 1932
Ozanın Kente İnişi (*Üç Nokta*, Ocak-Şubat 2002)
ECE AYHAN, (1931-13 07 2002)
Uzak Hala (*Pazar Postası*, 11 Mayıs 1958)
SEYFETTİN BAŞÇILLAR (1930-25.05.2002)
Güvercinim Toz Pembe (*Altın Çağın Ölümü*, 1961)
MEHMET BAŞARAN, 1926
Aşktır Yaşamın Başkenti (*Söylem*, Mart 2002)
İLHAN BERK, 1918
Sabahın Bir Yeri Düşmüştü Kaldırdık (*Beyaz Manto*, sayı 12, 2002)
MÜŞTAK ERANUS (1915-05.11.2002)
Karınca (*Ölmeye Vakit Yok*, 1976)
MELİH CEVDET ANDAY (1915-28 11 2002)
Çürük (*Yaprak*, 01 Şubat 1950)
FAZIL HÜSNÜ DAĞLARCA, 1914
İçimdeki Şiir Hayvanı-1 (*Hece*, Nisan 2002)

ERTAN YILMAZ GONCA ÖZMEN ZEYNEP KÖYLÜ ONUR CAYMAZ KADİR AYDEMİR UĞUR AKTAŞ NİLAY ÖZER SERAP ERDOĞAN ZAFER EKİN KARABAY BİLAL KOLBÜKEN SİNAN ORUÇOĞLU EMEL GÜZ DERYA ÖNDER ALPER ÇEKER ÖZLEM TEZCAN DERTSİZ C. HAKKI ZARİÇ SONER DEMİRBAŞ SELAMİ KARABULUT ALTAY ÖMER ERDOĞAN BAKİ AYHAN T. BEJAN MATUR ALİ EMRE GÖKÇENUR Ç. DENİZ DURUKAN KAZIM ŞAHİN TUĞRUL EDİZ HAYDAR ÜNAL M.MAHZUN DOĞAN ENİS AKIN ALİ ASKER BARUT NAZMİ AĞIL KÜÇÜK İSKENDER YÜCEL KAYIRAN ALTAY ÖKTEM ENVER TOPALOĞLU BAYRAM BALCI CİHAN OĞUZ NECMİ ZEKA BİRHAN KESKİN SUNAY AKIN AKGÜN AKOVA HÜSEYİN ATLANSOY BETÜL TARIMAN ADNAN SATICI SEYHAN ERÖZÇELİK HÜSEYİN ALEMDAR BAHTİYAR KAYMAK OKTAY TAFTALI METİN CELÂL YILMAZ ODABAŞI ZEYNEP UZUNBAY TUĞRUL KESKİN AYDIN ŞİMŞEK SAFA FERSAL ÇİĞDEM SEZER MEHMET HAMEŞ MEHMET ATİLLA SADIK YAŞAR MUSTAFA KÖZ OSMAN HAKAN A. ORHAN ALKAYA ERGÜL ÇETİN AHMET ERHAN ADNAN ÖZER MUZAFFER KALE YUNUS KORAY HASAN ÖZTOPRAK HÜSEYİN HAYDAR YUSUF ALPER ADNAN AZAR SALİH BOLAT HAYDAR ERGÜLEN TURGAY FİŞEKÇİ MAHMUT TEMİZYÜREK İLYAS TUNÇ OĞUZHAN AKAY MEHMET KAZIM FERGUN ÖZELLİ AHMET GÜNTAN RONİ MARGULIES SERDAR ÜNVER VEYSEL ÇOLAK HÜSEYİN FERHAD HİLMİ HAŞAL ALİ CENGİZKAN HALİM YAZICI HAYRİ K. YETİK TUĞRUL TANYOL TARIK GÜNERSEL ŞÜKRÜ [redacted] MEHİN CENGİZ ADNAN YÜCEL AHMET GÜNBAŞ ABDULKADİR BUDAK ENİS BATUR AYTEN MUTLU OYA UYSAL MÜSLİM ÇELİK İZZET YASAR GÜLTEKİN EMRE TAHİR ABACI COŞKUN YERLİ TİMUÇİN ÖZYÜREKLİ M. MÜMTAZ TEZCU NURİ DEMİRCİ SİNA AKYOL CAHİT KOYTAK AZER YA[redacted] [redacted]ZU K. AYÇİÇEK HAYATİ BAKİ CELAL SOYCAN AHMET ADA [redacted]İN YALKIN MEHMET TANER HÜSEYİN PEKER AHMET ÖZER NİHAT BEHRAM BAHA ÖNEM ARİF MADANOĞLU REFİK DURBAŞ SENNUR SEZER SÜREYYA BERFE ATAOL BEHRAMOĞLU HÜSEYİN ATABAŞ M. MAZHAR ALPHAN FİKRET DEMİRAĞ AHMET UYSAL ÜLKÜ TAMER GÜNGÖR TEKÇE ÖZDEMİR İNCE RUŞEN HAKKI KEMAL ÖZER AHMET OKTAY AHMET NECDET GÜLTEN AKIN SAİT MADEN ECE AYHAN MEHMET BAŞARAN İLHAN BERK MELİH CEVDET ANDAY FAZIL HÜSNÜ DAĞLARCA

ISBN 975-308-488-9
9 789753 084888